

ДЕЙВИД ХОСП АДВОКАТ ЗА МИЛИОНИ

Част 3 от „Скот Фин“

Превод от английски: Петър Нинов, 2012

chitanka.info

На Джоуни с любов.

ФАКТИТЕ

Най-голямата кражба на произведения на изкуството станала през 1990 година в Бостън, в ранното утро след празника на Сейнт Патрик. Двама мъже, облечени в полицейски униформи, влезли в музея „Исабела Стюарт Гарднър“ на „Фенуей“, завързали охраната и отмъкнали тринайсет художествени платна. Някои от тези шедеври били безценни, в това число и две маслени картини и офорт от Рембранд, редки творби от Вермеер, Флинк и Мане. Крадците също така взели и творби с по-ниска стойност, сред които две недовършени графики на Дега, китайски бокал от времето на династията Шан и един фино изработен наконечник, украсявал знамето на армията на Наполеон.

Тези произведения на изкуството така и не били върнати. Днес тяхната стойност се оценява на половин милиард долара.

ПРОЛОГ

Лиъм Килбраниш погледна свилия се на кълбо върху циментовия под човек. Пулсът му беше спокоен и равен, движенията му — пестеливи. Имаше черни очи и черна коса.

— Пак ли не знаеш? — попита той.

Човекът изстена. Лиъм знаеше, че е безсмислено, но щеше да продължи.

Спомняше си как всичко беше започнало. Или свършило. Въпрос на гледна точка. Откъдето и да го погледнеш обаче, споменът беше дълбоко запечатан в съзнанието му — реален и осезаем като пистолета в ръката му. Сякаш се беше случило вчера. Но онази далечна вечер нямаше нищо общо с изминалите след това три и половина десетилетия. Именно това го движеше, това беше неговата истинска същност, за добро или лошо.

В онзи момент, когато пристигнаха, той четеше, свил се в малкия гардероб на стаята три на четири метра, която делеше с братята си в къщата, разположена южно от Белфаст. Върху слабите му и бели крака на деветгодишно дете беше наметнато износено вълнено одеяло. Насочил беше фенерчето към книгата в скута си. Като дете той обичаше да се уединява и гардеробът беше неговото убежище — място, където можеше да прекара сам часове наред, пътешествайки из други светове, докато братята му спяха необезпокоявано. Отново се беше потопил в „Мечо Пух“ — любимата му книга от дните, когато цялото семейство се събираше край камината и баща им четеше приказки. Гавин Килбраниш беше корав човек и тежко и горко му на онзи, който му се опълчеше или не му се подчинеше. Той виждаше света в черно-бяло. И въпреки това, когато четеше на децата си, в гласа му се долавяше топлота, която издаваше друга страна от характера му — една страна, изоставена и почти напълно забравена. Именно тази страна на баща си търсеше Лиъм, докато проникваше в думите и редовете, свит в гардероба.

Мечо Пух тъкмо се е облажил с меда на заека. Издул се толкова, че не можел да се промуши и да излезе през заешката дупка. В този миг Лиъм чу как външната врата се блъсна. Изключи фенерчето и вдигна одеялото до брадичката си. Миризмата на прах за пране, която му напомняше за майка му, още не му даваше мира.

Бяха четирима. Облечени в черно, с качулки с прорези за очите, с автомати, които слабо проблясваха на лунната светлина, проникваща през тесните прозорци на дома им. Мъжете действаха и се движеха из къщата с военна дисциплина. Лиъм чу как обкръжиха останалите членове на семейството му, които се намираха в предната част на сградата — майка му, баща му, Меган и Кейт — и насила ги вкараха в спалнята, която той делеше с братята си.

Докато гледаше през процепа на вратата на гардероба, пред него се разигра ужасна сцена. Родителите му и братята му бяха наредени до леглото. На лицата им се четеше пълно объркване — страх, шок и недоумение на хора, рязко разбудени от дълбок сън. Само лицето на баща му издаваше, че разбира всичко. Гавин хвърли бърз поглед към вратата на гардероба и едва забележимо кимна. Лиъм едва се пребори с желанието си да излезе от скривалището и да се нареди до останалите.

Най-високият от нападателите пристъпи напред и се обърна към баща му:

— Гавин Килбраниш — каза той с тон, сякаш произнасяше присъда. — Знаеш ли кой съм аз?

Баща му кимна, но изражението му остана непроменено.

— Тогава знаеш и защо сме дошли.

Гавин отново кимна.

Мъжът направи крачка назад и се обърна към един от другите маскирани:

— Твой е, синко.

Другият се приближи до баща му, свали от рамото си автомата и го удари с приклада в корема. Гавин се преви надве. После непознатият го удари в брадичката, при което баща му се свлече на колене и изплю кръв. За първи път Лиъм виждаше баща си унижен, зависещ от милостта на друг човек.

Онзи коленичи пред него и извади малък албум с фотографии. Отвори го и измъкна снимка на пребит мъж на средна възраст.

— Татко — каза той и удари с юмрук Гавин по носа.

Звукът на счупения хрущял беше силен и на Лиъм му се догади. Мъжът извади нова снимка, този път на по-млад човек, който приличаше в лицето на предишния.

— Брат ми Уилям — продължи мъжът.

Думите още не бяха излезли от устата му, когато той удари с оръжието Гавин по главата. Кожата на скалпа се разцепи и кръвта потече по лицето на баща му.

Разлисти се нова страница, снимка на млада жена.

— Жена ми Ана.

Мъжът се изправи и силно изрита Гавин в ребрата, от което жертвата изпъшка, останала без въздух. Гавин изплю кръв и слуз.

Мъжът отстъпи назад и извади последната снимка, на която се виждаше момиченце с ангелско личице. Едва ли беше на повече от пет години. Детската му усмивка навяваше едновременно радост и тъга. Мъжът извади изпод палтото си черен пистолет и го насочи в лицето на Гавин. Гавин се изправи на колене и погледна мъжа в лицето. В погледа му нямаше нито паника, нито страх. Само омраза и презрение.

Мъжът стоеше пред него, с едната ръка насочил пистолета в главата му, с другата стискаше снимката на детето.

— Дъщеря ми Катрин! — каза. И натисна спусъка.

Пищенето продължи само миг, потопено в последвалите огнестрелни гърмежи. Майката на Лиъм и четиримата му братя подскачаха и се тресяха, докато куршумите пронизваха телата им. Падаха един върху друг в опита си да избягат, падаха върху леглото зад тях, свличаха се на пода, оставяйки алени дири по чаршафите.

Накрая настъпи тишина. Двама от мъжете в черно побутнаха с крака телата, за да се уверят, че са мъртви. След миг Лиъм чу сподавен плач от мъжа с пистолета, убил баща му.

Най-високият от групата — водачът, предположи момчето — го зашлеви.

— Я стига с тия глупости — каза. — Негодникът си го беше заслужил и го знаеше.

— А жена му? А децата му?

— Война е. Той показа ли милост към твоето семейство? Освен това, мислиш ли, че със смъртта му щеше да приключи всичко? Всичко

ще свърши, когато те измрат до един. Или ние измрем. Кое от двете избираш?

Трети от групата отстъпи назад от трупове.

— С тези е свършено — изрече безчувствено. — Тук нямаме повече работа.

— Да вървим тогава — отвърна водачът.

И те си тръгнаха.

Лиъм остана в гардероба, докато пристигнаха военните. Полицията отказваше да влиза в католическите квартали, защото беше твърде опасно. Бронирани коли спряха до къщата и отряди войници с каски и щитове оградиха района, стоически понасяйки предизвикателното подвикване и дюдюкане на тълпата, събрала се пред дома на Килбраниш. Разпитаха Лиъм, но той не каза нищо. Не промълви нищо и през следващите шест месеца. Всички си мислеха, че е пострадал непоправимо от психическата травма. В известен смисъл така си беше, но не точно както хората си мислеха.

Сега, трийсет и пет години по-късно, той съзнаваше, че водачът на наказателния отряд е бил прав. Още нищо не беше свършило, макар и политиците да се бяха заклели в мир и да се усмихваха угоднически от двете страни на махагоновите конферентни маси. Никога нямаше да свърши, не и докато последният от тях още дишаше.

Той си пое дъх и вдигна пистолета, насочи го към мъжа в краката му. Кръвта беше пропила ризата на мъжа или това, което беше останало от нея. На места на лицето му кожата беше разкъсана и стърчеше костта.

— Господин Мърфи, ще ви дам последен шанс — каза Лиъм. — Отговорете на въпроса ми.

Мъжът захлипа.

— Моля ви... аз... не знам. — Вдигна умоляващо ръце, кръвта капеше от раните в дланите му и се стичаше до лактите.

— Много лошо.

Лиъм натисна спусъка и главата на мъжа рязко се отметна назад. Последните пръски кръв обагриха стената зад него. Лиъм се доближи и стреля още веднъж в кървавото кълбо, в което се беше превърнала главата на жертвата. Не беше необходимо, но той беше добре обучен. Наведе се. Носеше ръкавици на ръцете и топна пръста си в локвата кръв, образувала се до трупа. После отстъпи назад и написа с кръвта

две думи на пода. Стана и кимна на Шон Броударк, който стоеше до вратата. Двамата не се нуждаеха от думи. Те не бяха приятели, бяха професионалисти.

— Защо? — попита го Броударк, загледан в кървавия надпис.

— Искам да оставя послание за останалите.

Броударк прибра пистолета си.

— Но има и още нещо, нали?

Лиъм кимна.

— Има и още нещо.

Броударк не каза нищо повече. Само проследи с поглед Лиъм, който за последно огледа гаража. После двамата излязоха навън, на хладния вечерен бостънски въздух.

ПЪРВА ГЛАВА

Скот Фин изкачи предните стъпала на затвора на Нашуа Стрийт. Плахи слънчеви лъчи се прокрадваха иззад скупчилите се облаци, изсушавайки цимента на места. Беше четвъртата седмица от пролетта, но по улиците на Бостън още можеха да се видят тук-там купчини кафеникав сняг, а градът миришеше на кучешки изпражнения и зимно разлагане — парадоксално, но това навяваше радостно чувство за скорошно затопляне на времето. Разположен между Норт Стейшън и Гардън, затворът не беше място, на което човек би се натъкнал случайно. Трябваше нарочно да си тръгнал натам, но дори и тогава не беше лесно да го откриеш. И за да се направи задачата още по-трудна, отпред нямаше свободен паркинг. Всъщност нямаше никакъв паркинг. Не че това беше проблем за Фин. Всеки месец той даваше по петдесет долара на служителя на паркинга пред болницата от другата страна, за да може да паркира очуканото си Ем Джи, когато се налага. Така животът му определено ставаше по-лесен. А той беше адвокат и гледаше да си улеснява живота винаги когато е възможно.

Фин влезе във фоайето на затвора — високо и тясно помещение с жълти стени, в което имаше само две неудобни метални пейки, и се запъти към будката на охраната. Беше събота сутрин и нямаше много хора. Фин беше облечен небрежно-елегантно — с поло, панталон и пролетно яке. Щеше да ходи на мач на „Сокс“ и се беше зарекъл да не прекарва много време в затвора.

— Полицай Холингс — обърна се към униформената служителка, седнала зад бюрото. Тя беше забола поглед в някакви книжа. Вдигна глава и се усмихна.

— Адвокат Фин — поздрави го. Имаше красива усмивка, която правеше незабележими белезите от акне по кожата на бузите ѝ. Униформата ѝ беше опъната по пищното ѝ тяло, а самата тя имаше невероятно чувство за хумор за надзирателка в затвора. — При Мали ли идваш? — попита тя и се изкиска.

— Да — отвърна той и извади адвокатската си карта и шофьорската си книжка. — Как позна?

— Падаш си по трудните случаи, а този е направо тежък случай. — Тя отново се разсмя, прибра документите му за самоличност, след което му даде жетон за багажа и жълт ламиниран пропуск.

Фин окачи пропуска на врата си и пъкна жетона в процепа на една от стоманените клетки за багаж, подредени до стената. Знаеше процедурата. Извади всичко от джобовете си — портфейли, ключове, телефон, блекбъри — и ги остави в клетката. После взе бележник от чантата и също я прибра в клетката. Разрешено беше да носи със себе си само бележник.

Най-отгоре на купчината напъха якето си, след което затвори вратата и завъртя ключа. Дръпна я, за да провери, че е заключено, и тръгна към детектора за метал. Там го чакаше Каръл.

Мина през арката на детектора, но устройството изпиука. Полицайката му направи жест да се приближи. Той се подчини и разкрачи крака на широчината на раменете си, като едновременно с това разпери ръце настрани. Каръл взе ръчен детектор за метал и го прокара по тялото му, като още се подхилкваше тихичко.

— Не е възпитано да се смееш така, Холингс — каза той.

— Как да не се смея?

— Той ми е клиент. Или може да ми стане клиент.

— Това не означава, че не е смешно. — Тя доближи детектора до токата на колана му и устройството издаде характерния си звук. Тя насочи поглед към чатала му и още няколко пъти прокара детектора. Устройството изпиука с всяко движение на ръката ѝ. — Имаш ли нещо в джобовете или само токата прави проблем? — попита тя.

— Заповядай, провери, ако искаш.

— Изкушавам се, но съм сгодена.

— Сериозно? Много жалко. Въпреки това работата ти е да се грижиш за сигурността на това заведение. Заради затворниците, заради града — той ѝ намигна, — заради мен.

Тя привидно разочаровано повдигна вежди.

— Годеникът ми служи в щатската полиция, в специален отряд. Ако се притесняваш за своята сигурност, последното нещо, което те съветвам да правиш, е да ме караш да ти бъркам в гащите. — Тя остави детектора и махна на другия служител зад десетсантиметровото

бронирано стъкло, което отделяше фойето от останалата част на затвора. — Наред е — провикна се.

Надзирателят натисна един бутон и хидравличната врата се отвори, Фин влезе вътре.

— Късмет — каза му Холингс.

— Каква си ми душичка — отвърна той. Обърна се назад и отново се възхити на прилепналата по тялото ѝ униформа. „Е, може би не само душичка“ — помисли си.

Застана до малкото прозорче, което го отделяше от втория пазач. Вратата зад него се затвори и Фин се почувства като в капан в тесния коридор между двете тритонни стоманени врати. Едната водеше обратно към свободата, за разлика от другата. Беше като декомпресионна камера. Подаде си ръката през прозорчето и пазачът му сложи флуоресцентен печат на opakото на дланта, обозначавайки го като посетител.

— Не го измивайте, преди да си тръгнете — предупреди го.

Фин го беше виждал и преди, но не си спомни името му. Каза си, че трябва да провери къде и кога го е срещал. В неговия бранш винаги беше за препоръчване да си в добри отношения с надзирателите в затвора.

— Благодаря за съвета.

— Знаете къде отивате.

Не беше въпрос. Човекът го беше познал.

Отново извън звънец и тежкото резе на втората врата се отмести, Фин мина през нея и оттам излезе на малка площадка с асансьор. Влезе в асансьора и натисна бутона за втория етаж.

Когато вратата се отвори, той излезе в дълъг и празен коридор, с покрит с балатум под. В края на коридора отново се виждаше масивна метална врата. Зад нея двама пазачи седяха на повдигната кабинка с бронирано стъкло и наблюдаваха отделението с килиите. От мястото си Фин не виждаше килиите, но не му и трябваше. Беше ги виждал и преди — от двете страни. Разположението беше кръстообразно, с два етажа килии от двете страни, а в центъра на кръста се намираше общата зона, чийто таван беше доста по-висок. Помещението на охраната също се намираше в центъра на кръста, което позволяваше на пазачите да държат под око всяка една точка от отделението.

Фин показа адвокатския си пропуск през прозореца на един от надзирателите и той натисна бутон, вратата се отвори.

— Адвокат Фин — обърна се пазачът към него с тон, който не беше много дружелюбен, но не беше и враждебен. Някои от служителите в затвора си даваха сметка, че адвокатът само си върши работата. Други обаче...

— Полицай Динофрио — поздрави го на свой ред Фин.

На пазача му направи впечатление начинът, по който беше облечен адвокатът.

— На мача на „Сокс“ ли ще ходите?

— Да.

— Късметлия.

— Мда. Бих ви предложил един от билетите, но... — Фин сви рамене.

— Глупости.

— Да, в крайна сметка надделява отношението към такива като мен, нали?

Надзирателят поклати глава.

— Не познахте. При кого идвате?

— Девън Мали.

— Мамка му, сериозно ли?

— Така изглежда.

— Направо може да ми дадете билета си за „Сокс“. Докато свърши с обясненията и разказите си, мачът ще е вече към края си.

— Аз взимам хонорар на час.

— Въпреки това... — Човекът се завъртя със стола към отделението с килиите. Взе микрофона, който стърчеше от контролното табло в средата на кабината, включи го и произнесе: — Девън Мали, имаш посетител. — Усиленият и механизиран глас отекна в помещението. Сякаш гласът не беше негов, сякаш говореше Бог. За онези, които бяха затворени тук, си беше направо като бог. Пазачът отново погледна към Фин и му кимна към друга стоманена врата, встрани от кабината. После отвори вратата с натискането на бутон. — Ще дойде до една минута.

— Благодаря. — Фин застана пред вратата и погледна часовника в кабината. Девет и четирийсет и пет. Мачът щеше да започне в

единайсет и пет. „По-добре говори кратко, Девън“ — каза си той. После си пое дъх и влезе в килийното отделение.

* * *

Помещението беше малко — по-малко дори и от единичните килии на затворниците. Два пластмасови стола бяха единствената мебелировка. Без маса. Вратата зад него се затвори и Фин си пое няколко глътки въздух, за да не проникнат в белите му дробове вонята на затворническа пот и дезинфектант с миризма на оцет. Обаче беше безполезно и той го знаеше от опит. Неприятната миризма щеше да го съпътства до края на деня.

Вратата към общата зона се отвори и в стаята влезе Девън Мали. Двамата се изгледаха мълчаливо.

Девън изглеждаше повече или по-малко така, както Фин го беше виждал и преди няколко години. Беше с около пет години по-възрастен от адвоката — към петдесетте — и висок малко над метър и осемдесет. Имаше черна коса, подстригана късо и прошарена, и кръгло лице с добре изразени черти. Погледът му беше невинен, в пълен контраст с избора от него занаят.

Фин познаваше Девън от доброто старо време, когато Фин още се движеше с бандата си из бедните квартали на Чарлстън. Тогава Мали беше от бандата на Южните, но двамата често се движеха в едни и същи компании. Девън беше от хората, които обикновено оставаха незабележими за околните. Не беше достатъчно умен за водач, но беше сговорчив и можеше да събере прилична банда. Другото успокоение — не беше пълен психопат. Много от хората, които Фин познаваше отпреди, биха убили човек, без да им мигне окото и без повод. За Девън това не се отнасяше. Той не притежаваше онази жестокост и безмилостност, характерна за убийците, и затова Фин го харесваше.

За момент и двамата останаха умълчани. Тишината стана тягостна в тясната стая. Накрая Девън пристъпи напред и протегна ръка. Здрависаха се.

— Радвам се да те видя, Фин — каза Девън. — Южнобостънският му акцент върна адвоката към спомените за

младежките му години. Той беше положил много усилия да заличи този акцент.

— И аз също се радвам.

— Добре е, че се съгласи да го направиш. Да дойдеш в почивен ден и всичко останало. — Девън пусна ръката му, придърпа единия от столовете и седна.

— За стар приятел съм готов да направя всичко.

— За стар приятел, който ти плаща хонорарите — поправи го Девън.

— И това също. — Фин взе другия стол и седна срещу клиента си. — Можеш да си позволиш да ги плащаш, нали?

Девън се усмихна, но извърна очи.

— Никога не се променяме, нали?

— Основното в характера си остава — съгласи се Фин.

— Боже, колко време мина? Пет години ли бяха? Десет? Как я караш?

— Добре съм.

— Чувам, че си повече от добре. Изградил си си репутация. Наричат те „Чудотвореца“. Така чух, че ти викат. — Докато говореше, Девън се люлееше на стола.

— Така ли? Трябва да го отпечатам на визитните си картички.

— Няма нужда. Когато си имаш работа само с точни хора, не се налага да си рекламираш бизнеса. — Говореше така, сякаш искаше да убеди себе си в нещо. — Сигурно правиш яки пари, а?

— Да, да се върнем на хонорара ми.

Той кимна, но продължаваше да избягва погледа на Фин.

— Ще ги платя, защото ми трябва чудотворец.

— Очевидно. Ще ми кажеш ли какво стана?

Девън вдигна рамене.

— И аз не знам, мамка му. Вечерта ми не мина така, както я бях планирал.

Адвокатът огледа тясната стая.

— Изглежда. — Той помълча. — Ще ми кажеш ли за бельото?

Клиентът наведе глава.

— Всички искат да им разказвам само за това. Мамка му!

— Когато хванат мъж с купчина женско бельо, е трудно на човек да не му направи впечатление.

— Не само бельо, имаше и рокли.

— Именно. И рокли. Е, така по-добре ли се чувстваш? — Клиентът му стана и закрачи из стаята като тигър в клетка. — Ченгетата са те кръстили Бикини гангстера.

— Да вървят на майната си. Няма ли си друга работа, та само се заяждат с мен? И без тях си имам големи проблеми.

— Другото предложение е било Прашки бандита. Лично на мен това повече ми харесва, но само защото посещавах вечерен колеж и тази част от младостта ми липсва.

Девън се спря и го погледна.

— Смешно ли ти се струва?

— Само малко — отвърна Фин и веднага стана сериозен: — Разкажи ми какво стана.

Девън седна, облегна се назад и си пое дълбоко въздух.

— Трябваше да е най-лесната нощ в шибания ми живот. Знаеш ли магазина на „Гилберачи“ на Нюбъри Стрийт? Висша мода. — Фин кимна. — Тъкмо бяха докарали новите летни колекции. Магазинът беше тъпкан догоре със стока.

— Малка кражба-авантюра? Трудно ми е да си представя как са те спипали, докато си галел копринените сутиени.

— Не ме слушаш. Не беше само някаква си кражба-авантюра. Бях взел над петдесет рокли от световни модни дизайнери, по шест хиляди парчето, ако се продаде на дребно. Освен това имаше и бижута и — да — скъпо дамско бельо, и други подобни. В магазина имаше стока за близо половин милион долара, а на улицата щеше да се разпродаде за няколко милиона.

Фин подсвирна впечатлен.

— Ега ти скъпото бельо.

— Това ти казвам. Ама трябваше да е лесно. Джони Гилберачи е един от собствениците и има сериозен проблем с комара.

— Джони Гилберачи? Онзи, който вечно е по страниците със светска хроника, с малкото си кученце с розова каишка? Той ли?

— Същият.

— Малко са му меки китките.

— Той си е направо шибана балерина, но въпреки това има проблем с хазарта.

— Така ли? И на какво залага?

— Откъде да знам, по дяволите? На каквото и да е, явно не е добър. Непрекъснато губи огромни суми и плаща на Вини, като обира стоката от магазина. Така всички са доволни. Той е застраховал обекта за два пъти по-голяма сума от цената на стоката. Бях взел ключовете и можех да вляза през задния вход, при товарната рампа. Никакъв риск и никой нямаше да пострада.

— Но въпреки това се озова тук.

— Да — кимна Девън. — Ей ме на. — Той огледа помещението. — Никой не ме предупреди. Всичко вървеше като по мед и масло. Бях натоварил по-голямата част от стоката и се върнах само да взема още няколко неща. Обръщам се и кво да видя — две ченгета стоят срещу мен и ме гледат ухилени до ушите.

— И според теб какво е станало?

— Има само една възможност.

— Някой те е изпял?

— Не виждам как иначе ще се случи. Нямаше аларма, не съм вдигал никакъв шум и наоколо нямаше жива душа. Някой ме е издал на ченгетата.

Фин се замисли.

— Кой друг знаеше?

— Задачата ми я даде Вини. Нали го знаеш Вини Мърфи? Той се издигна и аз често работя за него. Той обаче винаги е бил праволинеен и не виждам защо ще иска да ме хванат. Мисля, че не е той. Не знам кой друг може да е знаел. Ако бях сега на свобода, бързо щях да разбера. Тук в кафеза обаче нямам шанс.

Адвокатът кимна разбиращо.

— Поне за това мога да ти помогна. Мога да те изкарам оттук доста бързо.

— Наистина ли?

— Съдебното заседание за пускане под гаранция не трябва да е трудно. Прегледах делото ти: скоро не си имал никакви провинения и не си бил задържан. Окръжният прокурор ще пледира за висока парична гаранция, но съм сигурен, че ако се подходи както трябва, съдията ще вземе разумно решение.

— През последните години са ме арестували няколко пъти — каза скептично Девън. — А и стоката, с която ме хванаха, не е евтина.

Фин поклати глава.

— Не гаранцията ме тревожи. Проблемът е какво ще правим след това. Делото ти е обречено.

— Стига бе, не думай! Затова ми трябва чудотворец.

— Понякога и чудотворците губят делата, Девън. Ако не предложиш нещо в замяна на прокурора, за да се съгласи на споразумение, си прецакан. Мислиш ли, че можеш да се сдобиеш с важна информация, след като те освободят под гаранция? Нещо, което да изтъргуваме?

— Може би. Кога е заседанието за мярката?

Фин се почеса по брадичката. Не се беше бръснал сутринта и лицето му се беше покрило с тъмна четина.

— Още не знам, не е насрочено. Хванали са те в неделя, а днес е Ден на патриотите и съдилищата не работят. Утре ще те включат в графика, но предвид трите почивни дни ще се е натрупала работа и не очаквам да е преди сряда.

Девън поклати глава.

— Това не е добре. Колкото по-дълго стоя тук, толкова повече изстива следата на онзи, който ме е изпял. Ако искаш да имам нещо, с което да се пазарим с прокурора, трябва да ме измъкнеш оттук час по-скоро.

— Май прекалено много се осланяш на репутацията ми на чудотворец. Дори и аз не съм в състояние да променя графика на съда.

— Предполагам. — Девън наведе глава и нервно потропа с крак няколко пъти. После неочаквано предложи: — Кво ще кажеш ти да движиш нещата отвън? Нали знаеш — да поразпитаеш тук-там, да подушиш?

— Аз не се занимавам с това — отвърна Фин.

— Хайде, моля ти се. Не те моля кой знае за какво. Само да зададеш няколко въпроса. Иначе може и никога да не разберем кой ме е издал на ченгетата.

Адвокатът се замисли. Идеята да си изцапа ръцете никак не му се нравеше. Беше оставил този занаят в миналото си.

— Взимам хонорар на час — отвърна накрая. — Едва ли ще искаш да плащаш толкова много.

— Аз може и да не искам, но щом трябва, ще платя. Отчаян съм и предпочитам да ти платя, отколкото да ме тикнат в затвора. Освен това нямаш ли някой частен детектив?

— Има един, но той е бивше ченге. Не е от онези, с които хора като Вини Мърфи ще искат да разговарят.

— Нищо, наеми го. Трябва ти смелчага и стрелец. Хора като Вини не си поплюват.

Фин отново обмисли предложението.

— Ще ти струва майка ти и баща ти.

— Знам. Ще ти платя. Нямам избор.

Фин го изгледа недоверчиво.

— И наистина имаш пари да ми платиш хонорара?

— Кълна се в господ, Фин. Щом ме измъкнеш оттук, ще ти платя всичко, което ти дължа до момента. Плюс солиден аванс за останалото. Кълна се в гроба на майка ми, по дяволите.

— Майка ти почина ли?

— Още не е, но е болна от рак. Не ѝ остава много. Мамка му, Фин, трябва да ми помогнеш.

Адвокатът отново потърка брадичката си.

— Трябва да говоря с колегите си в кантората. Ако наистина си готов да плащаш, ще вземем да се поровим из квартала. Обаче не храни големи надежди. Не знам дали хората ми ще искат да се заемат с това, а дори и да се съгласят, не си представям как ще успеем да извъртим нещата в наша полза.

— Ти си добър, Фин — замислено произнесе Девън. — Дяволски си добър.

Адвокатът застана нащрек, понеже долови някаква пресметливост в тона му.

— Какво има? — попита.

— Какво да има?

— Не се занасяй с мен, Девън. Тръгнал си на краставичар краставици да продаваш. Тук има нещо друго.

— Понятие си нямам за какво говориш.

— Напротив, имаш.

Девън замълча за секунда.

— Добре де, искам да те помоля за още една услуга.

— Ама, разбира се!

— В моя апартамент има една жена. Малко се оплескаха нещата с нея.

— Ама и ти изобщо не си се променил, Девън.

— Както каза, основното в характера на човек си остава. След като ме хванаха, не съм й звънял и сега сигурно е малко изнервена. Днес трябваше да замине при майка си в Провидънс.

— Искаш да й предам нещо ли?

— Не е толкова просто.

— И защо не е?

Девън го погледна.

— На теб ти имам доверие.

— И по-добре да е така. Защото в противен случай може да се откажа.

— Ти не разбираш. Няма на кого да се доверя. Бизнесът не го позволява — не и когато става дума за истински важни неща. Ти го знаеш по-добре от мен.

На Фин не му хареса обратът, който взе разговорът.

— Стига глупости, Девън. За какво е всичко?

Другият мъж въздъхна.

— За дъщеря ми.

ВТОРА ГЛАВА

Детектив Пол Стоун седеше зад волана. Той и Елорея Санчес бяха партньори от две седмици. Макар че работеше като полицаи от пет години, той беше отскоро в отдел „Убийства“, а тя имаше пълното право да кара колата, но не го правеше. През онзи първи съвместен ден двамата излязоха от участъка и отидоха при очукания линкълн без опознавателни знаци. Санчес метна на шофьорската седалка ключовете от колата, без да каже нищо. Оттогава Стоун караше всеки път. Веднъж се пошегува, че сигурно ѝ харесва да я вози из града помлад от нея мъж, но шегата му не се прие добре. Тя го изгледа сърдито и с това разговорът им приключи.

Не беше лесно човек да я разбере. Две седмици бяха прекарвали по около десет часа заедно всеки ден, но рядко си разменяха повече от няколко думи. Нейната представа за разговор беше да му каже кога да завие. Информацията, която имаше за нея, беше от личното ѝ досие и от клюките в участъка. Беше на петдесет години, с латиноамериканска кръв, без точно определено географско място на произход, висока метър и седемдесет и пет, шейсет и пет килограма. Беше постъпила в полицията по-късно от повечето ченгета — след армията беше учила в колеж, после магистратура по криминология. Дори беше следвала две години право, но не го беше завършила. Никой не знаеше защо се е отказала. За нея се знаеше само, че се е издигнала в бостънската полиция с шеметна бързина. Завистниците го отдаваха на послушанието ѝ, но забравяха факта, че в отдел „Убийства“ тя имаше най-високите резултати по разкриваемост на престъпленията. За петнайсет години работа като детектив тя беше разкрила над седемдесет и пет процента от поверените ѝ случаи. С други думи, когато ѝ възложеха разследване, в три от четири случая виновникът си получаваше присъдата. В национален мащаб този среден показател беше шейсет и пет процента. В Бостън средният показател беше паднал през последните години до трийсет и три. Което означаваше, че само една трета от убийците биваха разкривани. Това беше един от

най-лошите резултати в страната. Предвид този печален факт, послушна или не, седемдесет и пет процента разкриваемост си бяха доста и затова Санчес беше звездата на отдела.

Говореше се обаче, че с нея е трудно да се работи. Откакто беше в отдела, беше сменила петима партньори. Онези, които бяха склонни да признаят поне малко заслугите ѝ, казваха, че с нейното темпо на работа тя омаломощавала партньорите си. Други, които не бяха толкова великодушни, казваха, че не може да ѝ се има доверие, а без доверие не можело да има истинско партньорство между детективи. Каквато ѝ да беше причината, когато Стоун дойде в отдела, тя работеше сама. Казаха му, че временно го зачисляват към нея на изпитателен срок, но пропуснаха да споменат колко ще трае този изпитателен срок и по какви критерии ще съдят дали е издържал изпитанието. Стоун беше екипен играч, затова предпочиташе да си трае. Най-малкото, мислеше си той, можеше да се поучи от детектив, който има разкриваемост седемдесет и пет процента.

— Знаеш ли адреса? — попита го тя.

— Да.

Адрес не му трябваше. Беше израснал в Южен Бостън. В интерес на истината, живееш тук откакто се беше родил. Когато беше момче, автосервизът се славеше като забележителност на квартала. Табелата, която беше окачена на ниската постройка, гласеше: „Автомобилни принадлежности и авторемонти при Мърфи“, но в квартала всички я знаеха само като „Сервиза“. Намираще се на обширен парцел, ограден с високи плевели, леко отдалечен от улицата, в район със слабо движение. Това едва ли имаше някакво значение. Така или иначе никой не караше там колата си за ремонт. През деня стоеше автомонтьор за алиби, но ако някой спреше пред сервиза за ремонт, тутакси му се казваше, че трябва да чака месеци. Единствените авторемонтни работи тук се извършваха през нощта и коли почти не излизаха от гаража.

Независимо че не се извършваше законна ремонтна дейност, мястото гъмжеше от народ през деня. Мърфи, водач на една от маргиналните ирландско-американски банди, държеше офис в задната част на сградата, откъдето управляваше хората си и посредничеше за сключването на примирие между онези жители на квартала, които бяха на нож със закона.

Когато Стоун сви по алеята, мястото отново беше оживено, макар и не с нормална всекидневна дейност. Алеята беше запълнена от спрели патрулни коли на бостънската полиция, както и от коли на криминалистите. Целият комплекс беше ограден с жълта лента. Един от полицаите трябваше да отмести поставения посред пътя полицейски надпис, за да може да мине колата на детективите.

— Мислиш ли, че е начало на нова война? — попита Стоун, докато завиваше към паркинга на сервиза.

— Не знам — отвърна Санчес. — Доста време мина от последната и нещата се бяха успокоили, след като Уайти пое властта. Ако е нова война, ще е доста кървава и грозна.

— Да. — Той си спомни шейсетте и седемдесетте години, когато като момче беше слушал за войните, които се водеха между враждуващите банди. Тогава тези битки му се струваха митични, почти героични. По-късно обаче осъзна, че са само уреждане на сметки между закоравели престъпници.

— Ти си израснал тук, нали? — попита го тя.

— Да.

— Познаваше ли го?

— Мърфи ли? — Стоун се замисли какво да отговори. — Всички го познаваха. Той беше един от хората на Уайти.

Санчес поклати глава.

— Не точно. Веднъж гледах как го разпитват след един удар на полицията през деветдесетте.

— И какво мислиш?

— Не беше глупав. Дори един от най-хитрите, които съм виждала. — Отвори вратата и слезе от колата. Стоун също слезе. Санчес огледа фасадата на сградата. Млад съдебен лекар се беше облегал на микробуса си, а до него имаше носилка. Върху носилката бяха метнати един върху друг два черни найлонови чувала за трупове. — Обаче явно не е бил достатъчно хитър.

Тя тръгна към вратата и Стоун вървеше плътно зад нея. Докато вървяха, му мина през ума, че това е най-дългият им разговор, откакто са партньори.

Вонята в Сервиза беше непоносима. В Бостън беше топла априлска пролет и облицованата с алуминий сграда сякаш привличаше цялата слънчева топлина. Санчес усети миризмата на бензин и на

автомобилно масло, но тази миризма скоро отстъпи място на познатите ѝ до болка миризми на смърт и на разложена плът. Миришеше като от развалено месо, варено в прокиснало мляко и мед. Тя стисна зъби, за да не се издаде, че ѝ се гади. Достатъчно дълго беше в полицията, за да е наясно с двойния стандарт — мъжете можеха открито да показват отвращение и погнуса на местопрестъплението, докато за жените това се смяташе за признак на слабост.

— Нещо да знаем за времето на смъртта? — попита тя партньора си, докато вървяха из вътрешността на гаража и минаха покрай няколко униформени полицаи, които бяха отегчени от задължението си да пазят сцената на престъплението.

— Според доктора е било в събота. Точен час още нямаме и дори денят е приблизителен. Не можем да бъдем сигурни, докато не изследват труповете в лаборатория.

— Мирише като да е от събота.

— Мирише отвратително. — Той се изкашля и запуши устата и носа си с длан.

— Тази сутрин ли са ги открили?

Стоун кимна.

— Вчера сервизът е бил затворен. Трябвало е и днес да е затворено и да почиват за Деня на патриотите, но един от механиците се е отбил да ремонтира колата си и ги е видял.

Тя хвърли бърз поглед към партньора си. Беше млад, изглеждаше добре и имаше силно развито мускулесто тяло. Като на культурист. От онези, на които яката се опъваше около врата им. Имаше черна гъста коса, а веждите му стърчаха малко повече от необходимото. Говореше с акцент, характерен за коренящите бостънци от работническите квартали. И преди беше работила с мъже като него. Колкото се отнасяше до нея, тепърва предстоеше да го разбере що за човек е. Рано или късно щеше да я разочарова — сигурна беше в това — винаги така ставаше. Сценарият беше станал толкова предсказуем, че Санчес вече асоциираше думата „партньор“ само с някакво препятствие, което трябва да преодолее, за да си свърши работата.

Докато вървяха към задната част на сградата, към боксовете, в които разглобяваха колите, един униформен сержант на петдесетина години се отдели от колегите си и тръгна към тях. Тя извади значката си и я показа на сержанта.

Той почтително кимна.

— Детектив — каза, погледна към Стоун, но премълча.

— Сержант... — Санчес потърси да прочете името на полицаия на униформата му. — Макафи. — Тя напрегна паметта си. — Работили сме и преди заедно.

— Да, госпожо — отвърна той. — Преди две години.

— Вярно, случаят „Дарвос“.

— Точно така, госпожо.

— Какво имаме тук?

— Нищо хубаво. За малко се разминахте с доктора. Той каза, че ще си бъде в кабинета следобед, ако искате да говорите с него. Когато му закараме трупове, ще извърши аутопсии. Направи подробен оглед, но после оставихме телата така, както ги бяхме открили. Помислих си, че може да поискате да ги видите на местата, на които са били заварени.

Тя кимна.

— Добре. — Огледа помещението и забеляза в ъгъла висок чернокож мъж, който говореше по мобилния си телефон. Беше облечен с тъмносин костюм, бяла риза и тъмна вратовръзка и със слънчеви очила. — И федералните ли са тук? — попита.

Сержантът погледна през рамо и изсумтя недоволно:

— Да. Този се появи десет минути след като пристигнахме. Не знам откъде е разбрал.

— И какво прави тук?

— Само гледа. Не му дадохме да пипа нищо, но не бях сигурен дали да го изгоним. Има значка.

Тя кимна и се приближи към мъжа. Той я видя и затвори телефона, после свали очилата.

— Детектив?

— Санчес. А вие сте?

— Специален агент Хюит.

— Специален агент Хюит, какво правите на моя територия?

Той я изгледа и отвърна:

— Гледам.

— Нещо конкретно ли търсите?

— Аз съм част от група за борба с организираната престъпност. Разбрах, че е имало убийство тук.

— Имате ли конкретна причина да смятате, че този случай е подведомствен на федералните власти?

Агентът бавно си пое въздух през стиснатите зъби.

— Мърфи беше известен гангстерски водач. Беше замесен във всичко, като се започне от оръжие и наркотици и се стигне до проституция и рекет. Няма причина това да не е свързано с рекетъорския му занаят.

Санчес скръсти ръце.

— Нека ви задам въпроса по друг начин. Специален агент Хюит, случаят поема ли се от федералните власти? Защото ако е така, ще наредя на хората ми да опразнят мястото за пет минути и тогава можете да се заемете. После, ако нещо се обърка, ще пострада вашият задник, не моят.

— Не, не поемам случая.

— Добре, тогава бих ви помолила да напуснете помещението, докато хората ми не свършат с огледа. Ще ви изпратя доклада веднага щом бъде готов. Но дотогава аз отговарям за разследването и хората ми не могат да работят нормално, когато някой наднича зад гърба им.

— Детектив Санчес, аз съм специален агент от ФБР...

— Джон Конъли също беше и още има да излежава три години в затвора с максимално строг режим в Алънууд, задето беше предупредил Уайти Бългър и хората му. От години вие се намесвате и ни се пречкате винаги, когато се опитаме да ги приберем на топло. Така че, простете, но тайнствените думи „специален агент“ не минават пред мен. Ще ви държа в течение, доколкото е уместно, но сега искам да излезете, за да си свършим работата. Или излизате, или поемате случая. Кое предпочитате?

Хюит отново си сложи очилата.

— Очаквам от вас подробен доклад със снимки до края на деня — каза той.

— Можете да очаквате каквото си искате. Малко ме засяга.

Агентът остана още няколко секунди, после тръгна към изхода.

* * *

— Нещастник — промърмори Макафи, докато гледаше как Хюит излиза от сервиза.

— Може би и той си върши работата — обади се Стоун.

— Може би — отвърна Санчес. — Но не искам да залагам на това. Ние също имаме да вършим работа. Какво имаме да гледаме?

— Не искаш ли първо да хвърлиш едно око на Бегс? — попита той.

— Трябва ли?

Макафи реагира с неопределен жест, нещо средно между кимане и свиване на рамене.

— Той е в по-добра форма от Вини. — Полицаят посочи към ъгъла зад етажерката с инструменти. Санчес тръгна натам и Стоун я последва.

Джон Смит беше известен повече като Джони Бегс. Прякорът му идваше от ранната му кариера на посредник за даване на подкупи на местните политически босове. Цели торби с пари. Оттам и „Бегс“ — „торби“. Тялото му беше смачкано в ъгъла на гаража, натъпкано зад един шкаф с инструменти. Приживе Бегс беше силен и страховит човек, висок над метър и деветдесет, със сърдито лице и без капка милост към враговете си. Мъртъв той изглеждаше тих и спокоен, свил се на кълбо, отпуснал глава на лявата си длан. Само дето ъгълът, под който беше извита дясната му ръка, с необичайно обърната нагоре длан — издаваше, че този човек едва ли просто си почива. При по-сериозен оглед се виждаха и две дупки в челото му. А когато прекрачи трупа, Санчес видя и мухи, които летяха над тъмна локва кръв под черната му коса.

— Не е останало много от тилната кост на черепа му — коментира сержантът. — Изглежда са използвали специални куршуми. Доста нещо е изхвъркнало от задната част на главата му.

— Мизерна работа — отбеляза намръщено Стоун.

— Но ефективна — отвърна Санчес. — Някакви други увреждания по тялото?

Макафи поклати глава.

— Само главата. Докторът каза, че ще може да го потвърди, като извърши аутопсията.

— Нещо друго? Порезни рани, контузии?

— Само ръката. Изглежда е била извадена от раменната става. Може да е станало и при падането, когато са го гръмнали.

Санчес се наведе над трупа на Смит и остана така минута-две, запомняйки и най-малката подробност от местопрестъплението. Като се изключеха тялото и добре очертаната кървава локва под главата, мястото беше чисто и подредено. Инструментите бяха наредени в шкафа. Тя издърпа якето на убития и го опипа. В джобовете нямаше нищо. Имаше раменен кобур с пистолет.

— Добре — накрая каза Санчес. — Да видим Мърфи.

Макафи кимна.

— Главната атракция. Ако някой от двама ви има слаб стомах...

— Просто ни покажи трупа, сержант — прекъсна го Санчес.

Той замълча и ги поведе към бокса на механиците в най-задната част на сградата. Боксът не се виждаше от централното ремонтно помещение. Завиха зад ъгъла и Санчес чу как Стоун си пое дълбоко дъх.

Тялото на Мърфи беше там. Или поне това, което беше останало от него. Трудно беше да се каже със сигурност заради многобройните увреждания. Приличаше повече на стокилограмов къс говеждо месо в разкъсани дрехи, отколкото на онова, което тя преди помнеше като Вини Мърфи. Нямаше и място по тялото му, което да не беше подложено на насилие.

— Свети боже! — Подсвирна тихо той.

— Няма нищо свято в това — каза Санчес. — Обаче е впечатляващо произведение. — Тя бавно се доближи до тялото, внимаваше да не размести нищо на местопрестъплението. — Фотографираха ли го? — попита.

— Да, вече свършиха — отвърна сержантът. — Цялата тази страхотна сцена беше запечатана на кадър за поколенията.

— А сцената на престъплението?

— Свършиха всичко необходимо, за да може след това трупът да се изнесе. Отпечатъци, проби, отливки — всичко. Отново ще направят, когато изнесем тялото. Но според тях мястото е доста чисто. — Макафи й подхвърли кутия с латексови ръкавици. — Той е изцяло ваш сега.

Тя извади ръкавици и подаде кутията на Стоун, който стори същото. Двамата си нахлузиха ръкавиците и пристъпиха към трупа.

— Господи! — възкликна Стоун, когато погледна мястото, което преди е било лицето на Винс Мърфи. — С какво ли са го направили?

Санчес премълча.

— Не съм сигурен — обади се Макафи. — Може да са били вериги. Имаше няколко окачени в ъгъла и изглеждаше, че по тях има кръв. Криминалистите ги прибраха и много скоро ще разберем дали е така. Лекарят пък ще може да ни каже по абразията на кожата и плътта дали е от вериги.

Стоун бавно обиколи около трупа. Санчес го проследи с поглед. Беше ядосана, че я разсейва, но не каза нищо. В края на краищата той беше неин партньор, поне засега, и нямаше как да си спести присъствието му. Докато стоеше настрана и не ѝ се пречкаше в краката, тя щеше да го изтърпи.

— По дяволите, те дори са одрали кожата на петите му — отбеляза той.

— Да — потвърди Макафи и с нокът изчисти парче храна, попаднало между зъбите му. После посочи към една кука на хидравличен кран, с която се вадеха и слагаха двигателите в колите. — Изглежда, през повечето време е бил завързан и окачен на това. По куката откриха парчета плат от ризата му.

— Но защо? — чудеше се Стоун.

— Това е въпросът за един милион долара — отговори Макафи. — Предполагам, че е ядосал някоя от мутрите от Севера или може би салвадорските банди от източната част. Кой знае, може дори да е бил някой от неговите.

— Докторът каза ли нещо за степента на уврежданията? — попита Санчес.

— Само че е абсолютно убеден, че причина за смъртта са изстрелите в главата. А външните увреждания са второстепенни. Може да има няколко счупени кости. Не може да каже какви са вътрешните увреждания, докато не го отвори. Единственото друго нещо, което се набива на очи, са китките му.

— Китките ли? — повтори Стоун.

— Вижте сами — каза Макафи.

Тялото беше обърнато на една страна, като двете китки бяха отдолу.

— Помогни ми да го обърна — каза Санчес на Стоун.

Двамата се наведоха. Тя здраво хвана рамото, а той вдигна краката. Трупът се беше вкочанил и затова лесно се обърна. Ръцете му изскочиха нагоре, щом бяха освободени от тежестта на торса.

Санчес се намръщи. Кожата на дланите беше призрачнобяла, а по средата им имаше по една тъмна дупка. Тя забеляза, че дланите са пробити.

— Докторът откри следи от завързване по китките — каза Макафи. — Явно са завързали ръцете му и са го простреляли през дланите.

— Защо? — попита Стоун.

— Кой го знае. Може да е само заради удоволствието.

— Падре Пио — тихо промълви Санчес.

— Падре Пио? — повтори партньорът й.

— Падре Пио — каза отново тя.

Стоун се обърна към Макафи:

— Знаеш ли какво означава „Падре Пио“?

Той поклати глава.

— Съжалявам, не съм мексиканец.

Стоун отново се обърна към Санчес:

— Какво означава „Падре Пио“?

— Означава, че трябва да внимаваш повече. — Тя се премести от другата страна на тялото. — Посланието?

Сержантът посочи отляво на главата:

— Там горе е. Никой не знае какво е. Не е свързано с бандите, поне това знаем. Никой не е виждал досега подобно нещо.

Тя се наведе отново. Беше там, макар и избледняло, след като кръвта беше засъхнала.

— „Бурята“. — Погледна към Стоун. — Ти си местният, знаеш ли какво означава?

Той поклати глава.

— Не ми говори нищо.

— Някой да има такъв прякор?

— Не съм чувал.

— Супер.

— Може да е само някой психопат, пристрастен към зрелищната драма.

Тя се изправи.

— Може. Определено е психопат. Но не мисля, че има нещо общо с драмата.

— Тогава какво е?

Тя свали ръкавиците и ги метна към Макафи.

— Ето това очаквам от теб да разбереш.

ТРЕТА ГЛАВА

Стоун изкара колата към главното шосе. — Накъде да карам, шефе? — попита.

— Обратно в участъка — отвърна Санчес.

— Защо?

— Трябва да проверя нещо на компютъра. — Тя погледна през стъклото, докато минаваха покрай Конгресния център в Южен Бостън. Огромната му футуристична фасада се разпростря пред тях подобно на някакъв космически кораб от научнофантастичен филм.

— Да, идеята е добра. И аз също искам да потърся една информация. Може би говорим за едно и също нещо.

Тя се обърна и го изглежда.

— Съмнявам се — отвърна.

— Може и да не е. Е, има само един начин да разберем дали е така, нали? — Той подкара по шосето и колкото по-дълго мълчеше Санчес, толкова повече се засилваше чувството на неудовлетвореност у него. — Няма ли да обсъдим онова, което видяхме в сервиза? В края на краищата нали сме партньори и колеги?

Тя не отговори.

— Виж, знам, че съм нов, но как ще разбереш дали ставам за тази работа, ако дори не си правиш труда да разговаряш с мен?

— Добре — рече тя с предизвикателен тон. — Защо не ми опишеш сцената на местопрестъплението?

— Това някакъв тест ли е?

— Да, тест е.

— Така няма да стане. Не ми харесва да ме изпитваш като ученик.

— Твоя воля. — Тя отново потъна в мълчание.

Стоун продължи по пътя, но мислено си припомни детайлите на местопрестъплението. Беше решен да не ѝ даде повод да се подиграе с него. „Със седемдесет и пет процента разкриваемост или не, за коя, по дяволите, се мисли тая?“

— Макафи не беше прав за едно нещо — накрая изрече той, стремейки се гласът му да звучи спокойно и непринудено.

Тя отново го погледна и не каза нищо.

— Който и да го е сторил, това не е само разчистване на сметките. Не е някакво си обикновено спречкване с момчетата от Севера или дори със салвадорците от МС-13.

— Какво те кара да мислиш така? — попита тя.

— Твърде грозно и брутално е. Ако бяха от съперничаща банда, щяха да действат по-чисто. Щяха да го очистят набързо и да се изметат. Два изстрела в главата — като при Бегс — или може би дори автоматен откос от движещ се автомобил. В никакъв случай не биха губили толкова време. А и ако МС-13 са искали да направят впечатление, щяха да използват мачете. Това е тяхната запазена марка.

Тя сви рамене, сякаш беше невъзможно да се потвърдят изказаните предположения.

— А и Мърфи е познавал убийците си.

— Откъде знаеш, че не е бил само един?

— Джони Бегс. Трябва да са били повече от един и със сигурност са познавали Мърфи. — Стоун забеляза как тя се наклони леко към него, след което той продължи: — Бегс беше бодигард на Мърфи. Занимаваше се с това от десет години насам. Неговата мисия в живота. Говореше се, че не бил много умен, но бил добър в работата си и предан до гроб. Няма начин някой да се приближи толкова до Мърфи, без Бегс да му окаже яростна съпротива. Освен ако, разбира се, не са го познавали. Освен това, който и да го е направил, е съумял по някакъв начин да накара Джони да отиде по собствена воля в ъгъла на гаража. Тялото не е било влачено — кръвта е изтекла под главата му, а и нямаше кървави следи — с една дума, умрял е там, където е паднал. Дори не е успял да извади пистолета от кобура, преди да го застрелят. Не мога да си представя Бегс да остави Мърфи сам и да отиде в онзи ъгъл с някого, когото не познава. А щом се е озовал там, Мърфи не е имал време да избяга, когато е чул изстрелите. Освен ако убийците не са били няколко. Така че имаме няколко извършители.

— Има ли нещо, което да подсказва кой го е извършил?

— Нищо сигурно. Но бих започнал да търся в организацията на Мърфи. Може да е бил и някой над него, който поради някаква причина се е почувствал застрашен.

— Което означава, че е бил Балик.

— Именно, ако заповедта е дошла отгоре. Но може да е и някой под него. Или някой на неговото ниво, който иска да се издигне. Организацията им е скапана от години. Откакто Българ пое властта.

— Тогава защо ще го изтезават?

Той сви рамене.

— Не знам. Може да е имало нещо лично. Или може би са искали да заметат следите, да изглежда така, сякаш го е извършил друг. Само предполагам.

— А посланието? „Бурята“? Какво мислиш за него?

— Нямам никаква идея. Може да е нещо пуберско. Някои от тези типове не четат нищо друго, освен комикси. Но да оставиш нещо толкова характерно означава да поемеш голям риск. Вероятно са имали по-основателна причина. Който е способен на подобно зверство обаче, не държи да аргументира действията си на всяка цена.

Тя отново погледна през стъклото. Тъкмо бяха минали покрай сградата на федералния съд и пресичаха по Евелин Моукли Бридж към централната част на града. Пътуваха към „Роуз Кенеди Грийнауей“. Мостът „Евелин Моукли“ беше кръстен на съпругата на влиятелния конгресмен Джо Моукли. Пешеходната алея „Роуз Кенеди Грийнауей“ беше кръстена на майката на Джон, Боби и Теди Кенеди. Само в Бостън големите обществени инфраструктурни проекти се кръщаваха на роднини на политици. Това говореше толкова красноречиво за града.

— Та какво мислиш? — попита я той.

— Мисля, че си прав. Това са само предположения.

Той разочаровано поклати глава.

— Само това ли? Само това ли ще ми кажеш?

— Сам каза — това беше тест.

— И каква оценка получавам? Тройка?

— Тестът се оценява само с издържал/не издържал.

— И?

Тя се поколеба, преди да отговори:

— Ще ти се обадя.

* * *

Специален агент Робърт Хюит седеше в колата си и наблюдаваше случващото се в Сервиза от другата страна на улицата. Нещата се бяха поуспокоили и в момента присъстващите се бяха поотпуснали, мотаеха се без работа, пушеха или пък се бяха облегнали на колите си, подхвърляха си шеги и чакаха да дойдат за трупове. Хюит беше проследил как детективите си заминаха и се беше изкушил да се върне и да огледа сцената подробно. Сигурен беше, че никой от останалите не би се осмелил да го прогони, но появата му щеше да привлече твърде голямо внимание и прекалено много полицаи щяха да започнат да задават въпроси. С това само щеше да си усложни живота.

Той извади мобилния си телефон и набра номер.

— Да — обади се мъжът от другата страна на линията.

— Аз съм.

— И?

— Мърфи е мъртъв.

— Как?

— Как мислиш?

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм. Бил е пребит преди това.

— Измъчван?

— Това е разумно предположение предвид видяното от мен. И на тялото му беше написано послание.

— Какво?

— „Бурята“.

— Нашето момче е. Други имаше ли?

— Поне аз не знам за такива. Бодигардът на Мърфи е бил убит, но той не е замесен и не е бил измъчван. Може би няма да има други.

— Докато Хюит говореше, асистентите на съдебния лекар изкараха от Сервиза две носилки на колела. Смеяха се, докато вкарваха трупове в микробуса.

— Ще има и други. Иначе защо ще изпраща послание?

— Ако е така, тогава не знаем кои ще са. Не съм чувал някъде другаде да е имало подобни изпълнения. А ако имаше, със сигурност щях да разбера.

Настъпи мълчание.

— Дръж случващото се под око — накрая каза мъжът. — Отдавна чакахме този момент.

- Какво ще правиш сега?
- Мисля, че е време да се включа по-активно. Заминавам за Бостън.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На Фин му отне почти час да измине петкилометровия маршрут от Нашуа Стрийт до стадиона. Обикновено му бяха необходими само петнайсет минути, но днес, на Деня на патриотите, улиците бяха претъпкани с коли. Денят на патриотите, с който се честват битките при Лексингтън и Конкорд през 1775 година, се празнува само в Бостън. Това е един от трите местни празника, предназначен да напомня на апатичната нация за ролята на Бостън в американската история. При цялата тази патриархална гордост на града обаче малцина са американците, които са чували за Лексингтън и Конкорд. Нещо повече, много бостънци понятие нямат какво се чества с Деня на патриотите. Те обаче знаят, че това е един почивен ден повече и че това е денят, на който всяка година се провежда Бостънският маратон. Това също така е денят, в който бостънският бейзболен отбор „Ред Сокс“ провежда специална сутрешна игра на стадиона „Фенуей Парк“. Празникът предизвиква пълна суматоха в града, понеже хората се тълпят по улиците от ранни зори, а баровете са препълнени почти до обяд.

Фин паркира покрай стадиона, близо до Бек Бей. Паркингът беше собственост на негов клиент. Беше му се обадил предварително, за да си запази място, давайки си сметка, че иначе няма да има къде да остави колата си. Когато успя да стигне до карнавалната атмосфера, царяща около „Фенуей Парк“, вече приближаваше пладне. Щом стигна до мястото си на стадиона, до местата на Том Козловски и Лиса Кранц, два реда зад ложата на „Ред Сокс“, Бостън водеше с шест на нула в четвъртия ининг.

— Извинете ме, че закъснях — каза той и седна на мястото си.

— Ти губиш — отвърна Козловски. Той беше едър, с тяло като гардероб, на петдесетина години, с остри черти и дълъг белег, който започваше от ъгъла на дясното око до долната част на ухото. Носеше евтин панталон и спортно яке, което дори от „Армията на спасението“ биха отказали да вземат. Потомствен представител на работническата

класа, той беше работил четвърт век в бостънската полиция, след което оттам го бяха уволнили и той беше станал частен детектив. Ченгето в него не искаше да си отива. Работеше в малък офис в сградата в Чарлстън, в която се намираше и кантората на Фин, и вършеше достатъчно работа на Фин, че двамата условно да се смятат за партньори. — Пропусна няколко добри ининга — добави детективът.

— Казах, че съжалявам.

— Чух те.

— Тогава какъв е проблемът?

— Проблемът е, че закъсня. Идваме на тази игра откакто ти основа кантората. Станало е традиция.

— Основах кантората едва преди няколко години — възрази Фин.

— Още по-лошо. Новите традиции са доста крехки.

— Стига си нареждал, гледай играта — сръза го Лиса. Тя беше дребна, но красива жена, с остър език, на трийсет и пет години, с гъста черна коса и волева брадичка. Беше работила като асистентка при Фин, докато следваше право вечерно, и след като се дипломира и успешно издържа изпита за правоспособност преди една година, стана пълноправен юрист. Беше с панталон и кашмирен пуловер, който сигурно струваше повече от месечната ѝ заплата при Фин. Но тя произхождаше от заможно семейство. Лиса и Козловски ходеха вече повече от година. Фин не можеше да си представи по-странна двойка. Физическото привличане и чепатите им характери бяха единствените неща, които ги сближаваха. Очевидно и това беше достатъчно.

— Ти си тази, която не спря да ми нареждаш за него цял час — отговори Козловски. — Не се прави на невинна.

— Никога не се правя на невинна.

Той изсумтя.

— Вярно е, права си. — После попита Фин: — Все пак къде беше?

— На Нашуа Стрийт.

— Нов клиент ли?

— Може би. Стар познат. Трябва да обсъдим с теб дали ще ми стане клиент.

— Познавам ли го?

— Спомняш ли си Девън Мали?

— От Южен Бостън ли? Крадецът?

— Същият. Какво знаеш за него?

Козловски поклати глава.

— Не много. Известно време имаше сериозна репутация, но после залезе. Беше дребен играч.

Пред тях мина продавач на бира. Лиса изсвири с пръсти. Беше достатъчно силно да стресне младия продавач, който едва не изпусна таблата.

— Хей, дай три насам! — провикна се тя.

Фин вдигна ръка към ухото си и направи гримаса.

— Трябваше ли да го правиш?

— Боже, много си ми нежен. — Тя взе чантата си и извади оттам двайсетачка.

— Сигурна ли си, че не искаш аз да ги платя? — попита Фин. — В момента провеждаме служебно съвещание.

— Дръж си портфейла, шефе. Имам повече пари от теб.

— Не е лъжа, но все пак...

Тя го изгледа с досада.

— Наистина ли искаш да платиш?

— Не съвсем.

— Добре. Тогава млъкни.

Фин се усмихна на Козловски, който само сви рамене.

— Та за какво са спипали Девън? — попита бившето ченге.

— За обир — отвърна Фин.

— Той с това се занимава. Може ли по-конкретно?

— Не. — Фин отпи от бирата. — Обирал е магазин за дрехи — добави след секунда.

— Подозиран е, че е обирал магазин за дрехи — поправи го Лиса.

— Умно момиче. Подозиран е.

— Колко сериозни са подозренията? — попита Козловски.

Фин сви рамене.

— Полицайте са го спипали посред нощ в магазина, докато е държал купчина женско бельо.

Детективът поклати глава.

— Трудно ще му е да се отърве от обвинението.

— Стоката е била скъпа — добави адвокатът.

— Надявам се да е така. — Козловски отхапа голяма хапка от братвурста, който държеше върху картон в скута си. Едри парчета зеле и горчица паднаха от сандвича и изцапаха ризата му отпред, Фин си каза, че приятелят му има напредък. — Та значи разполагаме ли с някакви конкретни факти, с които да работим, или просто ще пледираме, че е невинен?

— Още не знам. Запознат съм само с неговата версия. Не знам докъде са стигнали ченгетата с разследването. Може да измислим нещо. Девън си мисли, че ако излезе, ще може да подразбере нещо и да го даде на прокурора. Може да получи пробация. — Той се замисли за секунда-две. — Но може би няма да стане.

— Звучи ми като доста прецакан случай — каза Козловски. — Защо ни е да се заемаме?

Фин въздъхна.

— Познавам го още от миналото ми, когато и аз бях заплетен в тези неща. Жал ми е за него. Как да му откажа?

— Лесно. Слагаш езика на горното небце, издишаш и казваш „Не-е-е“. Виждаш ли? — Фин не се усмихна на шегата и лицето на ексченгето бързо помръкна. — Не си се съгласил, нали?

— Не, казах му, че може би ще се наема. Но мисля да го сторя.

— Нали щяхме първо да го обсъдим тримата?

— Ето, обсъждам го. Както казах, жал ми е за човека. Искам да му помогна.

— На колко години е? — попита Лиса.

— Някъде на възраст между моята и тази на Коз.

— Толкова стар?

— Много благодаря — засегна се Козловски.

— Не исках да те обидя — каза Лиса. — Просто си мислех, че да си на тези години и да си престъпник сигурно е доста кофти.

— Всичко е кофти, когато си на тези години — отвърна Козловски.

— Не е същото — продължи тя. — Ако вие оплескате нещо, поне няма да ви тикнат в затвора.

— Така е. Ако оплескаме нещо, друг отива в затвора — съгласи се Фин. — Освен това не е ясно дали той е оплескал нещата. Било е уговорено предварително да обере магазина и по всичко личи, че някой

го е издал на ченгетата. Може би някой е искал да го приберат на топло.

— Кой може да е? — попита детективът.

— Има няколко възможности. Казах на Девън, че може да проверим.

— Страхотно. Ще ни плати ли?

— Каза, че ще плати.

— Ще ни даде ли аванс? — попита Лиса.

Фин поклати глава.

— Каза, че парите му са в брой и че трябва първо да го пуснат, за да ни ги даде.

— Шегуваш ли се? — обади се отново Козловски. — Само не ми казвай, че си толкова наивен, та да му повярваш.

— Може и да казва истината.

— Не, не може и ти го знаеш. И каква е тази работа?

— Има дъщеря.

— И? Ако във фирмената ни политика влиза да обслужваме благотворително всеки, който има дете, не съм видял да го пише в рекламните ни брошури.

— Тя е на четиринайсет. Допреди година Девън дори не е знаел за нея. Майка ѝ е боклук — оставила момичето до къщата на Девън и духнала. Сега ме моли да се погрижа за нея. Ако влезе в затвора, тя ще се озове в дом за сираци, което аз не искам да допусна.

— За бога, Фин — намеси се Лиса, — та ти дори не познаваш това момиче!

— Не, но познавам домовете за сираци. Живял съм в такива четиринайсет години. Повярвай ми, не е добро място. Ако мога да направя нещо, ще го направя.

Козловски невярващо поклати глава.

— Чак толкова ли, че да си готов да направиш без пари?

— Да, ако е необходимо. Какъв е проблемът? Пари ли не ти достигат? Сега печелиш два пъти повече отколкото като ченге. Страх те е, че няма да имаш достатъчно за разпродажбата на летни дрехи в „Уолмарт“ ли? — Фин хвърли поглед към Лиса. — А за теб знам, че не се притесняваш за пари.

— Не, не се притеснявам. Стига да не ни става навик.

— Добре, значи всички сме „за“? — попита той. — Ще му издействаме освобождаване под гаранция и после ще направим каквото можем. Ще го пишем „в интерес на обществото“, сиреч безплатно. А ако стане чудо и той ни плати...

— Няма да стане — заяви детективът.

— Добре, но ако все пак ни плати, тогава ще ни дойде като от небето. Ще има достатъчно дори да си купиш нов костюм. Може дори от естествен плат. Може да не е непромокаем като полиестера, но може и да ти хареса. Съгласни ли сте?

— Съгласна — отвърна Лиса.

— Добре, но не ми харесва — измърмори Козловски.

— Не разбирам защо толкова много мрънкате. На мен се пада най-трудната работа.

— В смисъл? — попита Лиса.

Адвокатът отпи от бирата.

— Казах му, че ще наглеждам дъщеря му.

— Какво си му казал? — извика помощничката му, толкова силно, че всички наоколо обърнаха погледи към тях.

— Чу ме. Ще взема дъщеря му при мен за няколко дни.

— Олеле, става все по-хубаво! — изсумтя Козловски.

— Какво искате от мен да направя? — попита Фин.

— Сега вече ми стана ясно — каза Лиса. — За теб това е като някакъв кръстоносен поход, нали? Затова искаш да се заемеш с този случай. Мислиш си, че ако успееш да я отървеш от дома, ще можеш да изкупиш вината си за глупостите, които си вършил, когато си бил на нейната възраст? Кога най-накрая ще поумнееш? Ти си адвокат на Девън, не негов роднина. Не е твоя работа.

— Естествено, че не е моя работа, но е само за няколко дни. Какво толкова?

— Имал ли си някога вземане-даване с четиринайсетгодишно момиче?

— Не и откакто бях на петнайсет. Мили Донъли. Господи, тя беше прелестна!

— Някога и аз бях на четиринайсет — продължи Лиса. — Казвам ти, правиш голяма грешка. Къде е тя сега?

— В апартамента на Девън. Там сега е и приятелката на Девън, но тя заминава за Провидънс днес. Обещах му, че ще я взема след

мача. Той каза, че не знае кого да помоли — снощи са го арестували.

— Въпреки това е грешка да се въвличаш в проблемите на твой клиент по такъв начин, Фин. Можеш да ги представляваш в съда, но не можеш да оправиш живота им.

— Обичам да мисля за нас като фирма за пълно обслужване — пошегува се той.

— Ти обичаш да мислиш за себе си като за спасител.

— Именно. Аз и Христос. Буквално останал без родители при раждането си. Обаче е бил с по-дълга коса от моята и с брада, но пък...

— И се зареди с огромна доза търпение. Повярвай ми, ще го разбереш само след няколко дни. — Тя отпи голяма глътка от бирата си.

— След няколко дни всичко ще е свършило. Ще измъкне Девън под гаранция и ще видим как ще тръгне делото. Ако успеем да се споразумеем и да го отървем от затвора, той ще потърси друг да се грижи за дъщеря му.

— Откъде си сигурен?

— Даде ми думата си.

Козловски въздъхна.

— Страхотно, няма що. Какво друго му трябва на човек, когато има честната дума на един престъпник?

* * *

Бостън водеше с осем на едно в седмото полувреме и играта постепенно загрубя. Слънцето си проби път през облаците в осмото полувреме и всички на стадиона смъкнаха якетата и пуловерите. На трибуните група едри и набити здравеняци на по двайсет и няколко години се съблякоха голи до кръста и демонстрираха издутите си кореми, боядисани в яркочервено и синьо, като всеки от тях имаше по една написана буква, така че всички заедно образуваха „РЕД СОКС“. По едно време четвъртият младеж от групата се плъосна на седалката. Така надписът се преобразува в „РЕД ОКС“. Фин си каза, че тези момчета повече приличат на бикове, отколкото на спортисти.

Фин, Козловски и Лиса останаха до последното хвърляне на топката, както и всички останали запалняковци на стадиона. После си

тръгнаха и се озоваха в кошмарното стълпотворение, образувало се около Фенуей. Целият район вонеше на застояла бира и печено месо. Предните прозорци на баровете и кафенетата бяха отворени и млади мъже и жени, мъртвопияни в два и половина следобед, се изсипаха от изходите на стадиона, смеейки се и крещейки.

Фин случайно беше блъснат от младеж с ролкови кърки, който носеше зле замаскирана бутилка бира в хартиен плик.

— Толкова съм стар — каза той.

— Да, така е — отвърна Лиса.

— Тогава аз какъв съм? — намеси се Козловски.

Тя се засмя:

— Очевидно си прекалено чувствителен. Стремя се да не мисля за твоята възраст.

— Не, сериозно — продължи Фин. — Кога се случи това с мен? Кога започнах да мисля, че младежите пускат музиката прекалено силно и не уважават възрастните?

— Рано или късно с всекиго от нас се случва — каза детективът.

— Сериозно? И при теб кога се случи?

— Когато бях на девет.

— Да, бе.

— Може да се отбием в „Сонси“ да пийнем по нещо — предложи Лиса. — Там се събират по-възрастни. Много е космополитно и е шик. Може би така ще се почувствате по-добре.

Фин поклати глава.

— Няма да мога. Трябва да взема дъщерята на Девън. Освен това не съм облечен достатъчно в черно за заведение като „Сонси“.

— Както искаш. — Тя се обърна към Козловски: — Ами ти, старче? Искаш ли да ме заведеш в „Сонси“?

— Нямам в гардероба си черни дрехи.

— Престори се, че не го знаеш. Ако си мил с мен, може да ти излезе късметът.

— Не е до късмет.

— Повярвай ми, старче, понякога е.

Фин се покашля, за да привлече вниманието им.

— Желая ви приятно прекарване. — Той им махна за довиждане и зави към Комънуелт Авеню.

Не можа да се наслади на играта. Беше притеснен от перспективата да прибере при себе си дъщерята на Девън, пък било то и за кратко. Лиса беше права — той нямаше никакъв опит с деца, още повече с четиринайсетгодишни момичета. Беше обаче отгледан като сирак, изпратен първо в приемно семейство, оттам преместен първо в католически приют за сираци, после в държавен интернат, после пак в приемно семейство. Знаеше какво представлява такъв живот. Беше съзрял бързо и избра улицата още на петнайсет години. Колкото и налудничаво да звучеше, той смяташе, че е длъжен поне да помогне на Девън и да спести на дъщеря му този начин на живот.

Той се качи в колата и потегли към адреса, който му беше дал Девън. Какво толкова щеше да стане? В края на краищата, беше само за няколко дена.

* * *

Лиъм Килбраниш седеше на кухненската маса в една овехтяла къща на две пресечки от брега на океана, в Куинси. На масата лежеше разглобен картечен пистолет „РПБ Макафи-11“, калибър 380, със свалящ се заглушител. Всяка от частите беше почистена и намазана с машинно масло. На стената на кухнята беше опряна полуавтоматична щурмова пушка АР-15, калибър 223, а полуавтоматичният деветмилиметров пистолет „Барак СП21“ беше с издърпана назад затворна рама и до него бяха подредени два пълни пълнителя. Нож с двайсетсантиметрово острие лежеше до калъфа за глезен, проблясвайки на мигащата светлина на слабата крушка на тавана.

Шон Броударк седеше на дивана в хола, който беше отделен от кухнята само с малък кухненски плот. Превключваше апатично телевизионните канали на портативния телевизор. Той, меко казано, не беше привлекателен. Лицето му беше осеяно с бенки и белези от акне. Наред с това олисяваше по странен начин, като единствено на темето му беше останала рижа коса. Имаше шкембе, което свидетелстваше за небрежно отношение към собственото му тяло. Лиъм категорично не одобряваше това. Във всяко друго отношение обаче Шон беше пример за боец: държеше повече на каузата и на командването, отколкото на живота си. Върху сипаничавото му лице на места беше започнала да

никне брада, подобно на плевели, никнещи през напукания асфалт на тротоар. Според Лиъм той приличаше на едно от недовършените създания на Бог — звяр, който всевишният така и не беше успял да доведе до завършено състояние.

— Той не знаеше нищо — обади се Шон от дивана. Бяха едва ли не първите му думи за деня.

— Така изглежда — отвърна Лиъм.

— Щеше да проговори, ако знаеше. Никой не би могъл да издържи на такава болка, ако знаеше нещо.

Лиъм премълча.

— Ти каза, че със сигурност знае, че ще ни даде отговор.

— Да, казах.

— Но се оказа, че не си бил прав.

Лиъм взе пистолета и пъкна единият пълнител в гнездото в ръкохватката, после издърпа рамата и вкара патрон в цевта.

— Не бях прав.

Броударк като че не беше впечатлен от нищо. Достатъчно насилие беше виждал през живота си и всякакви опити да бъде сплашен бяха безполезни. Той го знаеше.

— И сега какво? — попита Шон.

— Остават двама — отвърна Лиъм. — Ще ги открием и ще ги накараме да говорят.

— Откъде си сигурен, че имат какво да ни кажат?

Този въпрос не даваше мира на Лиъм, откакто бяха отпътували от Белфаст преди седмица. Въпросът, който неговите началници — малцината, които бяха дали съгласието си да се проведе мисията — също му бяха задали въпроса: „Откъде си сигурен?“ На този въпрос имаше само един отговор: „Все някой трябва да знае.“ Само този отговор можеше да го накара да продължи. Само този отговор щеше да му помогне да изпълни клетвата си пред баща си, която мислено беше дал преди повече от три десетилетия.

— Все ще имат да кажат нещо — отговори Лиъм.

Броударк изобщо не се обърна. Погледът му остана втренчен в сменящите се безцелно канали.

— Така каза и за Мърфи — беше краткият му отговор.

ПЕТА ГЛАВА

Апартаментът на Девън се намираше в един район на Саути, който по някакво чудо беше избягнал нашествието на луксозните имоти, които с всяка следваща година заемаха все повече и повече територии във и около града. Беше на първия етаж на двуетажна кооперация, която отчаяно се нуждаеше от преобоядисване. На Фин му се стори, че се натрови само при вида на парчетата олющена мазилка, изпадали върху стълбищната площадка. Докато се оглеждаше наоколо загуби всякакви надежди, че Девън ще удържи на обещанието си и ще му плати.

Отвори му вратата жена на трийсетина години, но със състарено лице. Тя го изглежда едновременно с подозрение и с досада.

— Какво, по дяволите, искаш?

— Аз съм Фин.

— Поздравления. Това не ми дава отговор на въпроса.

Той смутено примигна и чак сега му хрумна, че Девън не е могъл да ѝ се обади и да я предупреди, че Фин ще дойде за дъщеря му.

— Аз съм адвокат на Девън. Той ме помоли да се отбия.

Жената ядосано вдигна ръка и отметна от очите си кичур изрусена коса.

— Сега пък какво е направил? — Поведението ѝ беше все така твърдо и предизвикателно, а тонът ѝ не стана по-любезен.

— В затвора е.

Тя сложи длан на кръста.

— Копеле. А ми викаше: „Ела при мен да се позабавляваме“. Само дето не спомена, че дъщеря му живее при него или че ще се чупи, а аз ще трябва да се грижа два дни за малката досадница.

Дребно момиче с неравно подстригана права черна коса и със свъсени вежди надникна между ръката на жената и рамката на вратата. Носеше памучна фланела с два размера по-голяма, с надпис „Какво гледаш?“ на гърдите.

— Кой е? — попита то.

Жената се обърна рязко.

— Казах ти да си гледаш телевизията.

Момичето не обърна внимание на думите ѝ и огледа преценяващо Фин. С тези бистри и издаващи интелект очи то сякаш можеше да пробие и скала.

— Ти трябва да си дъщерята на Девън — каза Фин. Той си даде сметка, че тонът му е снизходителен, сякаш говори с тригодишно дете, и побърза да се поправи.

Момичето отвърна:

— Малката досадница.

— Връщай се в стаята — нареди ѝ жената.

Момичето я изглежда с огромно недоволство. После отстъпи от вратата и се скри.

— И друг път да не ме подслушваш! — провикна се жената след нея. После отново се обърна към Фин: — Днешните деца... никакви обноси. — Отегчено въздъхна. — Виж, аз дори в момента не съм с Девън. А и той знае, че имам болна майка в Провидънс и трябва да се погрижа за нея. Не мога да се занимавам с дъщеря му. Кажи му по-добре да намери друг да се грижи за малката му ненагледна госпожица и по-добре да е по-скоро. В противен случай ще остане на улицата.

Фин кимна и отговори:

— Затова съм дошъл. Той ме помоли да я наглеждам няколко дни.

Тя се вторачи в него, сякаш чак сега го видя за първи път. После цинично се изсмя:

— Ти?

— Аз. — Той се помъчи да прозвучи по-убедително, но беше сигурен, че не му се е удало.

Тя сърдито поклати глава.

— Страхотно, няма що! Аз бия толкова път, за да го видя, а мухльото дори не иска да ми повери детето си.

— Но нали казахте...

— Добре тогава. — Тя изобщо не го слушаше. — Чудно. Сега ли ще я вземеш?

— Ами да, предполагам.

— Предполагаш? Супер, просто супер. — Жената се обърна и затръшна вратата. — Ще ти я пратя след няколко минути — провикна

се отвътре.

Фин беше обзет от желание да зареже всичко и да си тръгне. Надали от това щеше да излезе нещо хубаво. Но беше дал дума. Освен това се тревожеше за съдбата на момичето, ако бъде оставено на грижите на емоционално нестабилен човек като тази жена. Нямаше избор и го знаеше. Затова зачака на площадката, пристъпвайки притеснено напред-назад.

„Всичко ще е наред — каза си. — Девън ще е на свобода до няколко дни и тогава дъщеря му няма да е проблем.“

* * *

— Аз съм Фин — накрая й каза той.

Момичето го погледна мълчаливо. Не беше продумало, откакто излезе от апартамента на Девън с огромен спортен сак на рамото и с лице, излъчващо непокорство. Подмина Фин като уличен стълб и се насочи направо към малкия му Ем Джи. После метна сака на задната седалка на колата, качи се отпред, затръшна вратата и мълчаливо впери поглед напред, без да задава никакви въпроси.

Адвокатът понечи да я последва, но в последния момент се обърна към жената, която стоеше на вратата на апартамента.

— Не се притеснявай за мен — каза тя. — Влакът ми е в шест часа, а в това шибано жилище няма и едно нещо, което да си струва да се открадне.

Фин помисли върху думите й, после седна зад волана.

Жената разтвори още малко вратата и се надвеси над стълбището.

— Предай на онзи негодник да не ми се обажда повече! — провикна се тя. — И да върви по дяволите! Кажи му, че аз, Шели, така съм казала.

Фин вяло помахаше за сбогуване, после превключи колата на скорост и потегли.

Движението беше натоварено, докато се движеха през Саути на път за центъра на Бостън и оттам към дома му в Чарлстън. Трябваше му десет минути да събере кураж и да заговори спътничката си. Единственото, което му идваше наум, е да се представи. Усещаше как

тя го гледа, но не реагира. Само неловко се намести на седалката си. И като капак на всичко не си спомняше дали Девън му е казал името на момичето. И да му беше казал, не си го спомняше.

Тя продължи да го гледа мълчаливо.

— А ти си... — накрая се осмели той, мъчейки се да вкара чувство на хумор в тона си.

След миг тя отново впери поглед напред.

— Прецакана, без изгледи за успех — отвърна тя.

Фин потрепна от непристойния ѝ език и злъчта в гласа ѝ.

— Не, не, имах предвид как се казваш.

— Знам какво имаше предвид. — Тя отново потъна в мълчание.

— Знам, че ти е трудно, но е само за няколко дни. Докато баща ти не бъде... — Не знаеше обаче как да продължи. — Докато не се върне. Тя обясни ли ти ситуацията?

— Шели ли? Да. Девън е в затвора. Ти си негов адвокат. Аз съм прецакана.

Той отмести за кратко поглед от пътя и я погледна. Девън беше казал, че тя е на четиринайсет, но за възрастта си беше дребна и слаба. Бретонът ѝ беше подстриган на черта, а на китката си имаше няколко евтини метални гривни, които подрънкваха, когато колата подскачаше върху неравностите по пътя. Изглеждаше като обикновено хлапе, но се изразяваше и се държеше като много по-зрял човек.

— Да, точно така — отвърна той. — В общи линии всичко е вярно, освен че си прецакана. Казах ти, само за няколко дни е.

— За какво е вътре той?

— Кражба.

— Не думай, Шерлок, това му е занаятът. Какво е откраднал?

— Дрехи. — Той премълча за бельото. Помисли си дали да не ѝ направи забележка да не ругае, но си каза, че не е негова работа.

— Дрехи? Какво, да не се е принизил вече до обикновен джебчия? Това изобщо углавно престъпление ли е?

— Дрехите са били доста скъпи.

— Значи със сигурност е углавно — заключи тя. На Фин му направи впечатление, че момичето е доста вещо в наказателното право, а това не беше нормално.

— Значи сигурно си доста добър адвокат, ако вярваш, че ще можеш да го измъкнеш. Той и преди е бил на топло, така че съдията

едва ли ще се разчувства за него. Ако наистина си мислиш, че ще успееш, а не целиш само да си получиш хонорара, тогава трябва да си направо гений. — Забележително беше колко добре, въпреки възрастта си, тя владееше саркастичния и остър език.

— Защо не ме оставиш аз да се притеснявам за това — отвърна Фин. — Това ми е работата. — В интерес на истината той беше съгласен с нейната оценка, но не си го призна. — Така или иначе ще го пуснат под гаранция най-вероятно в сряда или в четвъртък. Времето ще мине по-бързо, ако ми кажеш името си.

— Сали.

— Сали? — повтори той. — Сали Мали?

— Какво да кажа? Майка ми е имала перверзно чувство за хумор.

— Това не е лошо.

— И кофти пристрастеност към наркотиците.

Той замълча за няколко секунди и си даде сметка, че връщане назад няма.

— Хубаво име. Сали Мали. — Опитва се да го каже с чувство на уважение и почит, но ефектът беше точно обратен. Тя продължи да мълчи. — Знам едно място, където продават хубав сладолед — обади се той още след секунда. — Искаш ли да си вземем на път за апартамента ми?

— Предполагам, че нямаш собствени деца, Фин, така ли е?

Той неволно изскърца със зъби.

— Личи ли си?

— Само когато говориш?

— Още съм млад. Може би някой ден.

— На твоето място не бих си правила труда. Децата са само допълнителна грижа и неприятности. Спомням си, когато майка ми ме остави при Девън. Физиономията му беше достатъчно красноречива. До този момент той дори не знаеше, че съм съществувала.

— Трябва да е било странно.

— Да кажем само, че „изненадан“ не е точната дума. Това се случи преди година и оттогава не сме виждали майка ми. Девън прави каквото може, но не е много подходящ за идеалния баща.

Сериозно ти казвам, сладоледът е много хубав — каза Фин след малко. Хвърли поглед към нея и му се стори, че момичето едва забележимо се усмихна.

— Добре — отвърна тя. — Сладолед става. Но гледай да е наистина много хубав.

— Повярвай ми.

Тя извърна глава и се загледа през страничното стъкло.

— Хубаво, ще ти повярвам — тихо изрече. Фин като че беше чувал тези думи и преди.

* * *

Ако не друго, жилището беше доста уютно. Сали метна сака на леглото в спалнята за гости. Много по-хубаво и уютно от дупките и бордеите, в които беше принудена да живее, докато майка ѝ се беше отдала на гуляи. Но колкото и уютен да беше интериорът, тя отново беше срещу живота, което означаваше да не сваля гарда. Животът я беше научил, че трябва сама да се грижи за себе си, да не разчита на чужда помощ, защото никой не го беше грижа за нея.

Тя бръкна в сака и напипа познатия предмет. Не беше вадил плюшеното мече повече от година, а и беше прекалено голяма за такива играчки. Беше подарък от майка ѝ за петия ѝ рожден ден — един от малкото рождени дни, които майка ѝ не беше забравила — и сърце не ѝ даваше да го изхвърли. Държеше мечето на дъното на сака и само леко го погалваше, когато изпитваше нужда да го направи, но никога не го вадеше. Компромисът ѝ се струваше разумен. А тя водеше живот, основаващ се на подозрение и компромиси.

— Добре ли ти е тук?

Гласът беше на адвокатата на Девън — нейният благодетел за момента. Стори ѝ се свестен, поне на пръв поглед. Но тя знаеше, че първите впечатления могат да заблуждават. Достатъчно мъже беше видяла през живота си, за да е наясно, че трябва да бъде предпазлива. Беше дребна за възрастта си, което използваше като предимство. Обличаше се в широки тениски и панталони. По-добре беше да не привлича внимание, защото това можеше да е опасно. В един справедлив и разумен свят само крехката ѝ възраст щеше да е достатъчна защита от нежелани посегателства, но горчивият опит я беше научил, че светът не беше нито справедлив, нито разумен.

Беше на десет години, когато един от „любимите“ на майка ѝ опита да ѝ посегне. Той и майка ѝ бяха празнували цяла нощ и веднага щом се върнаха в жилището им, майка ѝ изпадна в несвяст. Ядосан и надрусан, той беше влязъл в стаята на Сали и беше застанал над леглото ѝ. Тя остана неподвижна, парализирана от ужас. Престори се на заспала, а в същото време се молеше той да си тръгне. Но натрапникът не си тръгна. Чу го как се съблича. Първо ризата, после панталона, накрая и бельото. Надвеси се за няколко секунди гол над леглото ѝ, после вдигна завивката и легна до нея. Лъхна я силната миризма на алкохол, когато той се доближи. Когато я придърпа към себе си, тя не се съпротивлява. Само се обърна към него и отвори очи. Неговите зеници бяха разширени и безжизнени. Широка усмивка бавно се разплу по физиономията му. После той отново посегна към тялото ѝ. Тя затвори очи и ритна с всичка сила. Улучи го между краката.

Той изкрещя от болка, а тя изтича в банята, където майка ѝ лежеше в безсъзнание, подпряла глава върху порцелановата тоалетна чиния. Сали заключи вратата и се сгуши до майка си. В това време мъжът с травмирано тяло и наранено его заблъска по вратата и от устата му се засипаха ругатни по адрес и на двете. На следващата сутрин, след като Сали разказа на майка си какво е станало, любовникът беше отпратен да си върви. Майка ѝ плака дни наред и молеше Сали за прошка. Обещавахе ѝ, че ще зареже наркотиците. Беше убедителна и Сали ѝ повярва, поне за малко обнадеждена.

Седмица по-късно майка ѝ се прибра у дома, отново надрусана, с друг мъж. Тогава Сали за първи път осъзна, че няма кой да я защити. След тази случка тя се научи сама да се защитава и малцина бяха онези, които след първото спречкване с нея имаха желание да повторят.

На вратата отново се почука.

— Всичко наред ли е? — отново се обади адвокатът с лека загриженост.

— Екстра е — отвърна тя. Беше облечена в тениска и памучно долнище на анцуг, което ѝ служеше и като пижама.

— Може ли да отворя вратата?

— Твоята врата е.

Вратата леко се откряна и всеки мускул по тялото ѝ се стегна. Реакцията „бий се или бягай“ беше добре тренирана у нея. Той подаде глава и я погледна притеснено. Секунда-две стоя така, докато накрая каза:

— Имам телевизор.

— Браво на теб.

— Не го гледам много, но ти можеш да гледаш каквото си поискаш.

Тя поклати глава.

— Уморена съм, ще си лягам.

Той кимна.

— Имаш ли нужда от нещо? Да ти донеса ли вода или нещо друго? — попита.

Тя отново поклати глава.

— Добре, ако имаш нужда от нещо, викни ме. — Отново я погледна, сякаш очакваше отговор. След като разбра, че разговорът им е приключил, затвори вратата.

Сали изчака още няколко секунди, след което стана и безшумно отиде до вратата. После натисна копчето на бравата, докато не чу характерния звук на заключването. Това нямаше да го спре, ако той имаше намерение да влезе, но поне щеше да ѝ спечели малко време, ако се наложи.

Върна се на леглото, легна и се зави с одеялото, след като свали от него чаршафа. Тя не спеше с чаршафи — чувстваше се като в капан под тях.

Изключи лампата и остана да лежи с отворени очи, загледана в тавана, претегляйки наум всичките си възможности. Много скоро стигна до извода, че няма такива.

ШЕСТА ГЛАВА

Девън Мали лежеше на нара си в килията. Последно беше лежал в затвор преди двайсет години, но бързо си възвърна затворническите навици. В известен смисъл те никога не го бяха напускали. В това имаше нещо утешително. В затвора човек не трябваше да взима решения. Казваха му кога да стане, кога да се храни, кога да се къпе. Ако човек знаеше как да се защити, съществуването му беше лесно и просто. Ключът беше да успееш да се съхраниш психически.

Сега затворът за него беше най-безопасното място.

Не беше от онези тъпацы, които не можеха да оцелеят на улицата, и той ценеше свободата си. Но улиците криеха опасности, върху които той нямаше никаква власт и контрол. В затвора беше достатъчно да стои винаги с гръб към стената и да си затваря устата, за да остане жив. Междувременно Фин отвън щеше да му помогне, да му свърши някои услуги. Щеше да е само за няколко дни. После щеше да разбере какво го чака. Дотогава нямаше проблем да се справя със затворническия живот. Единственото, което му липсваше от свободния живот, беше Сали. Когато майка ѝ я доведе в апартамента му преди една година, Девън за малко не изпадна в паника. Не можеше да си представи да води досегашното си съществуване с хлапе до него. Тази идея изобщо не го привличаше. Но след известно време забеляза, че тя е кораво и умно момиче — мечтата на бащата-престъпник. Той започна да се гордее с нея. Ако Сали не му липсваше в момента, затворът щеше да е като песен за него. Въпреки това си даваше сметка, че няма избор. Така за нея щеше да е най-добре.

Докато лежеше на нара, затворът се изпълни с шумове. Някои от съседите му се засуетиха в килиите си. Други спяха и хъркаха силно. Трети пъшкаха открито, докато задоволяваха сексуалните си нагони. В затвора нямаше етикет на поведение — всеки правеше това, което имаше да прави. Девън нямаше нищо против. Единственият звук, който и до днес го тормозеше, беше плачът. Винаги се намираше някой, на когото му беше за първи път, новобранец за системата.

Понякога беше през първата им нощ зад решетките, други пък успяваха да се овладеят до съдебния процес и произнасянето на присъдата им и с това всичките им надежди биваха разбивани на пух и прах. Тогава страхът, болката и огорчението се изливаха в сълзи. От плача на Девън му настръхваше кожата. Плачещите щяха да получат урок на следващия ден. Другите затворници щяха да се погрижат за това. Засега обаче се налагаше да изтърпи неприятния звук.

Девън се помъчи да се абстрахира. Тананикаше си тихо, фокусира се върху тавана, замисли се за жените, с които беше преспал. Нищо не действаше. Хлипането сякаш проникваше през бетонните стени и звукът доминираше над цялото отделение. Докато накрая не потъна в спомените си и престана да го чува.

* * *

Обадиха му се през февруари, по средата на лютата зима. Беше преди години. Беше Мърфи:

— Имаме работа за теб, Девън.

— Каква работа? — попита той.

— От твоята. Чакай ме утре сутринта в десет, в Сервиза.

Девън не попита нищо повече. Мърфи не беше от онези, които обичаха да ги разпитват.

Девън се появи на следващата сутрин в Сервиза петнайсет минути по-рано. В офиса бяха четирима, без да брои себе си. Девън беше работил за Мърфи и Балик и преди. Те седяха на столове до стената. Третият виждаше за първи път: слаб, с черна коса и тъмни сърдити очи. Беше седнал пред бюрото на Мърфи. Зад бюрото се беше настанил шейсетгодишен мъж със сребристобяла коса, сресана назад. Той се беше облегнал в стола, но излъчваше агресивност, сякаш щеше да скочи и атакува всеки момент.

— Девън, това е Джими Бългър — представи го Мърфи.

Не беше необходимо. Всички познаваха Бългър. Повечето го знаеха като Уайти Бългър, макар и самият той да не обичаше прякора си. Бяха му го лепнали още като дете заради светлорусата коса. Онези, които ценяха живота си, му викаха Джими. Онези, на които животът им беше по-мил, се обръщаха към него с „господин Бългър“.

Девън кимна.

— Господин Бългър — поздрави той.

— Вини ми каза, че му вършиш добра работа. Вярно ли е?

— Вини не лъже.

Беше глупав отговор и Девън се усмихна, когато изрече думите, което беше грешка. Бългър не обичаше хората да се усмихват, ако сам не им наредеше да го сторят. Погледът му стана леден. Погледна го така, сякаш щеше да го промуши с нож в сърцето.

— Изтрий тая шибана усмивка от лицето си или ще ти отрежа шибаните устни и ще ги залепя на задника ти — каза гангстерът. — Не те питам дали Вини лъже или не. Аз и без теб знам, че Вини послъгва. Знам, че е така, защото го прави по мое нареждане. Попитах те дали му вършиш добра работа.

— Да — отвърна Девън. Помъчи се да не прозвучи уплашено, но така или иначе усмивката изчезна от лицето му. — Да, вярно е.

Бългър го изгледа продължително. После се обърна към мъжа, когото Девън не познаваше.

— Това е един приятел от Белфаст. Двамата ще работите заедно с него. Ако го ядосаш или прецакаш, със сигурност ще разбере. Ясно?

— Да — отвърна Девън. — Ясно.

Бългър погледна към ирландеца.

— Ясно?

Мъжът стана и се приближи до Девън. Наведе се към него, така че носовете им за малко да се докоснат. Девън беше по-висок, но мъжът имаше налудничав поглед. Не онзи маниакален и неконтролиран поглед, каквито имаха мнозина в занаята. А налудничаво спокоен — опасно налудничав. Мъжът беше жилест и той определено не би искал да се изпречи на пътя му.

— Ирландец ли е? — попита непознатият със силен акцент.

— Роден и израснал в Саути — отвърна Бългър. — Това го прави повече ирландец и от теб.

Мърфи и Балик се разсмяха. Всички се смееха на шегите на Бългър. Ирландецът не се засмя. Само изгледа Девън продължително. Накрая произнесе:

— Добре. Ще очаквам да работиш добре за мен.

— Мислиш ли, че ще можеш да се справиш? — попита Бългър Девън. — Ще можеш ли да работиш добре? Защото ако не можеш...

— Мога да се справя, господин Бългър — отговори той. — За кое място става въпрос?

— Спокойно, ще стигнем и до това.

Девън погледна към ирландеца, към новия си партньор:

— Как се казваш?

— Без имена — отвърна онзи.

Девън погледна към Мърфи.

— Как да се обръщам към него, като няма име?

— Кой го е грижа — намеси се Бългър. — Викай му „Ирландец“, ако така ти изнася.

— Ирландец, ирландец.

Всички замълчаха.

— Твоята роля в това е — след кратка пауза продължи Бългър — да помогнеш на ирландеца да стигне до мястото. Това е, разбра ли?

— Кое място?

— Не ми се прави на умник! — извика Бългър.

За миг Девън се уплаши, че с него е свършено.

После Бългър се покашля и се успокои.

— Ако го направиш, лично ще се погрижа да бъдеш възнаграден. Ако го оплескаш, това ще е последното ни виждане. Разбра ли?

— Да, господин Бългър, разбрах.

Бългър го изгледа така, сякаш беше някакъв боклук, залепил се за обувката му. После се ухили хищно.

— Викай ми Джими — каза.

СЕДМА ГЛАВА

— Не си играй с мен.

Такива бяха първите думи на Лиса Кранц към Сали Мали. Фин доведе Сали в кантората в седем и половина на следващата сутрин. Той, Коз и Лиса ставаха рано и обикновено кантората се напълваше няколко часа преди другите адвокати да са стигнали до бюрата си. Лиса вече седеше на компютъра си, когато Фин въведе съненото момиче.

— Трябва да я закарам до училището ѝ в Саути — каза той вместо поздрав. — Мислех си дали с Коз да не отидем заедно и да не поговорим с Вини Мърфи. Така и така отивам в тази посока. Погледна момичето, сякаш беше забравил за миг за присъствието ѝ. — А, това е Сали. Сали, запознай се с Лиса.

Лиса кимна за поздрав.

Сали не каза нищо, само се отпусна в един от неудобните столове до стената. Малката фирма процъфтяваше финансово, но Фин още не беше инвестирал печалбата в обзавеждането на кантората. Един архитект беше изготвил амбициозен проект, но Фин все нямаше време да довърши започнатото. Офисът все още се състоеше от едно обширно открито пространство, където се разполагаха неговото бюро и това на Лиса. Кабинетът на Козловски се намираше в задната част.

— Коз тук ли е? — попита Фин.

— В кабинета си е — отвърна Лиса.

— Сега идвам.

Лиса не знаеше дали думите са адресирани към нея или към момичето. Във всеки случай Фин се скри в коридора, без да каже нищо повече. Тя погледна към Сали. Момичето носеше дебели черни кубинки, черна пола и черен клин, както и възширока памучна блуза. Нищо от гардероба ѝ не подканваше към комуникация. Сали също я изглежда намръщено. Някоя от двете не каза нищо, само се гледаха в продължение на минута, дебнейки коя ще се изпусне първа. Накрая това беше момичето:

— Красива си — каза то. — Така ли получи работата или владееш и машинопис?

— Не си играй с мен — отвърна Лиса.

— Значи си и корава.

— Зависи с кого ме сравняваш. И само когато ме предизвикат.

Момичето премълча.

— Съжалявам за баща ти — продължи Лиса.

— Защо? Нали не е умрял?

— Не е.

— Тогава защо съжаляваш?

Лиса се замисли за момичето. Хареса го. То беше прямо и искрено до бруталност — качества, които от опит знаеше, че е трудно да срещнеш у хората.

— Не знам — отговори Лиса. — Просто си казах, че може би преживяваш тежко ареста му. Искях да покажа симпатиите си към теб. Ако искаш ги приеми, ако искаш недей. Твоя работа.

— И после какво следва? Ще ми кажеш, че всичко ще е наред?

— Не.

— Добре. Защото мразя хората да ми говорят такива глупости.

— И аз.

Двете отново потънаха в мълчание, като момичето се оклюма на стола, сбърчило вежди, озадачено от отказа на Лиса да се придържа към традиционните вежливост и съчувствие.

— И с какво се занимаваш тук? — попита Сали след известна пауза.

— Адвокат съм — отвърна Лиса. — Работя при Фин.

— Сериозно? — Момичето реагира едновременно впечатлено и скептично.

— Да, сериозно.

В този момент се появиха Фин и Козловски. На Лиса ѝ се стори забавна реакцията на Сали, когато момичето за първи път видя Козловски. Той беше с внушителни размери и макар и по чертите му да се виждаше, че на младини е бил красив, дългият и дълбок белег отстрани на лицето определено му придаваше заплашителен вид.

— Сали, това е Том Козловски — каза Фин.

Тя се поизправи на стола, но не отговори. Очевидно искаше да разсее всякакви впечатления, че се е уплашила. Лиса обаче веднага

разпозна преструването. Козловски не каза нищо.

— Добре — продължи Фин. — Първо ще те оставим в училище, а после с господин Козловски ще свършим малко работа. Колата ми е малка за трима ни, затова си мисля, че няма да е зле да вземем тази на Коз.

Лиса забеляза как момичето леко пребледня, щом чу, че ще трябва да се вози в една кола с Козловски. Тя стана и каза:

— Вие двамата имате доста работа днес. Аз имам час при лекаря, но като изключим това, не съм много заета. Защо да не откарам Сали на училище? — Не беше много сигурна кой реагира по-облекчено на предложението ѝ — двамата мъже или момичето.

— Наистина ли? Ще бъде страхотно — отвърна Фин. — Искам ако може да стигнем по-рано до Сервиза.

— Няма проблем — отвърна Лиса. — Готова ли си? — попита тя Сали.

Момичето стана и взе чантата си. Отиде до вратата и погледна жената. Лиса тръгна към вратата, но по пътя се спря, приближи се до Козловски и го удостои със страстна целувка. Козловски беше изненадан, но тя не обърна внимание на това. обърна се и мина пред Сали, която остана зяпнала.

— Хайде — каза Лиса. — Да вървим.

След тези думи тя отвори вратата и тръгна към колата си, изпълнена със задоволство и широко усмихната, докато Сали вървеше след нея.

* * *

Детектив Стоун приклепна и се наведе над мястото, на което беше открит трупът на Вини Мърфи. Погледна към дебелото бяло очертание, прокарано с тебешир, преди да вдигнат тялото, да го приберат в найлонов чувал и да го откарат на носилка до микробуса, а оттам — до моргата за съхранение в хладилна камера. Аутопсията не беше разкрила кой знае колко повече от това, което се виждаше и при обикновен оглед. Травмите, предшестващи фаталния изстрел в главата, бяха нанасяни целенасочено, за да се предизвика по-силна болка, а в същото време Мърфи да остане жив и в съзнание.

Имаше цял час до началото на смяната на Стоун в девет часа, а той вече стоеше в Сервиза от половин час, преосмисляйки сцената на местопрестъплението на сутрешна свежа глава. И сам не знаеше защо е дошъл. Надали екипите на криминалистите и съдебните лекари, работили тук предния ден, бяха пропуснали да забележат нещо. Но ето на, в момента стоеше тук, приклепнал до тъмното петно, което беше последното нещо, останало на този свят от Мърфи.

Вероятно защото искаше да спечели одобрението на Санчес. Нямаше друг начин. Надяваше се да му просветне нещо и после да го сподели със Санчес, когато им започне смяната. Вероятно обаче беше глупаво да храни подобни надежди. Той беше дяволски добро ченге и ако тя още не го беше забелязала, едва ли нещо щеше да е в състояние да я убеди в това. Предния ден, когато се върнаха в участъка, тя седна на компютъра си и трака на клавиатурата повече от час. Той два пъти я попита какво търси, но тя не му отговори. Сега разбра защо толкова често е сменяла партньорите.

Стоун се изправи, огледа за последно из гаража, след което излезе на паркинга. Докато вървеше към колата си, малък очукан кабриолет зави по пътя към сервиза и пресече жълтата полицейска лента, която детективът беше поставил на земята.

Стоун размаха ръце и извика:

— Не можете да влизате! Тук е извършено престъпление и се провежда полицейско разследване.

В крайна сметка това вече не беше важно. Криминалистите бяха преровили целия обект за предмети или улики, които да са им полезни. Бяха изготвили гипсови отливки от следите на автомобилните гуми и бяха пресели пръстта от автомобилната алея, подобно на археолози на разкопки. Прибраха и изследваха всеки един фас, открит от тях, както и боклука. Въпреки това Стоун нямаше намерение да позволява на цивилни да посещават местопрестъплението, докато разследването не е приключило. В противен случай, ако полицията откриеше негодниците, адвокатите им щяха да пледират, че са извършени процесуални нарушения при събиране на доказателствата. Той отново размаха ръце и извади полицейската си значка, за да я види шофьорът.

Кабриолетът спря, но не се върна. Вместо това двете врати се отвориха и от колата слязоха двама мъже. Стоун изпъчи гърди

авторитетно и тръгна към кабриолета. Леко забави ход обаче, когато по-едрият от двамата мъже погледна към него. Той веднага го позна.

— Боже! — възкликна Стоун. — Козловски. Ще вземеш да си докараш неприятности, ако така смело влизаш на сцена на местопрестъпление. Като нищо ще те гръмнат. Вече не си ченге, забрави ли?

— Може би, ако поставят истинско ченге, няма да е такъв проблем — отвърна Козловски. — Някой, който не е новобранец и който ще се сети да сложи полицейската лента на влизане в автомобилната алея, а не по средата.

— Доста време мина, откакто не съм новобранец. И откакто за последно те видях.

— Стига бе. Стар съм, времето се движи по-бързо от мен. — Той изгледа Стоун от главата до петите. — Чух, че си започнал при детективите. В „Нравствени престъпления“ ли?

Стоун поклати глава.

— В „Убийства“.

— Сериозно? Дали са ти истинска работа? Е, тогава сигурно в днешно време в отдела взимат който им падне.

— Принудени са. Имаше една група по-стари колеги, които доста оплескаха нещата.

— Никога не съм оплесквал поверен ми случай — изръмжа Козловски.

— Не, не си. Само дето вбеси в отдела, когото не трябваше. — Стоун се приближи и протегна ръка за поздрав. — Как я караш?

Козловски се здрависа и отвърна:

— Оправям се.

— Радвам се да го чуя.

— Помниш ли Скот Фин?

Стоун насочи вниманието си към втория човек.

— От случая на Колдуел ли? Как можеш да забравиш такова нещо. — Нито детективът, нито Фин си направиха труда да протегнат ръка за поздрав. — Чух, че Коз работи с вас сега. Чак не ми се вярва. Доколкото си спомням, той ви беше набедил за убиец преди няколко години.

— Сгреших — каза Козловски.

— Казваше за вас, че сте задник — продължи Стоун.

— Значи е сгрешил — отвърна Фин.
Стоун отново се обърна към Козловски:
— За какво сте дошли?
— Трябва да говорим с Вини Мърфи — отвърна бившето ченге.
— Доколкото разбирам, не е на разположение.
— Малко е да се каже.
Козловски и Фин се спогледаха.
— Как така?
— Ами няма го, отиде си.
— Арестуван ли е? — попита адвокатът.
Стоун поклати глава.
— Студено. Бил е убит. Не четете ли вестници?
Фин поклати глава.
— Бях доста зает сутринта и нямах време. — Той погледна към Козловски, който само сви рамене. — Какво е станало?
— Доста грозна гледка. Още не знаем със сигурност.
— Кога?
— В събота вечерта. Или може би рано сутринта в неделя.
— Някакви следи? — попита Козловски. Той продължаваше да се изразява като ченге.
— Не мога да говоря за това — отвърна Стоун.
— А нещо можете ли да ни кажете? — попита Фин.
Стоун се поколеба. Навремето Козловски беше един от най-добрите детективи в бостънската полиция. Неговото мнение и съвети можеха да са от полза. Стоун обаче нямаше намерение да издава каквато и да било информация, без да получи нещо в замяна.
— Защо първо не ми разкажете на какво се дължи визитата ви?
Двамата мъже се спогледаха отново.
— Не можем — отговори Фин.
— Така ли?
Адвокатът поклати глава.
— Е, ами тогава, изглежда, няма да можем да сме си взаимно полезни.
Фин въздъхна.
— Дошли сме заради един клиент. За информация. Повече не мога да кажа.

— Аз бих могъл да ви накарам да дойдете в участъка да си поприказваме — отвърна Стоун. — Разследва се убийство.

— Няма да има никаква полза — отвърна Фин.

— Вероятно не, но ако продължавате в същия дух, този разговор няма да доведе до нищо.

Фин пхна ръце в джобовете си, но Козловски заговори:

— Девън Мали е бил прибран за обир в неделя през нощта. — Фин рязко извърна глава към частния детектив, но Козловски само махна с ръка и продължи: — Предполага се, че Мърфи можеше да знае нещо за престъплението. Просто дойдохме, за да се опитаме да разберем нещо повече.

— Коз... — запротестира Фин, но Стоун го прекъсна:

— Не се тревожете. Познавам Девън. Той няма нищо общо с това.

— Какво ви кара да мислите така? — попита адвокатът.

— Девън е крадец, а не убиец. При определени обстоятелства той може и да премине чертата и да поръча убийство, може би дори сам да дръпне спусъка, ако е много уплашен. Но повече от това той не може да направи. Определено не би се съгласил да участва в бъркотията, която заварихме тук. Той не е жесток по характер, а това си беше направо брутално.

— Как така? — попита Фин.

— Вини е бил първо обработен и после са го убили. Който и да го е сторил, е знаел какво върши. Много болка, която обаче не е фатална. Накрая изстрел. Много скапана работа. Използвали са вериги, чупили са кости. Такива неща са му причинили, за които само сте чели по романите.

Адвокатът се намръщи.

— Но защо?

— Това е големият въпрос. — Стоун погледна към Козловски. — Ти имаш ли някакви предположения?

Той сви рамене.

— Не съм запознат добре с бизнеса на убийтия. Но предвид нещата, с които се е занимавал, такъв риск винаги съществува.

— Вярно е — съгласи се Стоун, — но това не прилича на обикновена война за територии. Има нещо друго. Нещо, което не мога да разбера. Не са си направили труда да скрият трупа или поне да

затруднят идентифицирането му. Оставили са го в сервиза, на мястото, от което Мърфи е управлявал бизнеса си. Може да има само една причина да постъпят така.

— Искали са да изпратят послание — каза Козловски.

— Единственият извод, до който стигнах и аз — отвърна Стоун.
— Но послание към кого? — Той се замисли за съобщението, изписано с кръв, но реши, че ще е прекалено да разкрие информация и за него.

— Проблемът си е твой, не мой — каза Козловски. — Аз вече не получавам заплата от градската управа.

— Трябва да вървим — рече Фин с леко напрегнат тон.

Този път Козловски пръв протегна ръка.

— Ако чуя нещо на улицата, ще ти съобщя — каза.

Стоун му подаде ръка.

— Ще съм благодарен и за най-малката информация.

Фин вече вървеше към колата, Козловски го последва. Преди да се качи, частният детектив се спря.

— Стоун?

— Да?

— Цивилните дрехи ти отиват, но не те правят ченге.

— Този урок вече ми го преподаде.

— Кое то не значи, че не е вярно.

* * *

Фин стартира двигателя, направи зрелищен обратен завои и излезе на улицата. Не каза нищо, докато Стоун не се скри от огледалото за обратно виждане.

— Какво мислиш? — попита той Козловски.

— Лош късмет за Мърфи. И лош късмет за Девън.

— Нещо друго?

Козловски въздъхна.

— Питаш ме дали според мен това може да има нещо общо с Девън? Не виждам как. Дори и Мърфи да е нагласил Девън и да го е изпял поради някаква причина, Девън още не е бил арестуван от ченгетата, когато са светили маслото на Мърфи. Така че Девън още не е знаел, че ще го спипат, за да си отмъсти. А и къде са мотивите?

Освен това проявената жестокост не се вписва. Стоун е прав — това не е в стила на Девън, дори и да е искал да убие Мърфи. Девън не е психопат.

— Не мога да не се съглася. Сега обаче не знам откъде да започнем.

— Мърфи със сигурност вече няма да ни е от помощ.

— Определено. — Фин издиша замислено, докато покрай тях пробягваха силуетите на еднотипните сгради на Саути — всяка една с идентичните си пицарии, кръчми и магазини за алкохол. — Изглежда е свършил доста зле.

— А има ли начин да свършиш добре? Бил е в играта. Просел си го е.

— Може би. Аз го познавах. Не беше толкова лош човек.

— Нали? И Хитлер е обичал кучета и деца. Въпреки това няма да лея сълзи за него.

Когато минаха покрай един ресторант на Западен Бродуей, Фин забеляза трима младежи, явно ирландци, които излязоха оттам, олюляваха се, потупваха се по гърба и се смееха. Бяха с джинси и памучни блузи. Тримата извадиха цигари. Строителни работници, реши Фин, на път за строителния обект. Бяха позакъснели за работа, но изобщо не ги беше грижа. Или пък бяха купонджии, току-що завърнали се от нощните си похождения, отбили се за по един сандвич с яйце и бекон, преди да се върнат по домовете си и да легнат да спят за първи път от няколко дни насам. От колата нямаше как да се определи с точност какви са.

— И аз можеше да съм сред тях — изрече Фин. — И аз бях в играта някога.

— Бил си хлапе — отвърна Козловски и махна с ръка. — Освен това си се измъкнал навреме.

— Имах късмет.

— Това не е късмет. Не и в този свят.

— До голяма степен е късмет. Като се замисля с какви хора се движех и какви работи вършех. После си мисля за това, с което се занимавам в момента. Не смятам, че по отношения на крайния резултат има някаква разлика.

— Има огромна разлика.

— Дали?

Приятелят му го погледна и поклати глава.

— Проклет ирландец! Пропит от гняв до мозъка на костите си. Всички сте такива. Защо, по дяволите, е така?

— Ирландците са обречени да са умни. Ти си поляк, не можеш да го разбереш.

— Може би. И сега какво?

Фин сви рамене.

— Мисля да те оставя в офиса и да отида на Нашуа Стрийт да видя Девън. Може би има някой друг, който да ни даде информация.

— Не е зле.

Двамата се умълчаха за известно време. Накрая Козловски каза:

— Ще си платиш за поляка, да знаеш.

Фин се усмихна.

— Знам, но не се сдържах.

ОСМА ГЛАВА

— Значи вие с него ходите заедно?

Сали беше подпряла лакти върху металната маса, държеше сандвич с бекон и яйце. Както и предполагаше Лиса, Фин не беше дал на момичето нищо за закуска. До кантората имаше закусвалня.

— С кого? — Тя се престори, че не е разбрала, и отпи от кафето си.

— Този, когото целуна. С прецаканата физиономия.

— Не бива да говориш така.

— Защо?

— Защото те черпя сандвич.

— Всички ругаят.

— Не и докато закусват.

Сали отхапа голяма хапка от сандвича, по брадичката ѝ покапа жълтък и падна на масата. Тя като че не го забеляза.

— Значи ходите заедно? — Устата ѝ беше пълна и още жълтък покапа по масата.

Лиса взе салфетка и я постави пред Сали. Момичето взе салфетката и я отмести настрани.

— Това е личен въпрос — отговори жената.

— Не съвсем. Ако те бях попитала кога за последно сте правили секс или как е той в леглото, това щеше да е личен въпрос. Аз само те попитах дали ходите заедно.

Лиса взе друга салфетка и почисти изцапаното на масата пред момичето. Изкуши се да почисти и лицето ѝ, но в последния момент се отказа.

— Сигурна ли си, че си само на четиринайсет години? — попита я тя.

— Половината от съученичките ми са бременни — отвърна Сали. — Сексът не е нещо, за което не знам.

— Искаш ли да ме попиташ нещо? — Тя предизвикателно погледна Лиса през неравно подстригания си бретон.

— Да, ходя с него — отвърна жената.

Момичето продължи да я гледа, сякаш се колебаеше дали да ѝ повярва. Накрая наведе очи към сандвича и отново отхапа от него.

— Супер.

— Откога живееш при баща си? — реши да смени темата Лиса.

— От една година. Може би по-малко. С майка ми се разделиха.

Тя не може да издържи на напрежението.

— Сигурно ти е било тежко.

Сали сви рамене.

— Чудя ѝ се защо чака толкова време. Искам да кажа, защо ще търпиш първите тринайсет години, ако знаеш, че няма да издържиш докрай. Сякаш е чакала толкова дълго, за да види какво ще излезе от мен и когато видяното не ѝ е харесало, се е чупила. Доста прецакана ситуация, нали?

Лиса кимна.

— Не е толкова необичайно. В доста семейства се случва. А и ти си умна и трябва да разбереш, че изобщо не е заради теб.

— Твоите родители също ли са разделени? — Момичето я погледна с надежда.

— Неофициално. Не беше нужно да го правят. Вместо това ме пренебрегнаха напълно.

— Като при Девън, баща ми. Той се съгласи да живея при него, но само толкова. Изглежда, изобщо не е наясно какво е да си баща.

— Имаш ли лели или чичовци, баби или дядовци? — попита я Лиса.

— Не. Семейството ми е едноядрено. Като ядрена бомба.

Жената впери замислено поглед в нея.

— Ако баща ти остане в затвора, ти къде ще отидеш да живееш?

Момичето нападна сандвича.

— Не знам. Ще трябва да измисля нещо. Така или иначе отдавна се оправям сама в живота.

Лиса се помъчи да насочи мислите си в друга посока, но без успех. Пое си дъх и издиша, но от устата ѝ не излезе никакъв звук. Опита отново и Сали вдигна поглед към нея. Настъпи тягостно очакване. Момичето взе салфетката и избърса брадичката си.

— Ще закъснея за училище — каза.

* * *

— Мърфи е мъртъв.

Фин събщи на Девън новината веднага щом остана насаме с него в стаята за свиждания.

— Мъртъв? — Той остана шокиран, но адвокатът не можа да разчете напълно реакцията му. — Как? Кога?

— Бил е убит в Сервиза. Вероятно в събота вечерта. Грозна работа. Казват, че бил бит до неузнаваемост. После го застреляли в главата.

Девън дори не беше успял да седне. Сега бавно се свлече на малкия стол.

— Господи! — изрече. После прокара длан по лицето си. — Знаят ли кой го е направил?

Фин поклати глава.

— И да знаят нещо, ченгетата си траят.

— Сигурно е така.

— Девън, искам да ми кажеш дали убийството е свързано с твоя случай.

— Питаш ме дали аз съм го убил ли?

— Не точно. Просто не обичам изненади.

Фин очакваше мъжът да се обиди или веднага да започне да се защитава. Но той само продължи да седи спокойно, без да показва никакви емоции, вперил поглед в празното пространство.

— Как ще имам нещо общо с това? — попита накрая. — Та той тъкмо ми беше възложил работа. Защо ще го правя?

— Възложил ти е работа, от която се озова зад решетките.

Девън поклати глава.

— Вината не е негова.

— Така ми каза, но дали е истина. Прекалено много станаха съвпаденията — теб те хващат и ти ме пращаш да говоря с Мърфи и не щеш ли — Мърфи е убит.

Девън погледна Фин и заяви:

— Аз нямам нищо общо с убийството на Мърфи.

Адвокатът го изгледа няколко секунди.

— Добре. — Седна на другия стол в стаята.

— Сега какво следва — попита Девън.

— Ти кажи. Мърфи беше единствената ни следа. Има ли някой друг, който може да ни помогне?

— Възможно е. Но няма да ти хареса.

Фин се намръщи.

— Кой?

— Еди Балик.

— Рибаря? Майтапиш ли се?

— Балик беше шеф на Мърфи. Ако някой знае нещо, това ще е той.

— Сигурно, но какво от това? Какво толкова би могъл да ми каже Балик? Едва ли ще си заложи задника само за да те измъкне от затвора.

Девън поклати глава.

— Няма, но може би ще издаде някой друг. Опитвам се да измисля каква информация бих могъл да предложа на прокурора. Ако му дам нещо ценно, може и да успея да сключа добра сделка. Може би дори и да не лежа изобщо в затвора.

— Зависи от това кого ще им дадеш. Не съм сигурен, че на този етап ще се заинтересуват, ако Балик им издаде Мърфи. Вероятно си мислят, че така или иначе справедливостта е възтържествувала.

— Ами ако им дадем нещо по-интересно?

— Трябва да е доста интересно. Кого имаш предвид?

— Какво ще кажеш за Джони Гилберачи?

Фин се замисли.

— Дай по-конкретно.

— Казах ти. Всичко беше нагласено. Джони и преди изнасяше от магазина си стока с цели камиони. Крадеше от съдружниците си. Това продължи почти година. Правеше го заради дълговете си. Но дори и откраднатото едва стигаше, за да му покрива загубите на комар. Поръчката, която трябваше да изпълня аз, трябваше да изчисти напълно дълговете му. Мърфи и хората му щяха да продадат стоката на улицата, а парите от обезщетението от застраховката щяха да бъдат разделени поравно.

— И сега какво става? — попита Фин. — Акцията се проваля и...

— Кой го знае, след като Мърфи е мъртъв. Ще има война за разпределяне на бизнеса му, но някои ще се измъкнат. Джони може и да излезе чист. В известен смисъл това е доста основателен мотив за Джони да убие Мърфи, не мислиш ли?

Фин се изсмя.

— Мърфи не е бил убит с фризьорска ножица, Девън. Наистина ли мислиш, че Джони Гилберачи е способен да причини на Вини такова нещо?

Девън поклати глава.

— Не, вероятно не е. Но въпреки това можем да го издадем като съучастник в обир и застрахователна измама, нали? Що се отнася до версията, че той е убиецът, ще я дадем на ченгетата като бонус, а нека те си поиграят оттам нататък.

Адвокатът се замисли.

— Прокурорите обожават подобни дела — призна. — Става въпрос за известни в обществото лица, а и Джони едва ли има много приятели в медиите. Така че едва ли ще го обрисуват като несправедливо набеден гражданин. В крайна сметка с това дело с готовност ще се заеме някой амбициозен прокурор.

— И аз така си мисля. Може да ме отърве от затвора за доста дълго време.

Фин поклати глава.

— Не се заблуждавай. Прокуратурата във всички случаи ще настоява да излежиш определен срок, но ще е съкратен — ако, разбира се, наистина им дадеш ценна информация. Ти изобщо срещал ли си се някога с Гилберачи?

Девън поклати глава.

— Само с Мърфи съм говорил. Затова трябва да включим и Еди Балик в играта. Всичко сочи към него.

— Трябва да има и някой друг — възрази Фин.

— Не се сещам за друг.

— Помисли хубаво.

Клиентът въздъхна:

— Нали знаеш как стоят нещата, Фин. Еди държи всичко под свой контрол. Работи само с пряко подчинените си — като Мърфи — и обсъжда с тях само конкретни акции. Колкото по-малко знае всеки

един, толкова по-малка е вероятността ченгетата да уличат някого в престъпление.

— Теб обаче те уличиха.

— Казвам ти, единственият, който може да знае за цялата схема и за участието на Гилберачи, е Балик. Няма кой друг да е.

Адвокатът разтри слепоочията си.

— Рибаря значи... Не горя от желание да разговарям с него.

— Ти виждал ли си го изобщо?

Фин кимна.

— В миналото, когато и аз бях разбойник, съм изпълнявал няколко негови поръчки. Дребна работа, едва ли ме помни. Не е от най-сърдечните и любезни типове.

— Не, не е. Но сигурно те помни. Той помни всичко.

— Още ли е в Куинси?

— Да, в една колиба на брега. Не можеш да го отместиш от там.

Фин погледна часовника си.

— Добре тогава, майната му, защо пък не? Утре ще се проведе първото съдебно заседание по делото ти и аз искам да знам с какви карти разполагаме.

— Направи ми една услуга — каза Девън.

— Ако караш така, лимитът ти от услуги скоро ще се изчерпи, Девън.

— Обади ми се по телефона, след като приключиш разговора с него. Искам да знам какво ти е казал.

Фин стана и отиде до стоманената врата, натисна бутона отстрани и изчака да се появи охраната. Електрическата ключалка на другата врата избръмча, което беше сигнал за Девън да се прибере в килията си.

— Почакай, Фин — каза той, преди да излезе.

— Какво?

— Как е Сали? Добре ли е?

— Да, добре е. Голям образ е, харесва ми.

Бащата се усмихна.

— Страшна е. По-умна е и от двамата си родители, взети заедно. Майка ѝ е голям боклук. Така и не можахме да осигурим на Сали добро бъдеще. Мамка му, та аз дори не знаех допреди година за съществуването ѝ.

— Изглежда, тя сама се оправя.

— Да, оправя се. Тя умее да оцелява. Трябваше да се погрижа за нея. След всичко, което е преживяла, заслужава нещо повече от оцеляване и мизерно съществуване.

— Всички ние заслужаваме по-добър живот — каза Фин. — Но понякога и това е най-доброто, на което можем да се надяваме.

— Да. — Девън отново зарея поглед в празното пространство. — Понякога и на това се надяваме.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Фин си тръгна от Нашуа Стрийт, беше станало време за обяд. Девън вървеше на опашката за ядене подобно на зомби. Изобщо не обърна внимание на храната, която му сипаха, после отиде и седна сам на една маса в ъгъла. Седеше с гръб към стената, с наведена глава. Когато докосна с вилица кашата на масата, му се стори, че сякаш се намира под водата в безтегловно състояние. Не можеше да се храни. Съжаляваше за Мърфи. Не колкото себе си, но го съжаляваше. Мърфи му даде шанс. Дори и след като останалите се бяха отказали от него, Мърфи беше продължил да му дава работа. Ако нещата се бяха развили по различен начин, обирът в магазина на Гилберачи щеше да му е достатъчен да си възвърне репутацията. Сега обаче не можеше да се говори за никакво завръщане. Беше направил избора си и връщане назад нямаше.

Отново се замисли за убийството на Мърфи. Трудно беше да не повярва в най-логичната версия. Версията, която съвпаднаше със слуховете, които се носеха. Но въпреки това не беше сигурен в предположението си. Мърфи беше водил опасен живот. Беше си спечелил доста врагове, а и приятелчетата му бяха свирепи типове. Убийството му можеше и да е случайно. Вероятността беше малка, но не беше невъзможно. И Девън се хвана за тази вероятност.

Имаше само един начин да се увери в правотата си. И Балик беше ключът. Двамата бяха направили грешка, но я бяха направили заедно. Докато не разбереше със сигурност каква е истината, за Девън беше по-безопасно да остане в затвора.

Върна се в спомените си към изминалите десетилетия и се запита дали би искал да промени нещо в живота си и да започне на чисто. Едва ли. Той си беше такъв и нищо не би го променило. Дори и да знаеше каква зла шега ще му скрои съдбата.

* * *

Ирландеца нямаше доверие на Девън. Не беше трудно да го усети. До известна степен Девън го разбираше. Той беше недисциплиниран. Говореше прекалено много. Ирландеца имаше една-единствена цел и съдейки по това, което знаеше за него, беше посветил живота си на тази цел. Беше посветил цялото си същество и усилия да разпали война, която изискваше пълна всеотдайност. Това последното не го разбираше. Бяха минали повече от четири седмици от първата им среща в Сервиза, а Девън още не си беше изпълнил задачата. Бяха направили един опит, който обаче се превърна във фарс. Две седмици по-рано бяха изиграли жалка пантомима пред музея до „Фенуей“. Дватамата се престориха, че нападат човек, друг член на бандата на Мърфи, късно вечерта на улицата, много близо до монтираните охранителни камери. Третият тогава изтича до страничния вход на музея и започна да тропа на вратата и да звъни на звънеца, да вика за помощ. Пазачите обаче се оказаха по-предпазливи, отколкото Девън очакваше, и извикаха полицията, като в същото време останаха зад заключената врата на музея. Тримата едва успяха да се изнесат от мястото, преди да пристигнат ченгетата.

— Спокойно, Ирландец — каза му тогава Девън. — Имам друг план.

Беше го излъгал. Три дни Девън не спа и не се храни. Животът му висеше на косъм. Отне му известно време, но накрая го осени идея. В известен смисъл новият план беше също толкова глупав, колкото и първият. Бяха паркирали на улицата в събота вечерта в една очукана червена тойота, само на стотина метра от главния вход на музея. Беше Денят на Сейнт Патрик и Бостън беше в плен на празничната лудост. Дори Дъблин като град не падаше толкова ниско в стремежа си да почете спасителя на Ирландия. Бяха само двамата — Ирландеца и Девън. Носеха полицейски униформи, с фуражки, значки и дори фалшиви мустаци. Девън имаше чувството, че се снима в евтин римейк на филм с Лоръл и Харди. При тази мисъл едва се удържа да не се засмее. Достатъчно време беше прекарал с Ирландеца и знаеше, че онзи е опериран от чувство за хумор. Бяха планирали да ударят малко след полунощ, но се получи забавяне. Партито в апартамента, разположен в сградата до музея, беше в разгара си, поради което на улицата се бяха събрали твърде много хора. Решиха да изчакат в колата, докато партито свърши. Ако ги хванеха, Мали знаеше, че

Ирландеца ще го убие при първа възможност. Дори и да не му се удадеше възможност, някой от хората на Бългър щеше да му види сметката в затвора, дори само за да се прекъсне връзката между изпълнителя и шефа. Както и да го погледнеше, провалът щеше да е фатален за него. В един часа през нощта хората започнаха да се разотиват. Подпийнали купонджии се отделиха от множеството и се насочиха към колата.

— Мамка му! — изруга Ирландеца.

Сърцето на Девън едва не спря от страх.

— Нека изчакаме — каза му той.

После нахлупи козирката на фуражката ниско над очите си. Бяха четирима, на вид млади и пияни. Ирландеца бръкна в джоба си за пистолета.

— Още не — спря го Девън.

Двамата седяха така в колата цяла вечност, докато момчетата ги доближиха. С периферното си зрение Девън видя, че двама надникнаха в колата, и му мина през ума да слезе. Те обаче бързо подминаха колата и скоро се отдалечиха.

— Хлапета — каза Девън. — Те са още непълнолетни и повече се боят от нас, отколкото ние от тях.

Ирландеца се пресегна и завъртя огледалото за обратно виждане така, че да може да ги огледа. Те вече бяха на следващата пресечка и се движеха бързо.

— Може би — отвърна той. — Това не означава, че не са ни видели.

— Видяха само униформите ни. Те са пияни, няма да могат да кажат нищо на ченгетата. Спокойно. — Девън го погледна и му се усмихна окуражаващо. Досещаше се, че на онзи в момента му се иска да го убие.

— Да тръгваме — каза Ирландеца. — Стига сме седели тук.

— Партито още не е свършило — отвърна Девън.

— Не ми пука. Няма да чакаме повече.

Ирландеца отвори вратата и излезе на улицата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Стоун стоеше пред външната врата на дома на Санчес в Бруклин, в западните покрайнини на Бостън. Беше си взела болничен. В участъка обаче плъзна мълва, че следобед ще се появи на работа, но кога точно не се знаеше. Той взе адреса ѝ от досието ѝ и тръгна. Тя не знаеше за идването му и той си каза, че доста ще се ядоса, затова ѝ взе от местния магазин кутия с пилешка супа. Надяваше се по този начин да я умилюва. Вероятно нямаше да му помогне, но поне нямаше и да му навреди. В края на краищата, беше му все тая. Не гореше от желание да работи с партньор, който отказва да обсъжда случаите с него. Беше взел решение да ускори нещата, независимо какъв щеше да е краят.

Представяше си дома на Санчес като малък и тъмен апартамент, разположен в някой от най-мизерните квартали на града. Две, най-много три стаи, оскъдно обзаведени, с няколко картини или фотографии и без лични вещи. Място, което да отговаря на характера на тази жена, толкова съсредоточена върху работата си и толкова дистанцирана от онези, които искаха да ѝ помогнат. Представяше си живота ѝ самотен и изпълнен с огорчение.

Жилището, което се намираще на посочения в досието ѝ адрес, опроверга очакванията му. Беше средна по размер къща в хубав квартал, веднага от другата страна на трамвайната линия Грийн Лайн, на две пресечки от Комънуелт Авеню. Имаше просторен и добре поддържан двор, с очертана от цветни лехи пътека. Автомобилната алея беше пометена, саксиите бяха почистени, а по яркожълтите стени на къщата нямаше и следа от олющена или напукана боя. Мястото излъчваше задоволство и комфорт.

Натисна звънеца и зачака. Вратата се отвори и на прага се показа едно момче по пижама.

— Здравейте — каза то. Имаше черна коса и смугла кожа — много по-тъмна от тази на Санчес. Очите му светеха и бяха изпълнени с доверчивост. Едва ли беше на повече от шест години.

— Здравей — отвърна Стоун. — Може би съм сбъркал адреса. Търся детектив Санчес.

— Мамо! — провикна се детето. — Тук е — добави. — Аз съм Карлос и съм болен от грип.

— Карлос, връщай се веднага в леглото! — Гласът на Санчес не можеше да се сбърка с друг, макар и тонът да беше по-мек от този, с който беше свикнал Стоун.

Миг по-късно Санчес застана пред Стоун. Беше с памучен панталон и широка блуза. Едва я позна. Обикновено носеше косата си прибрана назад, което придаваше на лицето ѝ суров и сърдит вид. Чувството се усилваше от намръщения ѝ поглед, с който тя сякаш демонстрираше обидата си от целия свят. Сега косата ѝ беше разпусната, а лицето ѝ излъчваше спокойствие. Приличаше не на сърдито ченге, а на красива и привлекателна жена на средна възраст.

Щом видя кой е дошъл, изражението ѝ моментално се промени. Пред очите му се превърна в същата онази сърдита жена, която познаваше от работата.

— Какво правиш тук, по дяволите, Стоун?

— Чух, че си болна. Донесох ти пилешка супа.

Момчето, което беше изчезнало за малко някъде из къщата, сега стоеше зад Санчес.

— Не обичам пилешка супа — каза то.

— Казах ти да се върнеш в леглото — обърна се тя към него.

— Оф, мамо! — измърмори недоволно то и отново изчезна навътре.

Санчес отново насочи вниманието си към партньора си.

— Това е моята лична и неприкосновена територия — каза тя. — Не искам да идваш тук.

Той не помръдна.

— Трябва да поговорим — рече.

* * *

— Осиновен е.

Карлос гледаше телевизия в хола, а Стоун и Санчес бяха в кухнята. Той седеше на масата, а тя миеше чиниите, останали от

закуската. Стоун беше доволен, че тя му каза, преди да я е попитал. Не беше сигурен дали иначе би се осмелил да ѝ зададе въпроса. Очевидно обаче често ѝ се налагаше да отговаря на този въпрос. Тя беше самотна жена-полицай, на петдесет и няколко години. А шестгодишно хлапе я нарече „Мамо“. Не пасваше.

— Ходи на училище, но тази сутрин се събуди с температура, а жената, която се грижи за него следобед, беше ангажирана.

— Симпатичен е.

— Бил е на две години, когато е дошъл в тази страна. Сега едва ли някой би предположил, че е живял другаде. С времето децата забравят лошото.

— Той единствено дете ли ти е?

— Имах дъщеря, но я убиха. Съпруга ми — също.

Стоун не знаеше какво да каже.

— Затова ли стана ченге? — беше единственото, което успя да измисли.

Тя го изгледа с изпълнени с гняв и тъга очи.

— Да. Затова станах ченге. И с това спираме да обсъждаме личния ми живот. Щом искаш да говорим по работа, добре, но карай накратко. После искам да си ходиш. Изобщо не биваше да идваш.

— Става. Да поговорим по работа. Защо от ИРА биха убили бос на бостънската мафия?

Тя седна срещу него на масата и озадачено го погледна.

— За какво говориш?

— Не съм чак толкова глупав, мога да използвам интернет. „Падре Пио“. Това е вид мъчение, използвано от терористите на ИРА. Кръстено е на един испански монах от шейсетте години на миналия век, който имал стигмата — течала му кръв от дланите и стъпалата, от местата, на които Исус е бил прикован към кръста. Бойците на ИРА завързват китките на жертвата, събрани заедно, след което стрелят и с един куршум пробиват двете длани. Създава се впечатление, че все едно жертвата е била прикована към кръста. Казват, че прилагали това наказание само върху хора, предали каузата. Тогава защо са го приложили върху Мърфи?

Тя заинтригувана наклони глава настрани.

— Не е зле — неохотно призна. — Но аз ти подсказвах.

— Добре де, така е. Но нали затова са партньорите — да си подсказват един на друг. Не е ли така, мамка му?

— Говори по-тихо. Ако синът ми те чуе да ругаеш, ти ще си най-краткосрочният партньор в историята на отдела.

— Аз вече съм. Никога не сме стигали до истинско партньорство. Тя си пое дъх.

— Виж, струваш ми се сваятно хлапе...

— Не — прекъсна я той. — Аз не съм сваятно хлапе, а съм добро ченге.

— Може и да си.

— Не „може и да съм“. Аз съм. Щеше да го разбереш, ако ми беше дала шанс. Ще те попитам отново: за какво ѝ е на ИРА да очисти бос на бостънската мафия?

— Мисля, че е заради арт.

— Кой Арт?

— Не е човек, а изкуство, като картини.

— Ясно, зацепих. И какво общо има това с изкуството?

— Може би нищо, а може би има много общо. На колко години си бил през 1990 година?

Той се замисли.

— На десет — отвърна.

— Боже. — Тя уморено потри челото си. — Доста съм остаряла значи.

— Какво е станало през 1990 година?

— Спомняш ли си кражбата от музея на Исабела Стюарт Гарднър?

Той се облегна назад.

— Не като свидетел на времето, но знам доста за случая. Двама типове се измъкнали с няколко картини, нали така?

— Това е един начин да го опишеш. Другият е, като кажеш, че това е най-голямата кражба на произведения на изкуството в съвременната история. Говори се, че откраднатите творби днес щяха да са оценени общо на половин милиард долара.

— Половин милиард?

— Да. — Тя стана и отиде до кухненския плот. — Кафе.

— Да, моля. Черно.

Санчес извади кафеварка, от която стърчаха някакви тръби и която изглеждаше, сякаш се искаше да си професор по електроника, за да можеш да боравиш с нея. Стоун се запита откъде ли тя имаше пари за такива скъпи вещи.

— Това също така беше и най-лесно осъщественият обир — продължи тя с гръб към него, докато приготвяше кафето. — Били само двама извършители и майсторски изиграли охраната. Пазачите тогава били аматьори, не като днешните професионалисти. Обирджиите завързали пазачите в мазето и после час и половина сваляли картините от стените. После си заминали. Така и не открили картините. — Тя сложи чашите с кафе на масата.

— Интересно. Какво общо има това с убийството на Мърфи?

— Цели двайсет години всички търсеха картините. Полицията, ФБР, Интерпол, частни детективи, застрахователни детективи, историци, иманяри. Вложиха неимоверни усилия и енергия, за да открият откраднатото, но досега никой не е успял. Изказвали са се много теории за това кой стои зад удара. Най-популярната версия е, че ИРА се е съюзила с бостънската мафия за извършването на обира, а после са си разделили поравно плячката.

Стоун се замисли.

— Интересна идея. Но не е ли малко пресилено да се предполага, че убийството на Мърфи е свързано с това?

— Може би. Но една от откраднатите творби била картина от Рембранд. Едно от най-ценните произведения на изкуството, които крадците откъмнали. Казва се „Буря над Галилейско море“.

На Стоун му трябваше секунда, за да направи асоциацията:

— „Бурята“. Мислиш, че посланието е било за това? Че убийците всъщност са тръгнали да търсят картините?

Тя сви рамене.

— За момента нямам по-добро предположение. Ти имаш ли?

Той поклати глава.

— Не. Но ми се струва малко неубедително.

— Така е. Но пасва с „Падре Пио“, което са изпълнили върху Мърфи. През деветдесетте години на миналия век нищо в този град не ставаше без разрешението на Уайти Бългър, а Мърфи по това време тясно си сътрудничеше с него. Може би убийството няма нищо общо с кражбата на картините. Може да е само някаква вражда между ИРА и

мутрите от Саути за наркотици или оръжие. Но тогава защо ще изписват „Бурята“ с кръв?

— Добре — съгласи се Стоун, — не е изключено. Не съм напълно убеден още, но все отнякъде трябва да се започне. — Той отпи от кафето. — Благодаря, че го сподели с мен. Сега сме почти като партньори.

— Не си го и помисляй. За мен тепърва предстои дали това „партньорство“ ще проработи. Обичам да работя сама и не се доверявам лесно на хората. Ще видим докъде ще стигнем. Най-много това мога да ти обеща.

Той кимна.

— И ти си права за себе си. Само искам да ми се даде възможност. Може дори да ти се улесни работата, ако се съ согласиш да разчиташ на някого. — Той допи кафето и остави чашата на масата. — Имам още един въпрос.

— Какъв е той?

— Откъде знаеш толкова много за този обир?

Тя го погледна навъсено.

— Може да съм стара, но и аз знам как да използвам интернет.

* * *

Специален агент Хюит се намираше в Правителствения център в „Старбъкс“. Плати на бармана за кафето, което му се видя малко скъпичко, но му беше писнало да пие помии от кафемашини от петдесетте години. Склонен беше понякога да прави компромиси, включително и когато беше в името на правосъдието.

Излезе от „Старбъкс“ и тръгна по пешеходната зона, която ограждаше Сити Хол. Погледна към сградата и направи гримаса. Сградата на кметството на Бостън — Сити Хол — беше построена през шейсетте години на миналия век и се смяташе за един от най-известните образци на Бруталистката архитектурна школа, популярна по това време. Монументалната девететажна бетонна конструкция във формата на обърната пирамида се разполагаше върху разгърнатата площ от над трийсет декара. Беше хвалена от архитектите като постижение в политиката за създаване и контрол на градската урбанизирана среда.

При една анкета, проведена сред историци и архитекти, тя получи шесто място сред най-великите сгради в американската история. За бостънци обаче мастодонтът беше като трън в окото. С топлината на мавзолей комплексът стърчеше над шедьоври на класическата архитектура като Фаньойл Хол и Куинси Маркет, разположени от другата страна на улицата.

Бостънският отдел на ФБР се помещаваше във федералната сграда „Джон Ф. Кенеди“, точно до Сити Хол. Беше с нищо незабележима бетонна конструкция в сърцето на Правителствения център, близо до задната част на Бийкън Хил.

Хюит показва значката си на пазача, застанал до детекторите за метал, и премина във фоайето. Взе асансьора до осмия етаж, мина през застланите със сив мокет коридори, покрай лабиринт от заградени с паравани бюра на отегчени чиновници, чиято единствена цел беше да отметнат поредния си работен ден на държавна заплата, и влезе в кабинета си. Кабинетът беше тесен по стандартите на голяма част от състудентите му по право, които в момента печелеха милиони като адвокати на крупни корпорации и работеха в огромни стъклени кулинебостъргачи. Мебелировката се състоеше от бюро с ламинирана повърхност — имитация на дърво, и стоманеносиви шкафове. Въпреки това той се чувстваше комфортно тук. Той принадлежеше на това място.

Окачи палтото си на закачалката зад вратата и тогава с изненада чу нечий глас иззад бюрото си:

— Робърт?

Хюит се извъртя рязко и ръката му неволно се стрелна към кобура на бедрото.

— Няма нужда да стреляш, Робърт. Аз съм от добрите. — Гласът принадлежеше на Ангъс Портър, специален агент, оглавяващ програмата на ФБР срещу кражбите на произведения на изкуството.

— Портър. — Хюит въздъхна облекчено. — Какво, по дяволите, правиш тук? — Запита се как така беше влязъл в кабинета си, без да забележи седналия на бюрото му мъж. От друга страна, това беше Портър. Едва ли беше по-висок от метър и шейсет и тежеше не повече от шейсет — шейсет и пет килограма с мокри дрехи. Имаше рядка руса коса, покриваща бледата кожа на малкото му теме. Кожата беше

силно опъната и леко лъщеше на светлината. Видът и поведението му говореха за разглезен човек, който никога не е имал проблеми с парите.

— Нали ти казах по телефона, че заминавам за Бостън — отвърна Портър с усмивка. Зъбите му бяха избелени и светеха повече и от колосаната яка на ушитата по поръчка риза.

— Нямах предвид за какво си дошъл в Бостън, а защо си тук, в офиса ми.

— Ти си единственият човек, заради когото дойдох. Къде другаде трябва да съм?

— Сигурен съм, че ще можем да ти подсигурих временно кабинет или бюро с параван.

Портър поклати глава.

— Не е необходимо. Аз съм тук неофициално и ще работя от хотелската стая.

— Защо?

— Знаеш защо, Робърт. В това разследване участваме само ти и аз.

— И пак не разбирам защо. Имаме достатъчно ресурси да осигурих проследяване на всеки един участник в бандата. Само кажи и ще мобилизирам двайсет агенти. Можем да контролираме цялата схема.

— Няма да ни свърши работа. Ще е като да изпратиш армия от рибари в плитки води. Ще подплашим рибата. Но един или двама души с подходящата стръв — ето така планът ни ще проработи.

Хюит заобиколи бюрото и застана пред Портър.

— Седнал си ми на мястото.

Дребният мъж вдигна поглед към него. После стана, взе си стол от ъгъла и седна пред бюрото. Хюит зае мястото си.

— Имаше ли някакво друго развитие? — попита Портър.

— Не, не са открили нови улики. А при теб?

— Предложението ми се струва искрено. Снабдихме се и с вещественни доказателства — парчета от боята. Те съвпадат. Като добавим и фотографиите, почти съм сигурен, че този път няма лъжа и измама.

— Мамка му. Сигурен ли си, че не искаш малко допълнителна помощ?

— Абсолютно. Двамата с теб бяхме в Бюрото и през осемдесетте, и през деветдесетте. Познаваме участниците по-добре от когото и да било друг. Аз имам всички необходими контакти в арт средите, за да следя и управлявам ситуацията от Вашингтон. Ако включим в операцията други агенти от Бюрото, само ще усложним нещата.

— Ами местните?

Портър изсумтя.

— Местната полиция ли? Шегуваш се. Те само ще ни създадат допълнителни проблеми. Знаеш ли каква борба за това на кого е подведомствен случаят ще се разрази?

Хюит взе една сувенирна бейзболна топка от бюрото. Ако някой друг седеше срещу него в момента, може би щеше да му метне топката и да провери реакцията му. Физическата активност му помагаше да мисли. Но Портър не изглеждаше да е от хората, които обичаха да мятат или да хващат бейзболни топки. Вместо това Хюит я подметна във въздуха и сам си я хвана.

— Ако Мърфи беше замесен, вероятността е голяма и Балик да е в играта. По онова време той беше дясната ръка на Уайти Бългър. Беше по-високо в йерархията от Мърфи. Да му сложим ли „опашка“?

Портър поклати глава.

— Дръж го под око, но не се приближавай твърде много. Може да е замесен, но може и да не е. Уайти би използвал някой друг, а и не бих заложил на тази версия.

— Който и да е бил в играта, сега е в сериозна опасност. През цялата си кариера в Бюрото не съм виждал подобно нещо, като това дете са сторили на Мърфи.

— Мърфи си получи заслуженото. Не ми пука колко души от своите ще убият, интересува ме само да открием картините.

— Наистина ли мислиш, че изкуството е по-важно от човешкия живот?

Портър се замисли.

— Не и което и да е изкуство. Но Вермеер и Рембранд със сигурност. Може би дори Флинк и Мане. Останалото обаче е без значение. Петте недовършени графики на Дега? Със сигурност не са безценни, дори по-скоро тривиални в сравнение с другите творби. Умът ми не го побира дори защо са отмъкнали бронзовия бокал от

времето на династията Шан, а пък кражбата на наконечника на Наполеоновото знаме ми се струва напълно откачена. Това е една от най-големите загадки на обира. В много отношения ударът е бил перфектно изпълнен, но защо да си губят времето с тривиални предмети като тези? Да не говорим пък за това, което не са взели. Та те са били само на броени крачки от „Похищението на Европа“. Според много специалисти това е най-великата и най-скъпа творба от Ренесанса, която се намира на територията на Съединените щати. Щом са притежавали необходимите знания да открият Вермеер и Рембранд, не може да не са знаели за Тициан.

— Може би просто са имали късмет.

Портър се изсмя.

— Не е било късмет. Не и при толкова гладко проведена акция. Не и предвид колко години успяват да крият платната. Но има неща, които просто не се вписват в цялостната картина.

Хюит постави ръце в скута си и сплете пръсти. Де да можеше Портър да си тръгне сега. Не харесваше компанията му. В това дребно човече имаше нещо отблъскващо.

— Ако направим всичко както трябва, може би ще имаш шанса да разпиташ участниците в акцията и да научиш отговорите от тях. Само трябва да се постареем да останат живи.

— В момента това е най-малкият ми проблем. — Лицето на Портър помрачня и погледът му стана сърдит. Дори още по времето, когато Портър работеше в бостънския отдел на ФБР, беше направил впечатление на Хюит на леко отнесен. Особено щом станеше дума за изкуство. Това беше някаква негова маниакална обсебеност, благодарение на която успя да издейства създаването на специална група към Бюрото, за да се занимава само с разследването на кражби на творби на изкуството. Групата беше малка, но членовете ѝ бяха отдадени на работата си и бяха най-добрите в света в намирането на откраднати творби.

— Стореното от тези хора не е само престъпление — продължи Портър. — То е грях. Те са лишили света от едни от най-великите произведения на изкуството. Не изпитвам никакво съчувствие или жалост към тях и затова не бих се оставил някаква си дреболия като тяхната безопасност да ми попречи да върна тези творби на човечеството.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Еди Балик обичаше морето. Разбира се, доколкото беше способен изобщо да обича. Имаше нещо в безпощадната природа на дълбоките сиви води на северния бряг на Атлантика, което му даваше чувството, че това е неговото място на света. Като млад през седемдесетте години на миналия век беше работил на рибарските кораби, базирани в пристанището на Глостър. При десетото му излизане в океана се разрази буря и корабът потъна. Трима от шестчленния екипаж потънаха заедно с кораба. Той, помощник-капитанът и още един оцеляха и прекараха три дена върху малък сал, носейки се по вълните, които през този сезон на годината бяха изключително големи. Най-накрая все пак ги спасиха. Оттогава Еди Балик не се страхуваше от нищо.

Никога не беше мислил, че ще стане престъпник. Но работа за рибари не се намираще лесно, особено за моряк, който е работил на потънал кораб. Никой не го обвиняваше в нещо, но това нямаше особено значение. Моряците са суеверни и според тях Балик щеше да им донесе нещастие.

Останал без работа, без никакви приятели или семейство, на които да сподели или да се оплаче, след като навърши дваисет, последващите му години преминаха в лутане без цел и посока. Той беше едър — не висок, но набит, със здрави кости, с мускулесто тяло. Намери си работа като охрана в един от баровете, придобили лоша слава. Там се събираха някои от авторитетите на подземния свят на Бостън. Не след дълго някои от тях забелязаха какъв огромен потенциал крие този младеж, който не се бои от нищо.

Балик беше идеалното попълнение за престъпния свят.

Той изпитваше омраза към другите човешки създания, което му позволяваше да прекрачва чертата на допустимата жестокост до степен, която дори някои от колегите му намираха обезпокоителна. Живееше ден за ден, без да го е грижа колко дълъг или колко охололен ще е животът му. В резултат на това през осемдесетте и деветдесетте

години успя да се издигне в средите на бостънската престъпност, но не поради някаква силна амбиция, а поради бруталната си ефективност и безразличие. Само след пет години той вече беше собственик на бара, в който беше започнал като охрана. Говореше се, че бившият му шеф лежи погребан под паркинга зад бара.

Барът беше единственият що-годе законен бизнес на Балик. Но в представите му перлата в короната на неговата миниимперия беше рибарската колиба на брега на океана, в южния край на Бостън, на броени километри северно от Куинси. Това беше единственото място, което не му беше безразлично и където той прекарваше повечето си време. Не беше нищо особено — малка двуетажна постройка, която сякаш всеки момент щеше да се срути и да бъде отнесена от водите на Залива на Куинси.

Балик седеше на евтин сгъваем алуминиев стол пред къщата и наблюдаваше ставащото на пирса, когато Фин и Козловски пристигнаха. Мъжът идеално се вписваше в тази атмосфера и сякаш не би могъл да вирее никъде другаде. Наближаваше шейсетте, имаше голяма закръглена глава и сплъстена побеляла коса. Моряшката брада образуваше идеален овал от едното до другото ухо и като че очите му бяха единствените части на лицето му, които не бяха в покой. По протежението на намиращия се наблизо пирс бяха завързани множество лодки, някои от които вече разтоварваха своя улов на следобедното слънце. Неколцина от купувачите наблюдаваха процеса на разтоварването, пресмятайки количествата риба и съответно изкупните цени, които трябва да заплатят.

— Еди Балик? — попита Фин, докато вървеше към него. Беше го предупредил предварително за визитата. Балик беше от хората, които мразеха изненадите.

Той извърна глава по посока на гостите, но тялото му остана неподвижно на стола. Не каза нищо.

— Аз съм Скот Фин — адвокатът на Девън Мали. С вас говорихме днес, по-рано.

Балик насочи вниманието си към Козловски.

— Не каза, че ще водиш други хора с теб.

— Съжалявам. Това е Том Козловски. Той ми е...

— Знам кой е. Той е ченге.

— Вече не работи в полицията. Сега е частен детектив.

— Значи пак е ченге, само че без значка.

Той отново погледна към рибарския пристан.

— Мога да ви отделя само няколко минути. Имам работа. — Намести се в стола си и сплете ръце на коляното си. Фин досега не беше виждал толкова дебели пръсти. — Скот Фин... Помня те.

— Не бях сигурен дали ще се сетите за мен.

— Изглежда, славата от тъмното ти минало още не е залязла.

— Сигурно е така.

— Срам и резил, а?

Адвокатът запази спокойствие.

— В някои отношения може би е така.

— А сега си дошъл да говорим за Девън Мали.

— Ще ви бъда благодарен.

Балик се намръщи, после бавно се изправи.

— Ще говорим вътре — каза той. — Ченгето да остане отвън.

Фин го последва зад ъгъла на къщата и оттам минаха през една малка врата, която сякаш всеки момент щеше да падне от пантите. Почти целият първи етаж се заемаше от едно помещение. Беше цялото от бетон и по протежение на задната стена имаше дълга мивка, пред която мъже в изцапани от кръв блузи и престилки работеха методично с дълги ножове, като вземаха риби от големи съдове и ги разпорваха. След всяко тяхно движение на ръцете вътрешностите на рибите се изсипваха в мивката и биваха отмивани през открит канал, а оттам през един улей покрай бетонната стена. Улеят стигаше директно до водите на залива, където се изхвърляха вътрешностите. От гледката и миризмата на Фин му се догади, но той съумя да се овладее.

— Горе. — Балик кимна към паянтово дървено стълбище в ъгъла на помещението. — Майки — провикна се той на единия от мъжете, навели се над кървавата мивка. Мъжът се изправи и погледна през рамо. Фин забеляза мускулите, изпъкнали под тънката тениска. — Наглеждай онзи тип отвън. — Балик се качи по стълбите и цялата сграда сякаш се наклони на една страна под тежестта му.

На горния етаж обстановката беше само една идея по-приветлива от тази на първия. Стените бяха голи, без замазка, а на тавана имаше мухъл. Вонята отдолу проникваше и тук. В средата на помещението имаше бюро — ужасно малко за мъж с размерите на Балик — и няколко полуръждявали сгъваеми стола, оставени хаотично наоколо.

До едната от стените бяха подредени купчини със стари вестници и шкафове за папки.

— Хубав офис — коментира Фин.

— Не си свикнал с такива, нали, адвокатче?

— Всъщност моята кантора не е много по-голяма. Е, може би се проветрява малко по-добре.

— И това, при все че правиш толкова пари в последно време?

— Печеля много по-малко от вас. Външният вид често лъже.

Балик седна зад бюрото и извади от чекмеджето термос. После махна капачката на термоса, която служеше и за чаша, постави я на масата и наля в нея. Над чашата се изви тънка струя пара.

— Никога не съм давал и пет пари за външния вид — каза той и доближи чашата до устата си.

Фин само кимна, взе един от столовете и седна пред бюрото.

— Нито аз.

— Е? — подкани го Балик. — Каза, че искаш да говорим. Говори тогава.

* * *

Козловски се беше подпрял на външната стена близо до вратата, за да чуе, ако горе нещата загрубеят. Щеше да е много по-спокоен, ако Фин му беше пред очите и чуваше за какво си говорят. Едва ли обаче Балик щеше да предприеме нещо. Твърде много хора имаше наоколо, а и не си струваше усилието. Въпреки това Козловски беше напрегнат.

Вратата се отвори и отвътре излезе някакъв мъж. Беше на около трийсет години, малко по-висок от Козловски, с бръсната глава и козя брадичка. Беше с престилка, изцапана с кръв и рибешка карантия. Тениската му, някога бяла, сега беше с жълти и сиви петна. Ръцете му бяха покрити със зелено-черни затворнически татуировки. Докато вървеше, мускулите му внушително се свиваха и отпускаха.

Той се спря и засенчи с длан очите си, за да се адаптира към слънчевата светлина. Търсеше нещо. После се обърна по посока на Козловски. Трябваше му само миг, но когато го позна, очите му блеснаха от гняв.

— Кучи син! — изруга той само на метри от Козловски.

— Майки Съливан — позна го и бившето ченге и му кимна вместо поздрав. — Как я караш?

— Какво те засяга, Козловски?

— Хайде, Майки. Загрижен съм за теб. Става ми хубаво на душата, когато разбера, че някой, когото съм прибрал на топло, е излежал присъдата си и се е реабилитирал в обществото. Приятно е да видя, че си си намерил истинска работа. Не мога да кажа добри думи за шефа ти, но, по дяволите, нямаш голям избор. Само риба ли кормиш по нареждане на Балик или кормиш и други неща?

Мъжът отстъпи половин крачка назад и ръката му се плъзна към джоба отпред на престилката.

— Чух, че вече не си в бизнеса.

— Вярно е.

— Тогава какво, по дяволите, търсиш тук?

— Може само да те проверявам. Може да ми харесва сега така да прекарвам времето си.

— А може и да си направил груба грешка. Може пък да не си чак толкова корав без значката.

— Може би. — Козловски се изправи в цял ръст и зае стабилна поза. Досещаше се какво щеше да последва.

— Може и да проверим. — Мъжът извади ръката си от джоба на престилката, стиснал нож. Острието беше дълго и тънко, цялото покрито с кръв. Съливан скочи напред.

* * *

— Девън е в трудно положение — каза Фин.

— Така ли? — отвърна Балик. — Кво общо има това с мен. И кво общо има това с теб?

— Той ми е клиент. Надявах се някой да ми каже нещо, с което да успея да го измъкна. Хипотетично, така да се каже.

— Хипотетично?

— Да. — Адвокатът реши да стъпва предпазливо. — Не ме разбирайте погрешно. Не искам от вас да ми разкривате информация, която да ви уличава в престъпна дейност. Но пък от друга страна, може

да разполагате с нещо, което да мога да изтъргувам от негово име и да се спазаря с прокурорите.

— Каква информация?

— Информация за това кой е бил замесен в организацията и извършването на обира в магазина на Гилберачи. Девън казва, че е било организирано отвътре и че самият Джони Гилберачи е помогнал при планирането.

— Не знам за какво говориш.

— Разбирам. Но да предположим само, че Джони Гилберачи е бил въвлечен.

— Добре, да предположим.

— Ако можех да го потвърдя по някакъв начин, ако имах нещо, което да изтъргувам на прокурорите, за да сключим сделка за Девън... Нали разбирате какво имам предвид?

— Не.

Фин си пое дълбоко дъх и веднага съжали за това, след като вонята на риба беше нетърпима.

— Ами в момента ситуацията е такава, че нямам какво да предложа на властите. Ако обаче имах конкретна информация...

Балик отново отпи от пластмасовата чаша.

— И искаш да ти дам нещо, което да доказва версията ти за Джони Гилберачи?

— Никой няма да разбере, че вие сте източникът. Ако има начин да се сдобия с нещо — каквото и да е — да го дам на прокурора или дори само да провокирам любопитството му, тогава може и да се направи нещо за Девън. — Балик се облегна назад. — Нямаше да дойда тук, но Девън е разговарял за обира само с Мърфи, а той е мъртъв.

— Хипотетично. — Гангстерът го изглежда студено.

— Не. Това не е хипотетично. От друга страна обаче, смъртта му разкрива пред нас определена възможност. Да кажем, че вие не сте участвали в обира, но сте знаели за участието на Мърфи и Гилберачи. Ако имате нещо за връзката между двамата, без да уличава вас самия, това изключително много ще помогне на Девън. — Балик не отговори нищо. Фин изведнъж се почувства напълно безсилен. — Сигурно не можете да ни помогнете с нищо. — Отново не последва отговор. — Просто си мислех, че Девън е от вашите хора. През годините е

спечелил много пари на някои хора. Мислех си, че ще искате да му помогнете, ако имате възможност.

— Грещиш. Девън не е от моите хора от години. Освен това не съм доносник, независимо дали ще улича себе си или не, ако издам информация. — В последвалата тишина на Фин му се стори, че още малко и ще припадне от миризмата на риба. — Знаеш ли защо се съгласих да говоря с теб?

— Защото съм адвокат на Девън.

Другият поклати глава.

— Изобщо не ми пука за Девън. С него е свършено.

— Той е загубеняк и неудачник и винаги е бил такъв. Не съм му задължен с нищо. Мърфи изобщо не биваше да го наема за удара в магазина на Гилберачи.

— Така ли?

— Да.

— Тогава защо се съгласихте да се срещнете с мен?

Балик се изкашля шумно и Фин сякаш усети вибрациите с тялото си.

— Помня те отпреди двайсет години — рече гангстерът. — Ти тогава също беше загубеняк. Но никога не изневеряваше на принципите си. Говорят, че и днес си такъв. Искях да се уверя със собствените си очи.

— Благодаря, трогнат съм.

— А не трябва. Направо ме разочарова.

— Съжалявам.

— Искаш от мен да ти изпея човек, с когото мислиш, че имам общ бизнес. Идваш тук с твоите „хипотетични предположения“ и очакваш от мен да ти стана доносник, за да можеш да спазариш свободата на твой човек. Аз не живея в хипотетичен свят. Аз живея в шибания реален свят. В моя свят човек говори това, което мисли, иначе се прощава с живота. Девън сам се насади в сегашната ситуация и аз не мога да направя нищо, за да му помогна. Той е твой проблем, не мой.

* * *

Нападението щеше да се увенчае с успех, ако Козловски беше неподготвен и ако не го очакваше. Ударът с ножа целеше корема му, което означаваше почти сигурна победа за нападателя. Бившето ченге обаче реагира бързо, като отстъпи назад и се извърна на сантиметри от острието.

Щом се увери, че не е ранен, Козловски стана по-убеден в развързката от двубоя. След като му налетя, Съливан премести тежестта си напред, с което изгуби равновесие и се превърна в лесна мишена.

Козловски сграбчи китката, стискаща ножа, и я издърпа напред, с което още повече извади нападателя от равновесие. После силно изрита с коляно разгънатата ръка. Надяваше се да чуе изпукването на ставните връзки или на хрущяла на лакътя, но нямаше този късмет. Усилието обаче беше достатъчно Съливан да извика от болка и да изпусне ножа.

Козловски замахна и удари с юмрук противника си по врата и го събори на земята.

— В затвора не те ли научиха да се биеш? — попита. — Сигурно са те пердашили всеки ден, а?

— Майната ти! — Съливан понечи да грабне ножа, който лежеше на земята на около метър от него, но ченгето го настъпи с всичката си тежест по китката. Съливан отново изкрещя от болка, но бързо се съвзе и се претърколи настрани, след което удари с юмрук Козловски между краката.

Ударът беше по вътрешната страна на бедрото на Козловски и не успя да достигне до целта си. Беше на косъм. Козловски реши да приключи този проблем. Все още настъпил китката на нападателя, той извади пистолет от палтото си. Докато Съливан се дърпаше и опитваше да се освободи, той се наведе и допря дулото до бузата му. Другият замръзна на място.

— Май за тези шест години не си си научил урока, Майки — каза Козловски. — Срамота. Парите на данъкоплатците са отишли нахалост.

— Хайде направи го, боклук! — извика Съливан. — Ти вече дори не си ченге. Направи го де! Натисни спусъка и оттам директно ще те изпратят в щатския затвор! Тогава ще те видя как ще ти хареса зад решетките! Сигурен съм, че много ще си паднат по задника ти!

Козловски замахна с ръкохватката на пистолета и го удари по челото. Мъжът се изкикоти.

— Хайде, направи го, скапаняк! Натисни спусъка!

Козловски допря дулото до лицето на Съливан.

* * *

— Твоят интерес какъв е?

Балик беше изпил чая си и сега пушеше цигара. Фин огледа помещението. Направиха му впечатление натрупаните стари вестници и полуизгнилата дървесина по стените. Как изобщо досега това място не беше изгоряло до основи?

— Какво имате предвид?

— Знаеш какво имам предвид. Ти си известен адвокат, можеш да си позволиш да си подбиращ клиентите. Девън няма пукната пара, защо тогава те е грижа какво ще стане с него?

— Той ми е приятел.

— Глупости. Дори в миналото не бяхте приятели с него. Обзалагам се, че не си говорил с него през последните десет години. Освен това Девън няма приятели. Та какъв ти е интересът?

— Той има дъщеря.

— Да не би да чукаш дъщеря му?

— Тя е само на четиринайсет.

— Кое то само разпалва още повече любопитството ми.

Фин поклати глава.

— Не е това, което си мислите. Майка ѝ и баща ѝ се разделили. Ако Девън влезе на топло, тя остава сама и няма да има кой да се грижи за нея.

— И какво толкова? Как така това стана твой проблем? — Фин не отговори. — Е, майната му — продължи Балик. — Ако се притесняваш за дъщеря му, тогава ѝ дай телефонния ми номер. Сигурен съм, че ще мога да ѝ намеря някаква работа.

— Като например?

Балик сви рамене.

— Можеше да печели повече, ако беше по-малка. Перверзниците гледат на тринайсетгодишните като на побелели старици. Въпреки

това, ако е привлекателна и младолика, може и да излъже. При определени обстоятелства такова момиче може да направи купища пари. — Той се усмихна и присви хитро очи.

— Не говорете така за нея.

— Как говоря за нея? Не аз съм създал този скапан свят. Аз само се приспособявам към него. — Гангстерът поклати глава, демонстрирайки престорена жалост. — Момиче като нея, с такъв произход и скапани родители, ако не се озове при мен, ще се озове при някой още по-лош. Защо да не съм аз? — Той се изкикоти ехидно.

Фин се наведе към масата и по-близо до него.

— Може би не се изразих ясно. Стой по-далеч от това момиче. Ако разбере, че си припарил до нея, тогава, кълна се в Бог...

— Кълнеш се в Бог какво? — попита Балик, но вече съвсем сериозно. — Заплашваш ли ме, адвокатче? — Той отвори горното чекмедже на бюрото, извади револвер и го постави на бюрото. — Нека ти обясня нещо. Имам си достатъчно проблеми в живота и ти не ме интересува. Разбра ли? Идваш тук и ми казваш какво да правя? И дори ме заплашваш? Може би аз не се изразих ясно. Ако още веднъж те видя тук, повярвай ми, няма да ти се наложи да се тревожиш за хлапето на Девън. Защото ще ти пръсна с куршум шибания мозък! Това достатъчно ясно ли е за теб? Ти вече не си част от нашия свят. Затова не се дръж така, сякаш още си.

— Сериозно ти казвам, стой далеч от нея.

Балик се изправи.

— Не, аз ти говоря сериозно. — Той взе револвера и го насочи към Фин. — Разговорът ни приключи.

* * *

Пръстът на Козловски леко потрепна и прилепна още по-плътено до спусъка.

— Ставай! — Съливан се изправи. Той изви ръката му и го извъртя към къщата. — Ръцете на стената! Знаеш какво се прави: разпери ги!

Съливан зае познатата му поза, подпрян на стената.

— И какво, по дяволите, ще направиш? Ще ме арестува ли?

Козловски го изрита по стъпалата.

— Разкрачи се по-широко, задник!

Опря дулото в гърба на Съливан и със свободната си ръка го претърси.

— Не можеш да ме арестуващ — провокира го онзи. — Вече не си шибано ченге.

Козловски се изправи и премести дулото върху тила на нападателя.

— Кой ти говори за арестуване, Майки? Ти вече си влизал два пъти на топло. Право на трети шанс нямаш. — Той натисна по-силно с дулото тила на Съливан, докато лицето на последния не опря в голия дървен гредоред на постройката.

— Не можеш да ме убиеш!

— Не мога ли? Защо не?

В този миг вратата се отвори с трясък и отвътре излезе Фин, следван от Балик с вдигнат револвер. Балик погледна към Козловски.

— Какво ти казах? — обърна се той към Фин. — Вари го, печи го, ченгето си остава ченге. — Насочи оръжието си към главата на адвоката. — Добре, ако ти си каубоят, тогава аз трябва да съм индианецът. Искаш ли да си поиграем?

— Не съм виновен — каза Майки на Балик.

— Затваряй си устата, безполезен нещастник. Е, ченге, кво мислиш, да ги пратим ли в разход и двамата?

Козловски свали пистолета. Балик стори същото.

— Много жалко — рече Балик. — За миг ми се стори, че двамата ще можем да свършим една дяволски добра работа днес.

Козловски сграбчи Майки отзад за тениската и го побутна към Балик.

— Може би следващия път.

Балик погледна Съливан.

— Благодаря ти, че го държа под око.

— Извинявай, Еди. — Майки едва беше изрекъл тези думи, когато той замахна и го удари с дръжката на револвера в лицето. Онзи веднага се свлече на земята.

— Казах ти да си затваряш устата!

— Да си вървим — каза Козловски на Фин.

Фин кимна и двамата тръгнаха към колата.

— Хей, адвокатчето! — провикна се Балик.

Фин се обърна.

— Трябва да опознаеш по-добре шибания си клиент. Той те разиграва. Кълна се в Бог, той си играе по-умело с теб, отколкото аз ще си играя с малкото момиче, когато той почука на вратата ми за парче хляб.

Козловски изгледа първо единия, после другия.

— Ти вече не си част от играта! — продължи Балик. — Запомни го!

Фин и Козловски се качиха в колата и потеглиха. Козловски се обърна към него:

— Та как мина разговорът?

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Гласът на пазача отекна в стените на централната зона на затвора:

— Девън Мали! На телефона!

Девън се досещаше, че е Фин. На затворниците им се обаждаха по телефона само ако беше нещо спешно или ако беше адвокатът. С изключение на тези два случая, самите затворници имаха право да звънят по телефона, и то само в определени интервали от време. Той тръгна към дългия и тесен коридор отстрани на килийното отделение. Там го чакаше пазач, за да му отвори вратата.

— Номер три — каза пазачът.

По протежение на коридора бяха поставени на еднакви разстояния няколко телефонни апарата. Девън отиде при третия и взе слушалката.

— Ти ли си, Фин? — попита той.

— Да — отвърна адвокатът.

— Видя ли се с него? — Девън затаи дъх в очакване на отговора.

— Нищо не стана.

— Как така?

— Беше загуба на време. От Балик няма да можем да измъкнем нищо.

— Защо? Видя ли се с него?

— Да, видях се. Дори и да имаше нещо, надали щеше да ни го даде.

— Но си се видял с него? Говорил си с него, нали?

— Да.

— Лично ли?

— Да. Какво значение има? Не чуваш ли какво ти казвам? Той няма да ни помогне. Няма да ни издаде Гилберачи дори и да може. Какво, по дяволите, става?

— Нищо. — Девън се усмихна на себе си. — Нещо друго каза ли?

— Да. Каза, че вече не работиш за него. И каза, че ме разиграваш. Искаш ли да ми кажеш за какво става въпрос?

— Нищо. Еди винаги си е бил костелив орех и ти го знаеш.

— Да, знам. Обаче тук има нещо друго. Искам да си напълно откровен с мен, Девън, ако искаш да продължа да те представлявам пред съда.

— Прекалено много се тревожиш, Фин. Трябва да ми имаш малко повече доверие и всичко ще бъде наред. Заседанието за гаранцията е утре, нали?

— Да.

— Добре. Изкарай ме оттук и аз ще ти платя парите, които ти дължа.

— Не се тревожа за парите.

— Да, бе! Адвокат, който не се тревожи за пари. С кого си мислиш, че си имаш работа, Фин? Не на мен тия.

— Видях апартамента ти, когато отидох да взема Сали. Давам си сметка, че не можеш да ми платиш. Не и ако си живял в такава дупка.

— Не съди за една книга само по корицата, Фин. От теб искам само да ме измъкнеш под гаранция. Аз ще се погрижа за всичко останало.

Фин въздъхна.

— Шансовете ни са доста добри — каза. — Ще дойда в съда порано, за да можем да преговорим предварително. Най-важното е ти да си мълчиш и да ме оставиш да говоря.

Девън се засмя:

— Добре, ти си шефът.

— Сериозно ти говоря, Девън. Съдиите не обичат устати обвиняеми. Нищо не ги вбесява повече.

— Не се притеснявай. Ще бъда послушен. И кълна се, ще ти платя, щом уредим нещата.

— Както и да е.

— Как е Сали?

— Добре е. Тя е на четиринайсет.

— Да, знам. Колкото и скапано да звучи, но тя е най-хубавото нещо, случило се в живота ми. Ще ѝ предадеш ли нещо?

— Добре.

— Кажи й, че излизам утре. Кажи й, че всичко ще се оправи. Кажи й да ми има доверие.

— Сигурен съм, че и преди е чувала това.

— Да — призна бащата. — Този път обаче е самата истина. — И след тези думи затвори.

По пътя обратно за килията за първи път си пое дълбоко въздух. Откакто беше разбрал за убийството на Мърфи, гърдите го бяха стегнали. Сега имаше реална надежда. Може би пък в крайна сметка щеше да успее да остави зад гърба си тъмното си минало.

* * *

Девън би изчакал още малко. Празнуването на Сейнт Патрик в съседната сграда вече привършваше и след не повече от половин час рискът да ги забележат щеше да е значително по-малък. Да ги видят не беше фатално за изхода на акцията — без съмнение четиримата младежи, които ги подминаха, ги видяха — но увеличаваше риска нещо да се обърка и да не тръгне по план. Ирландеца обаче не възнамеряваше повече да седи натясно и затова Девън слезе от колата. Навън беше необичайно топло. Предната вечер температурата беше паднала до малко над нулата, но през деня се беше, вдигнала до двайсетина градуса и когато слънцето залезе, термометрите показваха двайсет и няколко градуса. Девън беше прекарал част от деня в разходки из града. Искаше да проясни главата си преди акцията. Навсякъде срещаше пияни момичета в развлечени тениски, а баровете бяха отворили прозорците, за да могат клиентите да вдишат чист въздух. Градът беше толкова препълнен с хора, че човек трудно можеше да се движи по улиците. А и жегата, и задухът провокираха у хората различни страсти и емоции. В Саути Денят на Сейнт Патрик се празнуваше така. Беше като Коледа и Нова година, събрани в едно. На Девън това никога не му беше харесвало. Тогава настъпваше времето на аматьорите и новобранците по баровете. Всяко богато колежанче или жител на по-люксовите предградия, дори само с капка ирландска кръв във вените, обикаляше и се дереше: „Целуни ме, аз съм ирландец!“ Като че изобщо имаха представа какво е да си ирландец.

Девън се среща с Ирландеца към десет часа и двамата отново преговориха плана, което им отне около двацет минути. После отидоха в апартамента на Ирландеца. Седяха и мълчаха. Девън включи телевизора и загледа баскетболен мач, но Ирландеца го изключи. Явно не беше фен на този спорт.

В единайсет и трийсет двамата се преоблякоха в полицейските униформи, с които ги беше снабдил Вини — истински униформи, не някакви евтини имитации, в комплект с пистолети и колани — и си залепиха фалшивите мустаци. После излязоха.

Пътят с кола до Фенуей беше кратък. Девън внимавахе да не пресича на червено и да спазва ограниченията на скоростта. Най-малко сега му трябваша неприятности. Не че някой би им обърнал внимание. По улицата все още беше пълно с пияни до козирката хора. Коего беше добре за тях, защото истинските полицаи бяха заети да се отзовават на повиквания за пиянски и хулигански прояви, сбивания в барове и пътни инциденти. Девън се стараеше да предразположи Ирландеца, да вдъхне спокойствие, но усилията му успяха само за кратко. И ето сега подтичваше след него, докато се движеха към музея. Заради топлото време изглеждаха непривично облечени в палта. Палтата бяха и единствената „неавтентична“ част от униформите им и Девън се надяваше охраната да не го забележи. Не можеха обаче да останат без връхните си дрехи, защото под тях криеха част от инструментите, които щяха да им трябват при удара.

Отидоха до задната врата и натиснаха звънеца. Беше един часът и трябваше да почакаят минута-две, преди някой да им отговори. Гласът от интеркома сякаш принадлежеше на пубертет.

— Да моля? — попита пазащът.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Лиса Кранц седеше на огромния диван, обърнат към камината в хола на нейния апартамент, разположен на последния етаж на една жилищна сграда в Бек Бей. Беше свила краката си, завита с кашмирено одеяло. Беше се загледала през прозорците към Еспленейд, която се извиваше покрай бреговете на Чарлс Ривър, после към Кеймбридж от другата страна на реката. Апартаментът много ѝ харесваше, но го почувства като свой дом едва от година — откакто Том Козловски се нанесе да живее при нея.

— Искаш ли чаша вино? — провикна се той от кухнята. Апартаментът беше толкова просторен, че той трябваше да вика.

— Не, благодаря — отговори му тя.

— Бира?

— Не.

Двамата с него бяха странна двойка. Тя вече беше свикнала с озадачените погледи, които ги посрещаха навсякъде. Той беше почти с двайсет години по-възрастен от нея и въпреки че вече от няколко години не работеше в полицията, винаги щеше да изглежда като ченге. Не от онези, дето ги показват в холивудските филми, с копринените им костюми и идеални прически, а ченге от старата школа — с неизгладени дрехи, праволинейни и честни ченгета, които още виждаха света в черно-бяло. Тя никога нямаше да може да го промени. За щастие не си поставяше такава цел.

Смешно беше. Когато двамата излезеха на улицата, хората се питаха как и с какво е успял да спечели сърцето ѝ. Но истината беше, че тя самата се беше борила за сърцето му. Всичко в него я плени още в мига, в който го зърна за първи път. Психиатърът ѝ със сигурност още обясняваше това привличане с тревожното ѝ минало и нерешените проблеми с родителите ѝ. Може и да беше прав. От друга страна, в последно време тя не се нуждаеше много от психиатър.

Знаеше, че това привличане се дължи на нещо повече от потиснатото ѝ детство. Козловски беше умен и свестен човек. Нещо в

неговата външност, груба и несъвършена, дори белязана, разпали несравнима с нищо страст у нея. Изминалата година с него беше най-хубавата в живота ѝ.

И сега по всичко личеше, че този период скоро ще свърши.

Той влезе в хола с бира в ръката и седна на съседния на дивана фотьойл.

— Тежък ден, а? — попита я.

Тя сви рамене.

— Ти беше с мен през повечето време.

— Как мина при лекаря?

— Добре. — Тя понечи да каже още нещо, но се спря. — Как мина срещата с Балик?

Той поклати глава.

— Не много добре. Той определено няма да ни помогне. От друга страна, не ни застреляха, което винаги е плюс.

— Това е хубаво. Искам да кажа, че не са ви застреляли.

Той погледна към нея, но тя извърна лице настрани.

— Сигурна ли си, че всичко е наред? — попита.

— Да, защо?

— Не знам. Струваш ми се малко странна.

— Какво ми е странното?

Козловски направи гримаса. Той още беше новак в разчитането на нейните емоции и затова подхождаше към подобни разговори както помощник-дресьор подхожда към тигър за първи път — предпазливо и с разумна доза страх.

— Ами не знам... Не мога да го изразя с думи. — Тази спасителна фраза я беше научил през последните месеци и винаги прибягваше към нея в подобни случаи. Действаше безотказно.

— Ами, добре съм — отвърна тя.

— Хубаво.

Тя се умълча и двамата продължиха да седят, като той само от време на време отпиваше от бирата.

— Трябва да обсъдим нещо — накрая каза Лиса.

— Добре. Какво е то?

— Бременна съм.

Тя беше планирала да произнесе думите внимателно, така че да паднат леко като перце. Вместо това обаче ги изстреля мощно, така че

отекнаха като гръм в ушите ѝ. Козловски реагира така, сякаш го бяха фраснали с тостера по главата. Остана седнал, с кутията бира в застиналата му ръка.

— Днес разбрах — продължи тя. — Очаквах лекарят да ми каже, че съм болна от грип, обаче не, оказа се, че съм бременна.

Той седеше като онемял.

— Е? — Тя го погледна в очите. — Искаш ли да се включиш в разговора?

— Мисля, че трябва да се оженим — накрая каза той.

— Майната ти — отвърна тя, стана от дивана и отиде в кухнята.

— Това „да“ ли е или „не“?

— Ама ти май наистина не разбираш. Не сме в петдесетте години и ние с теб не сме Ози и Хариет. Аз не съм някоя изпаднала в беда девойка, а ти не си ми задължен с нищо. Дори не знаеш дали искам да запазя бебето или не.

— Искаш ли?

— Разбира се, че искам, задник такъв.

— Тогава какъв е проблемът?

— Проблемът е, че не знам дали искам да се омъжвам. Никога не съм си се представяла в тази роля. А и определено не искам да се омъжвам за човек, който ми е предложил брак само защото съм забременяла и си мисли, че е длъжен да го направи.

— Че кой е казал нещо за задължение? — повиши тон Козловски, макар и да не можеше да се състезава с нейните децибели.

— Аз те обичам и ти ме обичаш — или поне ми се струва, че ме обичаш, когато не те хванат бесните. Ти си бременна с моето дете. Извинявай, но за мен това са едни доста добри причини да се оженим. — Той стана и отиде до прозореца.

— Не ми пука какво е редно и какво не.

— Не е въпросът в това. Просто аз съм си такъв. — Той се обърна и я погледна. — Нямам нищо против да продължим с връзката си като преди. Всичко е добре, когато сме само двамата. Но като се добави и дете, тогава, да, искам да се оженим. Искам детето ми да има истински, женени родители.

— Родителите са истински, независимо дали са женени или не.

— Страхотно, но за другите хора. Не и за мен. Не и за нас. Аз те обичам и бих искал да живеем заедно женени дори и без деца. Но ако

ще имаме дете, тогава искам да сме женени.

— Последно какво е? Искаш да сме женени, имаш нужда да сме женени или е редно да сме женени? Кое от трите?

— За Бога! Не знам! — извика той с почервенияло лице. — Нямам навика да правя подробен разбор на всяка моя мисъл! Ти ми кажи кой е верният отговор и аз ще се съглася с теб!

Двамата се гледаха напрегнато няколко секунди.

— Искаш да сме женени — отвърна Лиса.

— Добре, значи искам да сме женени.

— Добре. — Тя отново седна на дивана.

— Хубаво. — Той отиде при нея. Двамата останаха така в продължение на няколко минути. После той взе бирата и отпи.

— Значи ще си имаме бебе — каза, без да поглежда към нея.

— И ще се оженим — добави тя.

— Аз ще съм на седемдесет и няколко години, когато детето завърши колеж — отбеляза той с равен глас.

— Ако очакваш от мен да облека бяла рокля с дантели и воал и да дефилирам в църква, тогава по-добре забрави — отвърна тя.

— На седемдесет и няколко — повтори той и отново отпи от бирата.

Тя го изгледа изпитателно. После се протегна и нежно го хвана за ръката.

— И на седемдесет ще си по-добър баща от който и да е друг мъж.

Той леко стисна дланта ѝ и я погледна в очите.

— Ти ще си красива, без значение в какво ще си облечена.

Двамата седяха така още дълго време, мъчейки се да се приспособят към резкия и внезапен трус, разместил из основи личните им светове. Никой от тях не беше доволен от промяната, а Лиса си даваше сметка, че за Козловски това щеше да е огромна промяна в живота му — по-голяма, отколкото си беше представял изобщо. Но тя също така беше уверена, че той ще може да понесе тази промяна. Колкото и да мразеше промените, приятелят ѝ беше най-надеждният мъж, когото тя познаваше.

Докато разсъждаваше върху промените в живота ѝ, Лиса беше обзета от някакво странно непознато чувство. То изпълни цялото ѝ същество, докато тя се мъчеше да разпознае какво е. Най-накрая я

осени: за първи път в живота си се чувстваше напълно, безгранично щастлива.

* * *

Сали не беше свикнала с тишината. Тя беше прекарала живота си в квартали, в които шумът никога не стихваше. Непрекъснато някой викаше, непрекъснато се блъскаха врати и звучаха полицейски сирени. Винаги наблизо имаше бар, който беше пълен до сутринта, и винаги майка ѝ беше една от последните клиентки на бара. Често беше толкова пияна, че едва намираше пътя до дома. Сали не си спомняше нощ, в която сънят ѝ да не е бил прекъснат.

В апартамента на Фин, разположен близо до върха на Бенкър Хил, обаче нощно време нямаше никакъв шум. Само от време на време минаваше кола, но колите в този район бяха модерни, с приглушени двигатели и не ръмжаха като ранени зверове. Затова Сали трябваше доста да напругне слуха си, за да ги чуе. Нямаше викове, а съседите не усиливаха звука на телевизорите си така, че и в другите апартаменти да чуват какво гледат. Тази тишина ѝ се стори някак разстройваща. Останала насаме с мислите си, тя почувства някакъв почти физически дискомфорт, сякаш лежеше в сандък с насекоми, които лазеха по кожата ѝ, около очите и ушите ѝ, а оттам в мозъка ѝ.

Тя се надигна в леглото. Фин беше на горния етаж, а тя — в гостната. Стана и отиде до сака и извади кутия цигари. До прозореца ѝ имаше противопожарна стълба с площадка. Тя отвори прозореца и излезе отвън. Седна на площадката, извади цигара и запали. Дръпна от цигарата и се замисли за съдбата си. Въпреки добротата, която беше проявил към нея адвокатът на баща ѝ, тя беше убедена, че бъдещето ѝ е провалено.

Преди една година, когато майка ѝ я остави при Девън, все още имаше някаква малка надежда. Чувстваше се изоставена, но беше достатъчно голяма, за да разбере, че майка ѝ е пропаднала до такава степен, че вече и сама не разбира какво прави. Сали вече от няколко години се грижеше сама за себе си и вече се беше примирила с факта, че майка ѝ обича дрогата повече от дъщеря си.

Когато майка ѝ каза, че ще я изпрати да живее при баща ѝ, Сали беше шокирана. Майка ѝ никога преди не ѝ беше споменавала за баща ѝ. Тя беше израснала с впечатлението, че майка ѝ не знае кой точно е баща ѝ. И това не би учудило Сали. Моногамията изглежда не беше от добродетелите на майка ѝ. Тя сменяше интимните партньори по няколко пъти на седмица, а понякога и на нощ.

И когато майка ѝ обяви, че ще я заведе да живее при баща ѝ, Сали си позволи да се надява отново. Само за част от секундата си представи онази приказка, която всички нещастни деца пазят в сърцето си. Остави се да повярва, че е част от нещо по-голямо и по-велико. Представи си баща си като приказен принц, който ще я отърве веднъж завинаги от мизерията и страха.

Девън не успя да изпълни мечтите ѝ.

Вината не беше негова и тя го знаеше. Майката на Сали изобщо не му беше казвала, че има дъщеря. Една сутрин цъфнаха пред вратата му и той с някаква тревога пристъпи към прага. Сали се питаше какво ли точно се е случило между двамата, та тя да скрие от него, че има дете? Какво беше станало, та той с такава боязън излезе на вратата през онзи ден? Те така и не ѝ казаха.

Запознанството беше кратко.

— Тя е твоя дъщеря — изрече тогава майка ѝ. — Сали.

Девън остана като вцепенен, с отворена уста, с увиснала на устните му запалена цигара. Беше облечен в мръсна тениска и не се беше бръснал от дни. Никой от тях не знаеше какво да каже. За миг Сали си помисли, че той ще затръшне вратата. И нямаше да го вини за това. Той обаче постъпи по друг начин. След доста продължителна пауза отвърна:

— Аз съм Девън.

Трябваше да му признае, че никога не го чу да се оплаква, че е трябвало да я вземе. Повечето мъже биха поискали най-малкото да се направи тест за бащинство. При Девън обаче такъв проблем не съществуваше. Той сякаш инстинктивно прие факта, че Сали му е дъщеря. До известна степен дори видимо беше развълнуван и щастлив от появилата се перспектива. Отнасяше се към нея с някакво богоговение. Вероятно беше най-близкото чувство до любовта, но момичето нямаше много богат опит в тази сфера и не можеше да направи сравнение.

Но дори и цялата любов на света не би могла да подобри условията им на живот. Беше малко по-добре от жилището на майка ѝ, но не беше и хотел „Риц“. От начина, по който прекарваше времето си, Сали бързо заключи, че той никъде не се води официално на работа, и предположи, че е крадец. Веднъж го попита и той дори не се опита да я излъже. Занаятът му не я притесняваше. За нея кражбата беше дребен грях. Просто искаше да печели достатъчно от кражбите. А те едва свързваха двата края — колкото да има за храна и да си платят наема. От време на време тя забелязваше, че я гледа с чувство за вина или срам. Сякаш я беше подвел, не беше изпълнил задължението си към нея. Може и да беше така, но поне тя беше на сухо и топло. Животът я беше научил да не се надява на повече.

От известно време обаче този поглед постепенно беше заместен от друг, по-уверен и дори изпълнен с оптимизъм. И тя за втори път си позволи да повярва, да помечтае, че може би я чака едно по-добро бъдеще. А сега той беше в затвора. Тя се закле никога повече да не мечтае и да не се надява. И преди си беше обещавала това, но не успя да сдържи на думата си. Надеждата не я напускаше и тя не можеше да я прогони, колкото и отчаяно да се опитваше.

Тя отново дръпна от цигарата и тъкмо в този миг на прозореца се появи сянка. Момичето се стресна.

— Уплаши ме — каза Сали.

Фин провря глава през прозореца.

— Аз ли те уплаших? Дойдох да проверя дали имаш нужда от нещо и заварих стаята ти празна. Питаш ли ме аз не се ли уплаших. Какво правиш?

Тя понечи да го излъже, но в последния момент размисли. Вдигна цигарата и му я показа.

— Не бива да пушиш.

— Ти не си ми баща — отвърна тя. Думите излязоха от устата ѝ малко по-рязко, отколкото искаше. — Девън ми разрешава да пуша. А майка ми рядко беше трезва, за да ѝ пука.

Фин излезе на стълбищната площадка. Трудно беше за голям човек да се промуши през прозореца. Щом се озова до нея, той се изправи и се огледа.

— Досега никога не съм излизал тук.

Тя също се огледа. Прозорецът и противопожарната стълба се намираха в задната част на сградата и гледаха към хълма. В ниското се виждаха само улицата и други жилищни сгради.

— Не е лошо — отвърна Сали.

— Горے на покрива има балкон. Оттам гледката е по-добра. Може да видиш и океана, и паметника.

— Никога не съм виждала по-хубава гледка.

Той я погледна в очите. После слезе две стъпала и седна до нея. Беше тясно и тя се отмести, за да му направи място. Не искаше краката им да се докосват. Той седя така минута, после се обърна и погледна цигарата ѝ.

— Кълна се, баща ми ми дава да пуша — увери го тя. Беше пропушила преди няколко години покрай майка си. Навярно това беше по-добре от самоубийството.

— Нищо не казах. Само дето...

— Какво?

— Имаш ли още една?

Тя извади от джоба си кутия цигари и му я подаде.

— Не трябва да пушиш.

— И аз така съм чул.

Той запали и дръпна силно от цигарата като бивш пушач. Задържа отровния дим в дробовете си доста дълго, наслаждавайки му се. Беше като пътешественик, изгубил се в пустинята, пиещ вода от оазис. Накрая издиша дима бавно. Загледан в светещия край на цигарата, той я попита:

— Значи се оправяш добре с всичко това?

Тя сви рамене.

— С кое по-точно? Че майка ми ме изостави? Че баща ми е в затвора? Че нямам къде да живея?

— Че баща ти е в затвора и че сега си при мен.

— Животът ми винаги е бил изпълнен с различни перипетии и обрати.

Той дръпна от цигарата отново.

— Няма винаги да е така — каза, когато издиша дима.

— Няма ли? И какъв ще е тогава?

— От теб зависи.

— И сега сигурно следва онази част, в която ти разказваш вдъхновяваща история колко труден е бил животът ти в миналото и как ти си успял да победиш съдбата.

— Не. Няма да разказвам.

— Добре, защото и преди съм я чувала. Сякаш всеки училищен психолог го има написано като текст. „Аз контролирам живота си и мога да правя каквото си поискам. Ако само се постарая, всички врати на света ще бъдат отворени пред мен.“ Само дето това са пълни глупости. И по-лошото е, че и те знаят, че са пълни глупости. Повтарят си го като мантра, а в действителност знаят, че животът е съвсем различен.

— А ти какво точно искаш?

Тя поклати глава.

— Не знам. Хубава гледка като тази може би. — Сали искаше да се разплаче, но се сдържа. Никога не би се издала. Какъв беше смисълът да го прави?

Фин продължи да пуши замислено до нея. Вече не я гледаше, беше отпразнил поглед към улицата.

— Права си — накрая каза. — Аз не съм ти баща и не мога да ти казвам какво да правиш и какво да не правиш. Мога само да се опитам да измъкна баща ти от затвора и в това време да се опитам да ти помогна.

— Благодаря.

— Не е кой знае какво.

— Знам.

— Наистина искам да ти помогна. Лиса и Козловски — също.

Тя го погледна озадачено.

— Добре де, за Коз не знам. Той е труден за разгадаване. Но съм сигурен, че тя ще поиска да ти помогне.

Сали се замисли.

— Защо? — попита.

— Какво защо?

— Защо искаш да ми помогнеш? Защо Лиса иска да ми помогне? Какво ви е грижа?

Фин изгаси фаса в ръба на стълбата и го хвърли.

— Ти си дъщерята на клиент.

— И само това ли? Помагаш ми само защото баща ми ти е клиент?

Той кимна.

— Затова се съгласих да те взема. Тогава още не те познавах.

— А сега?

Той сви рамене.

— Щях да ти помогна дори и да не беше дъщеря на Девън.

— Това вече е нещо друго.

— Това е начало. — Той се протегна и закачливо разроши косата й. Първата й мисъл беше да го удари по ръката. Странно обаче, но й хареса. Не си спомняше някой да е правил така с нея преди. Повечето от физическите й контакти в миналото бяха или съпроводени с насилие, или абсолютно неуместни. Дори баща й, който определено изпитваше някакви чувства към нея, като че се боеше или се притесняваше да я прегърне.

Тя се протегна и също му разроши косата.

— Да, това е начало — съгласи се, след което стана и тръгна към прозореца.

— Едно последно нещо — каза той.

— Какво?

— Все пак не бива да пушиш.

Тя му хвърли поглед през рамо.

— Ти също.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Еди Балик стоеше на брега до линията на водата. Нощта беше безлунна и звездите бяха скрити от гъсти облаци. В залива беше тъмно като в рог. Запита се дали постъпва правилно, но тази мисъл бързо отлетя. Той не беше от хората, които прекарваха времето си в тежки размисли.

— Мислиш ли, че ще дойде?

Въпросът дойде от Джими Кент. Джими беше с Балик повече от десет години. Ако си позволише да има приятели, Кент може би щеше да е единственият. Според Балик той беше кадърен и верен. Другото не го интересуваше.

— Не знам. Бяхме само четирима и той мисли, че някой от нас го е предал. Българ е мъртъв, значи остават трима. Говори се, че е тръгнал да ни отмъщава. — Това беше повече от слух. Убийството на Винс Мърфи го потвърждаваше и това беше достатъчно на Балик. Мнозина може би желаеха смъртта на Мърфи, но той се сещаше само за един човек, който би извършил подобно нещо и по подобен начин. — Готови ли сме? Кент кимна.

— Нашите три най-добри момчета. Разположих ги както ми каза.

— Добре.

— Искат ми се да имаме повече. Още има време да повикаме още няколко.

Балик поклати глава.

— Той е твърде хитър и няма да се хване. Ако усети, че числено го превъзхождаме, ще се затаи и ще чака. Не мога вечно да съм обграден от бодигардове. Ако види, че съм лесна мишена, бързо ще излезе и тогава ще можем да справим с него. Или пък няма да можем. Така или иначе, каквото има да се случва, трябва да се случи сега и тук е най-подходящото място.

— Ами ако му изпратят други на помощ?

— Няма други. Само той е. Ако се прецака, с него е свършено.

Балик беше избрал добро място и Лиъм трябваше да му го признае. Колибата беше разположена върху тясна ивица суша, вдадена в морето, оградена от едната страна от изоставена корабостроителница, а от другата — от открито блато, което се простираше до високата метална ограда на една бензиностанция и две автокъщи. Имаше само един път — дълъг и тесен автомобилен път, ограден от двете страни с дървета. Пътят беше препречен от стоманена бариера, която не можеше да спре човек, но щеше да е пречка за нападение с кола. Пътят беше удобно място за засада и всеки, който завиеше по него, се превръщаше в лесна мишена.

Лиъм беше наблюдавал мястото повече от ден. Той запомняше кой идва или си отива и се стремеше да си състави представа за основните дейности и времеви интервали. Знаеше, че Балик не е сам. Ако беше преброил правилно, в къщата имаше още четирима. А той никога не грешеше.

Петима представляваха предизвикателство, но беше преодолимо. Дори и най-добрите бойци от бостънския подземен свят никога не бяха виждали истинска война. Бяха само малко повече от обикновени бабаити и едва ли разбираха принципите на засадата и на контраатаката.

Важното беше да определи къде са разположени. Почти сигурен беше, че Балик държи най-верния си човек със себе си като последна защитна линия. Вероятно други двама се криеха в дървета покрай пътя — по един от всяка страна, за да могат да открият кръстосан огън, ако се наложи. Оставаше само още един. И главната загадка се състоеше именно в това — къде беше този човек. Пътят свършваше пред едно разширено място, след което имаше паркинг и започваше храсталакът до блатото. Мястото беше запълнено с изоставени кораби и лодки върху стапели, купчини дървени скари, съдове за раци, готови да бъдат спуснати във водата, щом времето се затопли, както и купчини рибарски мрежи и други боклуци с неясно предназначение. Мястото предлагаше хиляди подходящи скривалища за снайперисти, които трябваше само да седят скрити и да чакат идването на жертвата. Ако можеше да отгатне къде в тази бъркотия би се разположил четвъртият

човек, тогава лесно щеше да се оправи с всички. Ако обаче сбъркаше в предположението си, щеше да е мъртъв още преди да е разбрал грешката си.

Лиъм се беше скрил в една горичка от ниски дървета и храсти, на около двайсетина метра от портата. От мястото си имаше идеален изглед към пътя и дори виждаше ъгъла на рибарската колиба в далечината. Беше въоръжен с деветмилиметровия си пистолет с четири пълнителя и с ножа си. Шон Броударк седеше в колата, паркирана на улицата, навел глава, за да не го забележат. Лиъм му беше дал ясни нареждания и знаеше, че те ще бъдат изпълнени. Шон беше добър войник.

Докато лежеше в храстите, очукана хонда с правоъгълна табела „Домино Пица“ спря пред портата. Шофьорът се поколеба, после слезе от колата и огледа заключената с верига порта. Когато разбра, че няма да може да мине, той се качи обратно в колата и натисна два пъти клаксона.

Лиъм извади от якето си бинокъл за нощно виждане и го фокусира върху пътя. Щяха да започнат всеки момент.

* * *

Кент погледна към Балик, когато чу клаксона.

— Иди да видиш кой е — каза му Балик.

Кент пхна ръка в джоба на якето, където беше пистолетът, и излезе от колибата. Докато вървеше към пътя, той хвърли поглед към казаните за раци, зад които се беше скрил Том Шейвърс, най-добрият му човек. Беше перфектна снайперистка позиция, от която се виждаха всички подходи към колибата. Балатумът върху казаните правеше прикритието още по-сигурно. Дори бяха направили прорез в балатума, за да може Шейвърс да вижда. Нямаше шанс някой да го забележи в тъмното.

Кент закрачи бързо по пътя, като непрекъснато въртеше глава наляво-надясно и се оглеждаше за необичайни неща. Знаеше, че други двама са скрити в дърветата някъде по-нататък по пътя, но не можеше да отгатне къде точно. Мразеше да се намира сам и на открито.

Когато стигна до края на пътя, шофьорът на хондата слезе от колата и отвори задната врата. Кент стисна ръкохватката на пистолета в джоба.

— Какво, по дяволите, правиш? — извика.

— Пица — отвърна шофьорът и извади от багажника кутия.

— Не сме поръчвали никаква пица — каза Кент. — Сбъркал си адреса.

Шофьорът погледна табелата до портата.

— Това номер 1108 ли е?

— Да, но не сме поръчвали от шибаната ви пица.

Шофьорът беше млад, с дълга коса и набола брадичка. Доста се смути и се наведе вътре в колата, за да погледне отново списъка с поръчките. После вдигна глава.

— Този адрес са ми дали — каза той.

— Хич не ми пука какъв адрес са ти дали — отвърна Кент. — Казвам ти, не сме поръчвали никаква пица. Омитай се оттук!

Шофьорът прокара мазните си пръсти по още по-мазната си коса.

— Мамка му — измърмори. — Мразя тая работа. — Метна кутията с пица на задната седалка. После седна зад волана и потегли.

— Тъп скапаняк — каза си Кент. Застана до портата и огледа улицата. Никога досега не беше виждал Балик толкова угрижен и не разбираше защо. Кент беше задействал най-добрите си хора и те бяха готови за всякакви ситуации. След миг той се обърна и тръгна обратно към малката колиба на брега на океана.

Направи две крачки, когато куршумът го прониза в гърба. Сякаш някой го беше ударил с бейзболна бухалка. Той залитна напред и падна върху асфалта. В съзнанието си бързо се окопоти, извади пистолет, за да отвърне, провикна се и даде заповеди на хората си, скрити в дърветата. В действителност остана да лежи неподвижно на земята. Куршумът беше минал през гръбначния му стълб, точно между лопатките, и командите от мозъка нямаше къде да отидат. Отвори уста, но звук не излезе. Кръвта си проби път през хранопровода и потече от ъгъла на устата му. Кент беше мъртъв.

* * *

Лиъм тръгна веднага щом натисна спусъка. Безшумно се премести на около три метра вляво. Храстите, в които беше лежал допреди малко, избухнаха от куршумите, изстреляни от дърветата. Той си отбеляза проблясъците от дулата на оръжията и внимателно се прицели в този от лявата страна на пътя. После стреля шест пъти в бърза последователност.

После пак тръгна напред към пътя.

От дясната страна на пътя последваха още изстрели и Лиъм чу как куршумите свиреха покрай него. Тогава чу други изстрели, идващи директно зад него. Броударк отговаряше на огъня, точно както му беше наредено. Изстрелите от дърветата секнаха и той продължи напред, прескочи металната ограда и се стрелна към най-близките дървета.

Дърветата сега бяха негови съюзници и му даваха прикритие, докато той се движеше към колибата. По средата на пътя се натъкна на труп на един от хората на Балик. Беше се строполил върху дънер, а вратът му беше извит под необичаен ъгъл. Очите му бяха широко отворени, вперени в надвисналите клони. Лиъм се наведе, за да опипа тялото за пулс, макар и да знаеше, че няма такъв. В гърдите на мъжа зееше дупка.

Сега трябваше да вземе важно решение. Беше видял как мъжът, излязъл да прогони разносвача на пици, огледа брезентовата купчина вляво от колибата и това му даде доста добра представа къде се крие четвъртият стрелец. По-добре беше да подходи от другата страна. В същото време това изискваше да пресече пътя и да се изложи на показ. Реши, че това е необходимо — не само за да му даде по-добър подход към четвъртия стрелец, но също така, за да се увери, че другият стрелец, скрит в дърветата, също е мъртъв. Стрелбата оттам беше спряла веднага след като Броударк откри огън. Възможно беше стрелецът да се преструва на умрял и да чака Лиъм да се покаже на открито. Но малко вероятно. Тези мъже не бяха толкова добре обучени. Лиъм обаче беше добре обучен и знаеше, че не бива да се оставя на случайността.

Наведе се ниско, подобно на бегач преди старт, забави дишането си и напълни дробовете си с въздух. После се стрелна с бясна скорост напред.

Докато тичаше, непрекъснато гледаше за куршуми, идващи както отпред — от мъжа в дърветата, така и отляво — от покритата с брезент

купчина. Надяваше се мъжът под мушамата да се пробва по него. Шансовете да уцели от такова разстояние движеща се мишена бяха минимални, но пък щеше да потвърди позицията си. Беше почти убеден, че четвъртият се крие там, но щеше да е хубаво да получи потвърждение.

Не се чуха никакви изстрели.

Лиъм се скри под клоните на дърветата от другата страна на пътя и едва не се спъна в другия стрелец. Той лежеше там, на около метър от дървото, и дишаше тежко. На половин-един метър от него беше пушката. Лиъм пристъпи напред и изрита оръжието още по-далеч от мъжа, след което го подпря с коляно в гърдите. Видя поне две рани — една в корема и една в гърлото. Никоя от тях не беше фатална, макар че поражението на гърлото беше сериозно. Докато мъжът се мъчеше да вдиша въздух, Лиъм видя как дупката във врата му се свива и чу леко свистене. Въздухът, който вдишваше, идваше оттам, а не от устата или носа. Погледна лицето му и устните на мъжа безгласно произнесоха: „Помогни ми, моля те!“

Той кимна. После извади ножа и го пъкна в раната. С едно мощно движение разреза сънната артерия, която незнайно как беше оцеляла при раняването. Очите на мъжа се разтвориха широко от ужас, но след броени секунди помътняха. Силна струя тъмночервена кръв шурна от раната, обля врата му и потече по меката земя под него.

Лиъм остави пистолета на земята, изправи трупа в седнало положение и свали памучната фланела. После свали обувките и ги уви и завърза във фланелата. Взе пистолета и отиде до последното дърво, което се намираше на не повече от трийсет метра от колибата.

Приклекна зад дървото за няколко секунди и огледа местността пред себе си. Който и да беше четвъртият, той беше най-добре обучен от всичките и до този момент не беше издал позицията си. Той също така без съмнение беше видял Лиъм да пресича пътя и имаше бегла представа от коя страна ще се появи.

След като стана ясно, че четвъртият стрелец няма намерение да се издава, Лиъм реши сам да го предизвика.

Той взе вързоп, който беше направил от блузата и обувките на убития, и се премести до дървото, което се намираше най-близо до пътя. Стиснал пистолета в лявата ръка, той метна вързоп с дясната, колкото сили имаше, после се шмугна под дърветата от другата страна.

Вързопът падна от другата страна на пътя и се претърколи няколко пъти в посока към колибата. Веднага отекнаха няколко изстрела изпод балатума и Лиъм видя пламъчетата в прорез в центъра на купчината. Мъжът явно беше добър стрелец, защото вързопът подскочи два пъти, улучен от куршумите.

Ето такова потвърждение му трябваше.

Той се промъкна до края на храсталака и бавно се прицели в процепа. После изстреля цял пълнител по мястото, където беше видял проблясъците.

Изчака секунда, напрегнал слуха си за каквито и да било признаци на живот. Не долови нищо. Естеството на неговата мисия и предателството, което я беше провокирало, преминаха през съзнанието му. После той пхна нов пълнител в пистолета, отново се прицели в отвора на балатума, който сега леко се полюшваше от вятъра, и изстреля още петнайсет патрона по него.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Да, моля? — попита пазачът. Девън вдигна значката си, за да може да се види от охранителната камера.

— Аз съм от полицията на Бостън — отвърна той. — Получихме обаждане за някакви размирици. Изпратиха ни, за да проверим.

— Не сме видели нищо — каза пазачът. — Кой ви е съобщил за размириците?

— Един от живеещите в района — излъга Девън. — Ако ни пуснете да влезем, ще направим бърз оглед и ще си тръгнем.

— Не знам... — гласът на пазача леко потрепери. — Не ми е разрешено да пускам никого по това време.

Девън усети, че пазачът се колебае. Мислеше много бавно. Той кимна на Ирландеца в знак на успокоение, че това няма да е проблем. Така или иначе се очакваше подобно посрещане. Щеше да е идеално, ако пазачът ги беше пуснал да влязат без никаква съпротива, но това не беше реалистично. Девън беше готов да приложи и натиск, колкото е необходимо. Имаше и определен риск. Ако пазачът се обадеше на истинските ченгета, за да потвърдят за повикването, с Девън и Ирландеца беше свършено. Щом разберяха, че двамата са се преоблекли като полицаи, за да проникнат в музея, планът им щеше да бъде обречен. Охраната щеше да бъде утроена още на следващия ден. Думите на Бългър отекнаха в ушите му: „Ако оплескаш работата, няма да те видя повече.“ Значението беше ясно. Въпреки всичко за Девън това беше най-добрият им шанс. Според информацията, която Бългър им беше дал, охраната не се състоеше от професионални пазачи, а от студенти от музикалното училище. Смяната започваше в полунощ и свършваше в осем часа сутринта. Един беден музикант можеше да свири в група и после да отиде на работа. Работата не беше напрегната: бяха по двама души на дежурство и основното им задължение беше да следят за пожари и проблеми с водопровода. В музея се съхраняваха буквално творби за десетки милиарди долари и най-голямата заплаха за колекцията идваше от водата и от дима.

Кражбата беше само теоретичен риск, но малко вероятен. Мястото се заключваше и запечатваше всяка нощ, а и в будката на охраната имаше бутон, с който в случай на неприятности можеше да бъде повикана полицията. От друга страна, не беше сигурно дали хлапе на такъв пост щеше да остане спокойно в присъствието на полицаи, ако те се появят неканени. Девън бързо влезе в роля и погледна право в обектива на камерата.

— Виж какво, аматьор, получихме сигнал, че алармата в музея се е задействала. С колегата ми няма да си тръгнем оттук, докато не проверим. Това е последното ни повикване за вечерта и повече от дванайсет часа се разправяме само с пияни и откачалки. Няма ли да отвориш вратата? Добре тогава. Ще повикам шибания специален отряд да отцепи целия район. После ще се обадя на капитана и ще го накарам да събуди всеки един от директорите на този шибан музей, да си довлечат задниците тук и да обяснят защо техен служител пречи на полицейски служители да си изпълняват служебните задължения, когато са повикани по сигнал. Сигурен съм, че ще ти стане доста жежко. Ако не искаш да става така, тогава ни пусни за две минути да проверим дали не е фалшив сигнал. Ти избираш.

Девън се замисли дали не е преиграл. Достатъчно беше прекарал сред ченгета, за да знае, че те налагат властта и авторитета си най-вече чрез агресия. Ченгетата не обичат да им задават въпроси и всеки път, когато някой цивилен постави под съмнение правомощията им, реакцията е предсказуема. Той погледна към Ирландеца, който стоеше до него и очите му горяха от гняв. Съдейки по изражението му, Девън не би се учудил, ако онзи му пререже гърлото, в случай че планът им не успее. Девън беше видял какъв нож носеше със себе си той.

Накрая, след цяла вечност, пазачът отново се обади по интеркома:

— Не ми е позволено да напускам поста си. Знаете ли къде е алармената инсталация?

Девън намигна на Лиъм и отново се обърна към камерата.

— Горے, на главния етаж ли е?

— Да, точно така. Завийте наляво и следвайте знаците за мъжката тоалетна. Ще го видите.

— Добре — отвърна Девън.

Електрическата врата избръмча и Лиъм се протегна да отвори вратата. Не благодари на пазача. Ченгетата рядко благодаряха на някого, когото току-що са навикали. Освен това пазачът трябваше да е притеснен, ако искаха планът им да проработи. Много други неща можеха да се объркат. Българ им беше дал пълна схема на алармената система. Девън не го пита откъде се е снабдил с нея, но беше ясно, че единствената точка за контакт с външния свят беше будката на охраната. Ако пазачите успеяха да задействат бутона, всичко свършваше дотук. Ако съумееха да изкарат охраната от будката, опасността щеше да е елиминирана. Други външни аларми нямаше. Сега беше време за игра на умовете и ако Девън успее да надхитри пазачите, всичко щеше да мине добре. Той погледна в камерата и поклати глава, преструвайки се на изумен пред невежеството на пазача. Надяваше се пазачът да е видял това.

* * *

Балик съзнаваше, че е сам. Можеше да побегне, може би дори трябваше, но той не беше такъв човек. Прие съдбата си със същото безразличие, с което се беше отнасял към живота. Предпазните мерки, предприети от него, се бяха оказали недостатъчни. Стигаше му толкова. Той седна на стола си зад колибата, за да погледа морето и да чака.

Не се мина много време. Минути по-късно чу стъпки по чакъла вдясно от него.

— Очаквах те да дойдеш — каза само той.

— Така изглежда. — Беше силно изразеният белфастки акцент на Лиъм Килбраниш. — Само четирима? Обиден съм.

— Кой каза, че няма и други? Може да са вътре.

— Не — отвърна Лиъм. — Наблюдавахме това място. Само четирима.

— Вие? Мислех, че работиш сам.

— Тъх! Освен когато е необходимо.

— Като преди двайсет години?

— Като преди двайсет години. Само че тогава за мен нещата не свършиха добре, нали?

Балик чу шумолене вляво от сградата и погледна към фигурата, блокираща всякакво бягство в тази посока.

— Може този път да свършат по-добре.

— Това зависи от теб. — Лиъм пристъпи напред и лицето му беше прорязано от тънък сноп светлина от една от нисковатовите лампи, монтирани по ъглите на покрива. Виждаха се само очите му. Приличаше на маскиран бандит. — Говори — каза той.

Балик го погледна. Решимостта в очите му сякаш граничеше с лудост и Балик разбра, че вижда за последно океанския залез. Погледна към залива и оттам към хоризонта, където тъмносивата водна повърхност се сливаше с въгленочерното небе.

— Това, което ще ти кажа, няма да ти хареса.

— Опитай.

— Не знаем къде са.

Лиъм стоеше само на около метър и нещо от него и насочи пистолета си към главата му. Балик се надяваше да дръпне спусъка още сега и да се свърши, но си даваше сметка, че няма да е толкова лесно.

— Ще трябва да се постарая повече.

— Казвам ти, не знаем къде са. Никой не знае.

— Все някой трябва да знае. — Лиъм го подкани с дулото на пистолета към вратата на колибата.

— Така ли ще стане?

— Зависи от теб.

Балик се изправи.

— Не мога да ти кажа нищо, което да ти е от полза.

Лиъм не отговори, само отново го прикани към вратата. Вляво от Балик от сенките изникна другият мъж. Беше едър и сякаш безформен, с лице, излязло от детските кошмари. Той също носеше пистолет и се движеше уверено и с лекота.

Балик се обърна да погледа за последно водата. Студен вятър се спусна над залива и погали лицето му за сбогом. Той вдиша дълбоко и остави студеният въздух да изпълни цялото му тяло. Затвори очи, спомените му минаха пред него като на лента и почувства внезапно спокойствие.

После направи две крачки към вратата и придружен от Лиъм от едната страна и непознатият от другата, влезе в колибата.

Девън тръгна по коридорите на музея към будката на охраната. Двамата с Ирландеца бяха решили, че само Девън ще говори. Той имаше характерен бостънски акцент като повечето полицаи по улиците. Не че в Бостън нямаше ченгета с ирландски акцент, но щеше да направи впечатление и вероятно да даде на охраната повод за съмнение. А те не можеха да си позволят да поемат подобен риск. Ирландеца неохотно се съгласи да го остави да говори.

Девън първи забеляза пазача, седнал зад бюрото. Лошо. Надяваше се пазачът да е излязъл иззад бюрото и да не може да задейства външната аларма. Сега трябваше Девън да го примамва да се отдалечи от поста си.

— Ти ли ни остави да чакаме толкова дълго отвън? — извика той на пазача. Младежът едва ли беше на повече от двайсет и две.

— Извинявам се, господин полицай. Не бях сигурен дали мога да пускам полицаи вътре.

— Това е най-голямата тъпотия, която съм чувал — притисна го Девън. Той се обърна към Ирландеца: — Ти чувал ли си някога по-тъпо нещо? Абсолютно лишено от всякакъв смисъл. — После пак към пазача: — Искаш ли да опиташ пак да ми обясниш?

Пазачът сериозно се притесни и той го забеляза. Това беше целта — да го притесни. Някакъв си пъзльо музикант, пушещ трева, припечелващ като пазач, със сигурност ще се уплаши от ченгета, а страхът ще го направи послушен.

— Не разбирам.

— Глупости. — Девън пристъпи напред и огледа хлапето. Беше толкова близо, че пазачът неволно се отдръпна от бюрото.

— Не те ли познавам отнякъде? — попита Девън.

— Не, не мисля.

— О, да, познавам те. Преди три месеца те хванах на Масачузетс Авеню, нали? Притежание на наркотици или нещо подобно. Ти изобщо не се яви в съда. Груба грешка, защото най-вероятно щяха да ти дадат пробация. Но съдиите не обичат да ги пренебрегват. Имаме заповед да те арестуваме.

Пазачът така енергично заклати глава, че Девън се уплаши да не си счупи врата.

— Бъркате ме с някой друг, полицай. Кълна се.

Девън го погледна остро и се приближи още повече до бюрото.

— Ах, ти, малък негодник! Лъжец ли ме наричаш? Кълна се в бог, ще си платиш за това. Познавам няколко души от затворническата администрация. Само ще им звънна един телефон и престоят зад решетките ще ти се види истински ад! Разбра ли!

— Да, полицай, но кълна се, вие никога не сте ме арестували. — Пазачът вече беше изпаднал в паника и страхът му беше осезаем. За миг Девън дори се запита дали хлапето не е намокрило гащите.

— Друг има ли с теб? Твой колега?

— Да. Той тъкмо приключва с обиколката. Повиках го и ще дойде всеки момент.

— По-добре да е така, защото ти много си загазил и ще трябва да видим какво ще правим. Друг има ли?

— Не, сър, само двамата сме. Не разбирам какво съм загазил.

— Разкарай си задника от това бюро — нареди му Девън. Пазачът се поколеба. — Мърдай или ще съжаляваш, че изобщо си се родил, кълна се!

Младежът се примири и излезе иззад бюрото.

— Какво? Какво искате от мен? — попита.

— Искам да си затвориш скапаната уста и да отидеш до онази стена.

Когато хлапето тръгна към него, Девън вече предусещаше как скоро ще свърши всичко. Едва ли, дори и да се досетеше, че нещо не е наред, пазачът би се върнал да натисне бутона на алармата. Въпреки това Девън искаше да си изиграе докрай ролята, за да си улесни максимално работата.

— Ама това е нечувано — каза пазачът. — Не съм направил нищо!

Той го хвана за рамото и го завъртя с лице към стената.

— Продължавай да говориш, само ще влошиш положението си — каза, бутна пазача към стената и леко го ритна по стъпалата. — Разкрачи се. — Пазачът се подчини. — Сега сложи ръцете си зад гърба.

— Правите голяма грешка — рече младежът.

— Ще видим много скоро. Ще се обадя на колегите и ще те проверя в системата. Но първо искам да си сложиш ръцете отзад! — Пазачът си сложи дясната ръка отзад и Девън му постави белезници. Почти готово. — А сега лявата. — Момчето подаде и лявата си китка и щом и върху нея щракнаха белезниците, Девън се сети, че не го е претърсил. Не че имаше значение — знаеше, че пазачите не са въоръжени. Но никой полицаи не слага белезници на заподозрян, преди да го е претърсил. Той обърна пазача към себе си и се усмихна.

— Вие не сте полицаи, нали? — попита хлапето.

Усмивката на Девън стана още по-широка. В този момент другият пазач се появи иззад ъгъла на коридора, очевидно приключил с обиколката. Той видя първия пазач с белезници на ръцете и двама полицаи до него.

— Какво има, полицаи? — попита.

Девън кимна на Ирландеца и му предаде първия пазач, след което се приближи до втория.

— Този е арестуван — каза му. — Ти ще си следващият, ако не внимаваш какво правиш. Отиди веднага до стената и вдигни ръце.

Пазачът беше толкова изненадан, че изобщо не оказа съпротива. На Девън му бяха нужни по-малко от пет секунди да го окове в белезници. Единственото, което пазачът каза, докато Девън му слагаше белезниците, беше:

— Не разбирам защо ме арестувате!

Девън го извъртя към себе си.

— Не си арестуван — отвърна му спокойно. — Това е обир. Ако не създаваш проблеми, няма да пострадаш.

— Не ми плащат достатъчно, че да страдам.

Девън се усмихна.

— Добре тогава. Вие, момчета, си дръжте устите затворени и не казвайте нищо на полицията и ще ви изпратим малка награда. — Никой от двамата не отговори. — Накъде е мазето?

— В дъното на коридора — каза вторият пазач.

Девън отново кимна на Лиъм.

— На долния етаж — каза му.

Те отведоха двамата пазачи по коридора и оттам към вратата, която водеше към мазето. Докато вървяха, той ги разпита набързо:

— Друга охрана няма, така ли?

С такава информация разполагаха — че тази вечер са дежурни само двама пазачи, но подобна информация невинаги може да е точна и прецизна, затова реши да провери.

— Само двамата сме — отвърна първият пазач. Той изглежда беше по-старшият, макар и да беше само на двайсет и няколко години.

— Други външни аларми няма, нали? Освен тази зад бюрото.

— Други няма.

Девън ги спря на стълбите.

— Ако ме лъжете и дойдат ченгета, първо ще сляза при вас и ще ви застрелям. Разбра ли?

— Разбрах.

Девън го изгледа изпитателно: явно не лъжеше.

Отведоха ги в мазето и откриха два стълба на трийсетина метра един от друг. Първо завързаха здраво ръцете и краката им с дебело тиксо. После им залепиха устата и очите. Накараха ги да седнат на земята и ги завързаха с тиксото към стълбовете.

— Лека нощ, момчета — каза Девън. — Ако чуем някакъв шум, ще дойдем и ще ви застреляме. Помнете го.

Той погледна към Лиъм и му кимна. Бяха проникнали вътре, като при това изобщо не им се беше наложило да вадят оръжие. Той си беше свършил идеално работата.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Детектив Стоун пристигна на океанския бряг още на зазоряване. Сградите бяха само силуети на фона на сивото небе на изток. Имаше лека мъгла, в която се отразяваха мигащите синьо-червени светлини. Пътят беше преграден от полицейска лента, а един сънен патрулен полицай му направи знак да паркира на улицата.

— Тук имаме да работим върху доста голяма част от терена — каза той на Стоун. — На криминалистите ще им трябва време.

Когато детективът слезе от колата и тръгна по пътя към колибата, друга кола забави скорост и му присветна с фарове. Колата спря до него и Санчес свали стъклото.

— Сега ли идваш? — попита го тя.

— Сега ми се обадиха.

— И на мен. — Тя погледна към пътя — Балик ли?

— Така изглежда. И някои от хората му. Още нямаме потвърждение.

Санчес вдигна стъклото и паркира седана си пред колата на Стоун.

Гледката към дългия автомобилен път, ограден от дървета от двете страни, му заприлича на сюрреалистична картина. Докато криминалистите си вършеха работата, прожектори проблясваха в мъглата, подобно на предупредителни сигнали на десетки малки морски фарове.

Изминаха само няколко метра и се озоваха пред първите следи от касапницата. Един труп лежеше по средата на пътя с лице към земята, покрито с лек чаршаф. Стоун се наведе и повдигна леко чаршафа.

— Джими Кент — каза той на Санчес.

— Това е достатъчно за потвърждение — отвърна тя. — И Балик ще е тук някъде.

— Изглежда е бил застрелян в гръб. Чисто убийство. Нищо необичайно.

Виждаха се още три места, на които работеха колегите им. По няколко прожектора от двете страни на пътя и няколко други около една купчина от казани за раци в края на пътя. Малката колиба близо до пристана обаче като, беше в центъра на вниманието на всички. Край вратата ѝ сновяха ченгета и криминалисти. Дори и от това разстояние се виждаше, че някои от тях са потресени.

Детективите огледаха набързо всяко от трите други тела край колибата. Те не познаха никого от убитите, но и тримата приличаха на редови бойци на мафията.

— Който го е сторил, е доста добър — отбеляза Санчес.

— Не съм сигурен дали „добър“ е точната дума — отвърна Стоун.

— Тогава е опитен и обучен. Както искаш го наричай, но си имаме работа с човек, който знае какво прави.

Тръгнаха към колибата, промъквайки се покрай застаналите отвън. Никой не искаше да ги погледне в очите. Когато доближиха вратата, сержант Макафи излезе отвътре и застана пред тях.

— Детективи — каза, — няма да повярвате. Може би е по-добре да изчакате малко, за да ви подготвя за това, което ще видите.

— Като Мърфи ли е? — попита Стоун.

— Нещо подобно — отвърна той. — Само че е доста по-зле. Вътре има много ножове и куки за кормене, рязане и чистене на риба. Копелдакът се е развихрил творчески. Предполагаме, че убитият е Балик, но ще трябва да сравним отпечатыци от зъбите, за да сме сигурни. Почти не е останало друго, по което да го идентифицираме. Там има една голяма мивка и той лежи в нея. Поне е малко по-чисто.

Стоун надникна покрай Макафи във вътрешността на колибата. Не можа да види кой знае колко, тъй като имаше прекалено много хора. Той позна един от тях. Трудно беше да го сбърка с друг. Беше висок около два метра и чернокож.

— Федералните са тук — каза Стоун на Санчес.

Макафи кимна.

— Той дойде почти по едно и също време с нас.

— Как е разбрал? — попита Стоун.

Сержантът сви рамене.

— Не знам. Може би федералните са се сдобили с някакви супермодерни детектори, които крият от нас. Може да го е чул по

радиостанцията, но за тази цел трябва да е подслушвал честотите ни.

Санчес пристъпи вътре.

— Хюит! Излез навън!

Хюит се беше подпрял на стената и наблюдаваше работата на криминалистите отстрани. Щом чу името си, заобиколи един от работещите, който взимаше някаква проба, и се приближи с протегнатата ръка.

— Детектив Санчес.

Тя го бутна към вратата.

— По-спокойно, детектив — предупреди я той. Гласът му беше плътен и заплашителен. — Ние сме в един и същи екип.

— Глупости, това е моят екип и аз командвам тук. Ако ти беше в моя екип, щях да знам какво правиш. А аз не знам.

— Последния път в Сервиза нали ти казах. Аз участвам в група за борба с организираната престъпност. Задачата ни е да разследваме убийствата на видни престъпни босове.

— Пак глупости. Престъпните босове ги убиват всеки ден. Досега не съм те виждала на местопрестъпление.

Хюит се почувства неловко.

— Разследването е ново. И случилото се тук може би има отношение към нашата работа.

Санчес сложи ръце на кръста.

— Ами добре, защо тогава не ми разкажеш за вашето разследване? Какво е естеството на работата ви? Може би ще сме в състояние да ви помогнем.

Изражението на Хюит от неловко стана измъчено.

— Много бих искал, но информацията е засекретена. Ако имаше начин...

— Ясно — каза Санчес. — Ако имаше начин... Виж какво ще ти кажа, специален агент Хюит. В момента имаш три възможности. Можеш да ми кажеш какво разследваме и да си сътрудничим. Можеш още сега да заявиш, че ФБР поема случая, и аз на секундата ще изтегля хората си. Или можеш да направиш по официалните канали искане за сътрудничество. Ако обаче не избереш никой от трите варианта, искам да се разкараш от мястото на престъплението. Кълна се, че ако те видя да припариш и на сто метра от моето разследване, ще те арестувам за възпрепятстване на правосъдието.

— Не, няма — отвърна той и я изгледа накриво.

— Ще го направя. Сигурна съм, че бостънският отдел на ФБР ужасно ще се зарадва на още едно вътрешно разследване. Последното мина много добре. — Тя стоеше и го гледаше предизвикателно. Стоун си каза, че е по-добре в момента да не ѝ се мярка пред очите.

— Ще подам искане за сътрудничество — накрая отговори Хюит. Той заобиколи няколко полицаи, които се бяха събрали, за да погледат представлението.

— Направи го! — провикна се тя след него. — Ще се постарая да получи подобаващо внимание. — Агентът не се обърна. — Не им вярвам — добави Санчес с по-тих глас.

— На ФБР ли? — попита Стоун. — Не вярваш на Бюрото? На цялата организация?

Тя го погледна.

— Ти не беше тук през деветдесетте години. Бяхме спипали Бългър и бандата му поне десет пъти, но федералните всеки път го предупреждаваха за готвещите се полицейски акции. Тъкмо го притискахме натясно, и той всеки път успяваше да се измъкне. Решихме, че копелето е някакъв ясновидец. Но се оказа, че във ФБР е имало къртици. Така че, да, не вярвам на цялото ФБР.

— Но агентът-предател е бил само един, нали? Джон Конъли. И е бил изпратен в затвора. Не можеш да виниш цялата организация.

— Джон Конъли беше само единият, когото хванаха. Единственият, когото съдиха и когото пратиха в затвора. Ти мислиш, че само той е бил замесен ли? Снасял е на Бългър, но никой друг в целия отдел изобщо не е подозирал нищо в продължение на повече от десет години? Хайде, стига!

— Ти наистина ли мислиш, че Хюит е купен от мафията? — Стоун подсвирна. — Направих проверка. Той има солидна репутация дори и с нашите хора. Не ми прилича на корумпиран предател.

Санчес погледна назад към пътя. Хюит беше стигнал почти до улицата. Слънцето беше изгряло и прожекторите бяха изгасени. Теренът беше изгубил свръхестествената си атмосфера. Сега мъртъвците отвън изглеждаха напълно реалистично.

— Не знам — отвърна тя. — Казвам само, че тук става нещо лошо и аз не им вярвам. — Вдигна очи към Стоун. — Готов ли си да се сблъскаш с картината вътре?

Той кимна.

— Добре. Да вървим тогава.

Докато вървеше след нея, Стоун отново хвърли поглед към пътя. Хюит вече го нямаше. Така беше по-добре. Ако Санчес беше права в съмненията си, тогава никога нямаше да стигнат до положителен резултат, ако той им се пречка. Въпреки това не можеше да приеме, че Хюит и ФБР също са замесени.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Сутринта на първото съдебно заседание по делото на Девън Фин пристигна в кантората по-рано от обичайното. Беше закарал на училище Сали и когато се върна в Чарлстън, приближаваше девет часът. Козловски вече се беше затворил в кабинета си, когато Фин влезе в сградата. Лиса работеше на бюрото си. Тя вдигна очи, поздрави кратко и отново насочи вниманието си към екрана на компютъра.

Фин имаше два часа преди делото и възнамеряваше да използва това време пълноценно. Трябваше да пише куп други молби и искания по други дела, които все отлагаше, и си даваше сметка, че ако скоро не се захване с тях, ще започне да изпуска сроковете. Мудността беше единственият голям порок на правосъдната система. Един адвокат можеше да си позволи най-различни пропуски и грешки — можеше да цитира погрешно прецедент и да съчини фактите; да напише текст, който е лишен от логика и структура; да има проблеми при съставянето на едно компетентно и граматически правилно изречение — и въпреки това съдията щеше да го изслуша и да се опита да вникне в аргументите му. Но господ да е на помощ на адвоката, който пропуснеше срок. За подобно провинение правосъдната система се стоварваше с цялата си тежест върху клиента на адвоката.

За щастие Фин обичаше да пише. След като беше напуснал света на мегафирмите, той вече не разполагаше с неограничено време, за да чете написаното и да го шлифова десетки пъти, но все още имаше добър усет при представянето на версиите на неговите клиенти. Подходът му беше прост: изложи простите факти и посочи приложимите правни принципи от съдебната практика с колкото се може по-малко думи. Съдиите обичаха неговата деловитост.

Тъкмо дописваше молба по гражданско дело за един от малкото корпоративни клиенти, които имаше, когато телефонът иззвъня.

— Фин на телефона — каза той.

— Господин Фин, аз съм детектив Стоун.

— Детектив, с какво мога да ви бъда полезен? — Той продължи да пише, докато говореше. Бързаше да довърши молбата, за да може да я подаде навреме.

— Бихме искали днес да дойдете до полицията, за да поговорим.

— Кои вие? — Фин изтри излишен параграф, без да отделя голямо внимание на разговора.

— Аз и колегата ми. Ще имате ли възможност да дойдете тази сутрин?

— Днес ми е малко натоварено. За какво става дума?

— За Еди Балик. Разбрахме, че вчера сте говорили с него?

— Така е.

— Искаме да ни кажете за какво говорихте.

Адвокатът довършваше заключението и пишеше последните думи.

— Не мога да говоря за това, детектив. Изпълнявах поръчка на мой клиент.

— Все пак бихме искали да дойдете в участъка.

Фин завърши и последното изречение. Върна се в началото на документа и започна да го чете отново.

— Днес съм много зает — каза той. — За какво се интересувате от разговора ми с Балик?

— Защото снощи е бил убит.

Фин спря да чете молбата. Примигна и погледна слушалката в ръката си. Веднага през ума му минаха милиони въпроси. Но не зададе нито един.

— Какво? — промърмори.

— Бил е убит, господин Фин — отвърна Стоун. — Кога да ви очакваме?

* * *

Фин затвори телефона и се облегна назад. Погледна към Лиса, която беше чула половината разговор.

— За какво е целият шум? — попита го тя.

— Заради Еди Балик. Снощи е бил убит. Очевидно той...

Тя вдигна ръка.

— Чакай малко. Няма смисъл да го повтаряш по два пъти. — Стана и отиде до вратата, която водеше към кабинета на Козловски. — Коз! — извика. — Трябва да дойдеш. — После се върна и седна отново на бюрото си.

Миг по-късно се появи и Козловски.

— Какво има?

— Звъня ми детектив Стоун.

— Стоун? Какво иска?

— Балик е бил убит снощи.

Козловски се спря и се обърна към Фин:

— Това не е добре.

— И аз мисля така. Открили са го рано тази сутрин. Четирима от хората му също. Стоун не ми даде всички подробности, но от това, което чух, гледката не е била никак приятна.

Детективът седна на стола пред бюрото.

— Какво ще правиш?

— Отказах им. Казах им, че днес съм много зает и че ще ги потърся веднага щом се освободя. Заседанието в съда е тази сутрин.

— Мислиш, че Девън е замесен ли?

— Ако не е, прекалено много станаха случайните съвпадения. Така или иначе, искам хубаво да си поговоря с Девън, преди да отида в полицията. И този разговор ще е по-лесен, ако го проведе, след като го освободят под гаранция.

* * *

Съдебната палата представляваше двайсететажна бетонна сграда на Сентър Скуеър, в центъра на града. Беше построена в непривлекателен и утилитаристки стил, който отговаряше на тромавия механизъм на правосъдната система.

Фин паркира в разположения наблизо подземен гараж и влезе в сградата, показвайки адвокатската си карта на входа, за да не чака на опашката, образувала се пред детекторите за метал. Оттам се насочи направо към съдебната зала и попита служителката къде се намира в момента Девън. Тя му каза, че клиентът му в момента е на път и че няма да има време да се видят преди началото на заседанието. Това

беше твърде неприятна новина предвид факта, че имаше да обсъди толкова много неща с Девън.

Фин седна на една банка по-отзад и се загледа в залата. Вътре беше пълно със сновящи адвокати, влизащи, излизащи или прелистващи съдебни книжа. Клиентите вървяха бавно и гледаха околните сърдито и недоверчиво. Полицайте също влизаха и излизаха от залата, но през въртящата се врата в задната част. Правосъдието беше хаотичен процес.

Първото съдебно заседание по делото е кратка процедура. То е предназначено, за да бъде запознат обвиняемият с всички обвинения, отправени срещу него, да му се осигури възможност за юридическа помощ, обвиняемият да направи първите си искания и възражения и да бъде освободен под гаранция, ако съдът прецени, че е уместно. В няколко дела за хулигански прояви споразуменията за гаранцията бяха готови още преди началото на заседанието, но при повечето дела за по-сериозни престъпления първоначално обвиняемият заявява, че не се смята за виновен, и оттам нататък се действа за намаляване на присъдата.

В този ден заседанията се председателстваха от съдия Майрън Плат. Той беше на около петдесет и пет години, с леко издадено коремче и оплешивяваща глава. Беше назначен за съдия преди няколко години, в последните дни на отиващата си администрация на губернатора, като награда за политическата му лоялност. Съдийската трибуна не беше мечтата на живота му и той изобщо не прикриваше отегчението си от сегашната си работа. В много други отношения обаче беше разумен — дори и логиката, и обективността му да бяха продукт на неговата незаинтересованост.

На мястото на обвинителите седяха двама помощник-окръжни прокурори, редуващи се един след друг, докато ги извикваха по отделните дела. Единият, когото Фин не познаваше, беше млад, вероятно завършил право преди не повече от две години. Другият беше жена на четирийсетина година на име Кристин Кели, срещу която се беше явявал много пъти.

Процесът беше буквално автоматизиран. Прокурорите имаха само няколко минути на дело и те се отнасяха към съответното дело съобразно установените правила. Фин трябваше да изслуша шест

заседания, преди да стигнат до делото на Девън. Служителката обяви делото:

— Дело № 08-CR-2677, щатът Масачузетс срещу Девън Мали! Моля, страните да се явят за изслушване!

Фин стана.

— Скот Фин за обвиняемия — заяви той, докато вървеше към мястото на защитата.

Кристин Кели се изправи.

— Прокурор Кели от името на щата. — Тя погледна към Фин, който тъкмо постави куфарчето си на масата. Това не беше дружелюбен поглед. Той я беше побеждавал всеки път, когато се бяха изправяли един срещу друг в съдебна зала, а нищо не ядосваше повече прокурорите от това да загубят от адвокат. Вероятно за Девън щеше да е по-добре, ако друг прокурор беше поел делото, но това вече не можеше да се промени.

Девън беше доведен в предната част на залата, все още облечен в затворнически дрехи. Беше с оковани китки и глезени, но иначе изглеждаше спокоен.

— Ваша чест, моля за една минута да поговоря с клиента си — каза Фин.

— Трийсет секунди. — Съдия Плат се прозя. — Трябва само да отговорите на обвинението — смята ли се за виновен или не. С всичко останало ще се занимаваме по-нататък. Не искам да задържам другите присъстващи.

Девън отиде до Фин. Той постави пръсти на устните си, сякаш затваря цип.

— Аз няма да се обаждам — каза и му намигна. — Шоуто е твое.

— Добре — отвърна адвокатът, — но щом излезеш навън, трябва да поговорим много сериозно.

— Знам. Кълна се, ще си получиш парите. Няма да те оставя да чакаш.

— Не става дума за парите, Девън. Балик е бил убит снощи. Стават двама — Балик и Мърфи. Ченгетата искат да говорят с мен, а аз не знам какво да им кажа. Знам само, че не обичам да ме свързват чрез клиента ми с убийства. Значи ти или си наистина голям карък, или не ми казваш всичко. Така или иначе, да знаеш, че съм бесен.

Кръвта се отдръпна от лицето на Девън и той пребледня.

— Балик? — попита с дрезгав глас. — Убит?

— Да, убит.

Съдия Плат се намести на стола си.

— Време е, господин адвокат — каза той. — Ще четем ли обвинителния акт?

— Не, ваша чест — отвърна Фин.

Цялата увереност в поведението на Девън изчезна за миг и той погледна уплашено към Фин.

— Чакай, имам нужда да помисля — прошепна.

— Как ще пледира клиентът ви? — попита съдията.

— Невиновен — каза адвокатът.

— Фин! — изсъска Девън, което направи впечатление дори на съдия Плат.

— Господин адвокат, моля, предайте на клиента си, че няма да търпя подобни изблици.

— Да, ваша чест. — Той се обърна към Девън и му направи знак да мълчи.

— Предполагам, че ще искате освобождаване под гаранция, нали, господин Фин? — продължи съдията.

— Ваша чест, моля, обвиняемият да бъде освободен срещу подписка за ненапускане на града.

— Ваша чест, господин Фин има голямо чувство за хумор — прекъсна го Кели.

— Вярно е, господин съдия — отвърна той, — но в момента не прибягвам до чувството си за хумор. Клиентът ми е живял тук през целия си живот. Има дъщеря, която живее при него. Смятам, че в случая не е необходимо определяне на парична гаранция.

— Трябва да говорим! — обади се Девън, този път по-високо и отново привлече недоволния поглед на съдията.

Кели се възползва от временния смут и отново взе думата:

— Ваша чест, обвиняемият е бил заловен с открадната стока на стойност над сто хиляди долара. Бил е заловен да товари откраднатата стока в камион. Да бъде пуснат срещу подписка за ненапускане ще означава буквално да не го видим никога отново. Той е добре известен на правоохранителните органи като закоравял крадец...

— Господин Мали не е бил осъждан за кражба повече от двацет години — намеси се Фин.

— Вярно е, отдавна не е извършвал престъпление — съгласи се тя. — Но през последните десет години е бил арестуван седем пъти.

— Но не е бил привличан към наказателна отговорност, ваша чест. Не можете да го накажете заради прекаленото усърдие на полицаите и на прокурорите, нали?

— Ваша чест, това е скандално! — почти извика Кели.

— Да се гледа на този човек като на жертва на системата е прекалено дори и за господин Фин.

— Успокойте се и двамата. — Плат махна безучастно с ръка, но Фин долови, че е заинтригуван от спора.

Исключено беше Фин да издейства на Девън освобождаване срещу подписка, но пък можеше да се споразумее за по-малък от обикновения размер на паричната гаранция.

— Дъщеря ли има? — попита съдията.

— Точно така, ваша чест — отвърна Фин. — Тя е на четиринайсет и живее при него.

— Къде живее в момента?

— През последните два дни тя живя при мен, ваша чест. — Адвокатът сплете пръсти и наведе поглед, подобно на свещеник пред олтара. — Тя няма други роднини и ако господин Мали остане в затвора, няма къде да отиде. — Фин сега продаваше версията си и се надяваше Плат да е в настроение да я купи. — Основната грижа на господин Мали в момента е да има кой да се грижи за малкото му момиченце.

— О, хайде, моля ви! — протестира Кели. — Ако господин Мали е такъв образцов родител, защо тогава е бил хванат в неделя през нощта да обира бутик? При този човек рискът за бягство е голям, мasha чест.

— Наистина ли мислите, че ще зареже дъщеря си? — попита Фин.

— Господин Фин изтъкна няколко добри аргумента — каза съдията на Кели. — Не съм убеден, че трябва да го накажа, задето е бил арестуван, но в крайна сметка не е бил съден. Той също така има здрави корени в тази общност, включително и дъщеря му, която живее с него. — Той направи пауза и се обърна към служителката: — Мога ли да видя досието на господин Мали?

Фин погледна Девън окуражително. Беше си свършил добре работата и беше горд. Затова очакваше в отговор да види благодарност в очите на клиента си. За негова изненада обаче по лицето му се четеше смесица от страх и объркване. Девън се обърна към него и леко се наведе. Фин предположи, че иска да му прошепне нещо, и се наведе към него.

Девън го удари силно в лицето.

Фин си беше издал брадичката напред, за да чуе какво ще му каже доверителят му. В резултат на което ударът дойде абсолютно неочаквано за него. Той изгуби равновесие и падна върху стола зад него, като го обърна. Просна се на пода и едва не си разби главата в парапета, който отделяше предната част на съдебната зала от банките за присъстващите.

В залата настъпи тишина, последвана от суматоха и смут. Съдебните пристави затичаха към Девън с палки в ръцете. Той залегна и се опита да предпази главата си. Не му беше лесно с оковани ръце и крака. Приставите се нахвърлиха върху му и започнаха да го налагат.

— Добре, добре, добре! — извика Девън, докато се пазеше от удари. Беше безполезно обаче, Фин видя как няколко здрави удара се стовариха върху ръцете и гърба му. После четирима пристави го вдигнаха и го изнесоха набързо от залата.

Врявата продължи само няколко секунди и стихна така внезапно, както беше започнала, Фин се изправи и потърка брадичката си. Погледна съдията, но не знаеше какво да каже. Кели се окопити побързо от него:

— Ваша чест, щатът възразява срещу пускане под парична гаранция в какъвто и да било размер.

Фин не можеше да не види самодоволната ѝ усмивка.

— Господин съдия — започна той, но не знаеше как да продължи, — бих искал да посоча...

— Спестете ми го, господин Фин — прекъсна го Плат. — Искането за освобождаване под гаранция се отхвърля.

— Но, ваша чест — протестира адвокатът.

— Достатъчно, господин Фин! — Не помнеше преди Плат да е повишавал тон. — Ако господин Мали иска да бъде пуснат под гаранция, ще трябва да дойде, да се извини и да ми покаже, че докато е на свобода, ще се държи като цивилизован човек. Но дори и в този

случай ще трябва да си помисля дали да му разреша да излезе от затвора под каквато и да било гаранция. До тогава ще остане зад решетките!

Фин потри брадичката си отново. Усещаше, че тя се подува. Съдията го гледаше и чакаше той да отговори нещо. Фин беше единственият нападнат, но въпреки това съдията беше еднакво сърдит и на него, и на Девън. Фин не беше изненадан. Сред съдиите, прокурорите, полицаите и голяма част от обществото битуваше схващането, че адвокатите заслужават същите присъди като престъпниците, които защитават в съда. В интерес на истината той не беше много сигурен дали не са прави.

Той погледна Плат и преглътна тежко.

— Да, ваша чест — отвърна. — Благодаря ви, ваша чест.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Средно училище „Гевин“, което се намиреше в Южен Бостън, изглеждаше като всяко друго училище в града, построено през първата половина на дваисети век. Сградата беше двуетажна, тухлена, разположена до църквата „Сейнт Мери“ на Дорчестър Стрийт, на ръба на Дорчестър Хайтс. През втората половина на века училището беше потънало в мизерия и нищета и части от сградата бяха покрити с яркожълта обезопасителна мрежа. От трите си страни училището граничеше със стари жилищни постройки с цвят на кал и депресия. Зидарията между тухлите се лющеше, поради което минувачите трябваше предпазливо да се навеждат.

Сградата беше проектирана да побере триста ученици от шести, седми и осми клас. Днес обаче към училището всеки ден се запътваха два пъти повече деца с надеждата да се образуват. Една трета от тях бяха включени в специални образователни програми. Останалите две трети или повтаряха, или пък показваха резултати под допустимите. Нито един ученик не беше класифициран като „напреднал“. Самото училище работеше като „преструктуриращо се“ — най-ниската класификация за държавно училище, което даваше право на родителите да могат да преместят децата си в друго училище в същия район. И мнозина така и постъпваха. Родителите на останалите в това училище ученици обикновено или нямаха средства и възможности, или им липсваше мотивация да потърсят по-добра алтернатива за децата си.

Това беше четвъртото училище, посещавано от Сали Мали в рамките само на три години. Беше напуснала първите две училища в резултат на скитанията и митарствата на родителите си. От третото беше изключена поради проблеми с дисциплината.

Беше обедно време и повечето ученици в момента бяха в кафенето. Сали чуваше виковете от разположената в приземния етаж столова дори от алеята, която отделяше училището от църквата „Сейнт Мери“. Тя мразеше тези виковете. Сякаш всички ученици крещяха по

всяко време, винаги когато можеха. Столовата беше най-лошото в това отношение място и тя избягваше да влиза там.

Щом извън звънецът за обедното междучасие, тя се измъкна навън и оттам през алеята към една почти незабележима врата, водеща към подземие на църквата. Доколкото знаеше, никой не използваше тази врата — тя никога не беше виждала някой да влиза или да излиза оттам. Това беше нейното убежище.

Тя остави раницата на земята и извади от джоба на якето си кутия „Марлборо“ и кибрит. Извади цигара със зъби от кутията, драсна клечка кибрит и я доближи до цигарата. За миг се изкуши да остави цигарата и да си запали косата. Или може би лицето или ръката. Едно хубаво изгаряне щеше да ѝ спести да посещава уроците за известно време. Вместо това обаче въздъхна и запали цигарата. Все още не беше изгубила инстинкта си за самосъхранение.

Вдиша цигарения дим и го остави да изпълни дробовете ѝ. Колко ли време беше необходимо, за да хване рак? Вероятно нямаше да е толкова бързо, че да я спаси от часовете по математика.

Продължаваше да обмисля сценариите как да избегне училището следобед, когато ги чу да идват откъм задната част на училището. Бяха шумни. Смееха се по онзи груб и жесток начин, който веднага ги издава като пубертета, на които вече им е писнал животът. Говореха на силен диалект, характерен за бедняшките предградия, и на всяка втора дума псуваха.

Сали се отдръпна от козирката и се притисна колкото се може поплътно до сянката. Не че се уплаши, съвсем не. Не и както би се уплашило друго момиче на нейно място. Това беше станало част от живота ѝ, с която отдавна беше свикнала. Заплахите бяха буквално на всяка крачка и тя ги приемаше като неизбежни, затова се отнасяше към тях като към дребно неудобство. Ако можеше да избегне по-конкретно тази заплаха, супер. Ако не можеше, беше готова да я посрещне. И винаги щеше да е готова.

Бяха четирима и дори когато се изравниха с вратата, никой от тях не я забеляза. За миг тя си помисли, че ще има късмет и ще си спести сблъсъка. Но не би. Единият от тях се спря, за да вземе от земята камък, който да хвърли по един вече счупен прозорец на училището. Когато понечи да се изправи, главата му беше обърната към нея и той я забеляза.

— Я! — възкликна момчето и удари силно другия по ръката. — Глей кво има тук!

И четиримата се спряха, и се обърнаха към нея. В отговор тя ги изгледа спокойно и силно дръпна от цигарата.

Единият от тях беше по-голям от другите. Вероятно на седемнайсет. Лицето му беше покрито с акне, а косата му беше червеникавокестенява. Беше висок, устата му в единия край беше извита нагоре, а в другия — надолу, което го правеше да изглежда сякаш постоянно е озъбен като звяр. Другите бяха приблизително на нейната възраст — може би на петнайсет — и бяха само послушни членове. Водачът им кимна и те пристъпиха към нея.

Тя понечи да се измести от вратата, за да не я приклепят в капан, но за съжаление не беше достатъчно бърза. Отрязаха ѝ пътя и образуваха полукръг около вратата. Това беше лошо и тя го съзнаваше. Иначе можеше да се спаси от тях, като избяга, но този вариант вече беше изключен.

— Имаш ли цигара? — попита я по-възрастният. Другите се разсмяха.

Тя бръкна в джоба и извади кутията, после извади цигара и му я подаде. В това време пресмяташе какви са шансовете ѝ. Хрумна ѝ да удари единия, да нанесе изпреварващ удар с надеждата, че ще ги свари неподготвени. Едва ли обаче щеше да постигне желания резултат, а и все още се надяваше, че само ще се позаяждат с нея и после ще я пуснат да си върви.

Момчето с акнето взе цигарата.

— Имаш ли огънче? — попита.

Отново подхилвания и подмятания от останалите, но вече като че се бяха напрегнали.

Тя отново бръкна в джоба и извади кибрита. Подхвърли му го и той го хвана. Облиза устните си и пхна цигарата в устата си. После запали клечка кибрит и я доближи до цигарата, без изобщо да изпуска Сали от очи. Тя усети как погледите на всички започнаха да опипват младото ѝ развиващо се тяло. Водачът дръпна от цигарата, върхът на която стана яркочервен. Издиша дим нагоре през ноздрите си, после издиша останалия дим в лицето ѝ. Взе цигарата, хвърли я на земята и я стъпка.

— Имаш ли нещо друго? — попита той.

Тя се шмугна отляво на водача, между него и най-дребния от групата, опитвайки се да се изскубне и да избяга. Те обаче бяха побързи от нея и двамата я хванаха за врата и рамото, след което я бутнаха към вратата на църковното мазе.

Момчето с акнето поклати глава.

— Кви ги вършиш, бе? Ние тук се правим на възпитани, а ти отговаряш с неуважение? — Той шумно събра хрчка в устата си и демонстративно се изплю пред краката ѝ. Оранжевата слуз падна на милиметри от стъпалото ѝ. — Явно някой има нужда от урок, каквито в училище не преподават. А?

Никое от останалите момчета не каза нищо, но и не отстъпиха настрана.

— Как шъ ти ареса, а? — продължи водачът. — Искаш ли да научиш нещо? — Той посегна и я блъсна грубо в гърдите. После погледна към приятелите си и се засмя. Това беше един от най-грозните звуци, които Сали беше чувала. После я опипа от врата ѝ нагоре.

Погали я по бузата с пръсти и тя долови неприятна миризма. Той допря пръсти до устните ѝ.

— Отвори си устата — каза.

Тя се запита кога ли за последно си е мил ръката и от тази мисъл потрепери. Въпреки това нямаше голям избор. Бавно отвори уста и отпусна челюстта си. Той напъха пръста си в устата ѝ. Тя се погнуси и по брадичката ѝ потече слюнка. Каза си, че отвращението ѝ може да го накара да се откаже, но, изглежда, повече го възбуди. Той облиза устните си, докато я гледаше.

— Смучи го — каза ѝ.

Тя си наложи да се отпусне, докато той напъха пръста си още по-навътре в устата ѝ. Тя го гледаше, докато поглъщаше пръста до средната фаланга. Скоро всичко ще свърши, опита се да се успокои тя. Той затвори очи и леко наклони глава назад. Изглежда му беше приятно. Тя набързо се огледа. Останалите бяха като хипнотизирани към случващото се.

Тогава тя ухапа здраво пръста му.

Той извика и понечи да издърпа ръката си, но зъбите ѝ се бяха забили точно на кокалчето. Приятелите му стояха объркани, без да знаят как да постъпят.

— Махнете шибаната кучка от мен! — извика момчето, ръкомахайки безполезно с другата ръка. Тя усети как вкусът на кръв изпълни устата ѝ и за миг си помисли, че ще повърне. Но не пусна пръста му и продължи да стиска зъби. Беше сигурна, че зъбите са се забили до кокал, и си помисли дали ако леко дръпне, пръстът няма да се счупи и откъсне. Така той щеше да получи заслуженото.

Той продължаваше да крещи толкова силно, че тя първоначално не чу гласа:

— Какво, за бога, става тук?

С крайчеца на окото си видя мъж в черно, застанал на стълбищната площадка, на стълбите, водещи към църковната ризница. Тя отпусна зъби и момчето се олюля назад, като продължи да вие от болка.

— Кучка такава! — извика.

Момчетата хукнаха да бягат. От ръката на водача им течеше обилно кръв.

— Ще те убия, курво! — извика той.

Свещеникът направи две крачки към момчетата и ги погледна заплашително, сякаш всеки момент ще ги погне. Тя знаеше, че няма да го направи. Той разбираше опасностите на квартала не по-зле от нея. Свещеническата якичка не му даваше по-добра защита. Целта обаче беше да ги подплаши и да ги откаже да я преследват.

Тя дишаше тежко и от напрежение трепереше. Извади от джоба цигара и взе от земята кибрита, който главатарят на бандата беше изпуснал. Запали цигарата и дръпна.

Свещеникът се обърна и се върна при нея, като я изглежда, сякаш беше извънземна.

— Добре ли си? — попита я.

Тя кимна.

— Да.

— Трябва да си на училище — каза той.

Тя избърса уста с опакото на дланта. Наведе очи и видя кръв по ръката си.

— Отивам — отговори тя.

Той извади от джоба къричка и ѝ я подаде. Протегна докрай ръка, но като че не искаше да се приближава до нея. Тя я взе и избърса ръката си, после устата. Върху къричката се образува червено петно.

Тя изплю на земята още кръв. Сигурна беше, че е кръвта на момчето, и това я отврати още повече. Изплю отново и после пак дръпна от цигарата.

Свещеникът стоеше и я гледаше и тя усети неговото отвращение и укор. Не го обвиняваше, защото и самата тя се чувстваше отвратена от себе си.

— Не бива да пушиш цигари — каза той след малко. Изрече го с такъв тон, че едва ли не тя самата си беше изпросила да я нападнат. Това беше повече, отколкото Сали можеше да изтърпи.

— А ти не бива да духаш на момчетата от хора — отвърна.

Лицето на свещеника се изкриви.

— Махай се оттук, от тази църква! — изсъска той.

Тя хвърли цигарата на цимента и отново избърса устата си. После му метна кърпичката, но той се отклони и кърпичката падна на земята.

— Отивам си — каза Сали. — Закъснявам за час по математика.

Тя взе раницата си, подмина свещеника, зави надясно и тръгна по алеята към главния вход на училището. Усещаше как я гледа през цялото време. Не й пукаше обаче. С какво повече би могъл да я накаже Бог?

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Фин се качи по стълбите към килиите. Девън още беше окован, докато чакаше да го върнат на Нашуа Стрийт. Адвокатът потърка брадичката си, поклащайки глава.

— Ще ми обясниш ли, по дяволите, за какво беше това?

— Извинявай — каза само Девън. Той, изглежда, наистина съжаляваше за нещо, но не и за инцидента в съдебната зала. Тъгата му беше много по-дълбока. Все още беше блед и седеше прегърбен.

— Извиненията не ми помагат, Девън. Искам да знам какво става.

Клиентът поклати глава.

— Не ти трябва да знаеш какво става, Фин.

— Напротив. Отдавна никой не ме е удрял така. Искам да знам защо го направи. Аз се мъча да те измъкна на свобода и да помогна на дъщеря ти. Ако не ми кажеш веднага какво става, ще си тръгна.

Девън го погледна в очите.

— Не мога да изляза от затвора точно сега.

— Защо? Какви ги говориш?

— Ти щеше да ми издействаш освобождаване и съдията щеше да се съгласи. Не можех да го позволя. Не мога да изляза на улицата. Не сега.

— Господи, Девън! Не беше необходимо да ме удряш. Съдията нямаше да те пусна под подписка. Аз направих това искане, за да мога да се спазаря за ниска парична гаранция. Ако не искаше да излизаш, можеше да откажеш да платиш гаранцията.

— Не можех да оставя нещата на случайността. Доста добър беше в пазарлъка и аз не можех да поема риска съдията да ме пусне.

— Защо? Какъвто и да е проблемът ти, не е ли по-лесно да се справиш с него, ако си навън?

Девън поклати глава.

— Навън не бих издържал и една нощ. Ще съм мъртъв, преди да е изгряло слънцето.

Фин се облегна назад.

— Мърфи и Балик. Всичко е свързано с тях. Имаш ли нещо общо с убийствата им?

Девън го изглежда възмутено.

— Не, разбира се, че не.

Фин заразсъждава на глас:

— Ако ги беше убил ти, тогава от какво щеше да те е страх? — Той потърка отново брадичката си. — Страх те е от хората, които са ги убили. Мислиш, че този, който ги е убил, ще убие и теб при първа възможност.

— Не, не го мисля, убеден съм.

— Кой е? Някой от организацията ли? Някой, който иска да се издигне в йерархията?

— Не. В организацията си има правила и никой не ги нарушава, ако няма одобрение от висшестоящите.

— Значи е някой извън организацията. Друга банда ли?

Девън отново поклати глава.

— Тогава кой? И защо ще искат да те убиват?

— Защото мислят, че знам къде са.

— Къде е кой?

— Не кой, а какво. Мислят, че знам къде са картините.

— Картините?! — Адвокатът съвсем се обърка и се разтревожи. Предчувстваше, че и той, и клиентът му са изправени пред много големи неприятности.

Девън кимна и закри с длани лицето си, при което оковите изтракаха.

— Картините — повтори той.

* * *

Девън никога преди не беше влизал в музея „Гарднър“. Беше израснал в Саути и дори не беше завършил гимназия. Занимаваше се с кражби още от дете, но беше от онези крадци, които не се свеняха да си изцапат ръцете, и никога досега не беше участвал в кражби на безценни произведения на изкуството. Докато вървеше из подобното на пещера пространство, той имаше чувството, че от картините го

гледат призрци, безсилни да се намесят и да предотвратят престъплението. Стъпките на двамата крадци отекваха по пода. Сградата беше огромна. Беше чувал, че в миналото е била частно имение, но му беше трудно да го повярва. Подовите бяха с паркет и мозайка и на всяка стена имаше произведение на изкуството, във всеки ъгъл и във всяко кътче.

Главното стълбище, преградено с въже, беше изработено от мрамор. В подножието на страничното стълбище Ирландеца извади схема на етаж и списък. Девън нямаше представа откъде ги е взел. Вероятно от същото място, откъдето се беше сдобил и с информацията за охранителната система на музея. За Девън това нямаше никакво значение. Неговата задача беше да ги заведе на мястото. Какво щяха да откраднат оттук не беше негова работа. Ирландеца се навъси замислено, докато се ориентираше по схемата.

— Нагоре — каза.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита го Девън.

Ирландеца го изглежда недоволено и отвърна:

— Аз работя сам.

Девън примирено вдигна ръце.

— Добре, нямам нищо против.

Поведението на Ирландеца го дразнеше. Кой, по дяволите, беше той, та да се държи толкова високомерно с него? Та нали Девън ги беше вкарал вътре. Въпреки това чувството му на облекчение беше по-силно от раздразнението. Не беше никак малко да си свърши работата така, че Джими Бългър да остане доволен. Сега щяха да му дават похубави поръчки, по-печеливши. Поръчки, благодарение на които щяха да го търсят повече и да му дадат достатъчно кеш, за да стане важен играч — нещо, към което той винаги се беше стремял. Нека Ирландеца да се държи като задник, бъдещето на Девън вече е предначертано.

Той се поразходи из фоайето минута-две, но бързо се отегчи и реши да разгледа втория етаж. Изкачи стълбите бавно, нямаше за къде да бърза. Когато стигна втория етаж, се огледа. Ирландеца пъхтеше в една зала вдясно, сякаш се бореше с нещо тежко. Девън си помисли отново да му предложи помощта си, но се отказа. Майната му. Щом копелето е толкова добро и не се нуждае от помощ, тогава и сам може да се оправи. Вместо това тръгна наляво, по коридора, който водеше към редица от други галерии. Вървеше тихо, макар да знаеше, че няма

за какво да се притеснява. Пазачите бяха вързани здраво и нямаше начин да ги чуят извън стените на музея.

Първата галерия, в която влезе, бързо го отегчи.

Беше зала със средни размери. Стените бяха боядисани в блед цвят, който той не можа да различи на слабата светлина. Творбите бяха религиозни по своето естество. Три картини на Дева Мария с младенеца Исус. Линиите бяха ясни и добре очертани, което му наподобяваше на анимационни рисунки. Напомняха му на витражите в църквата, в която родителите му ходеха, докато той беше малък. Тази мисъл го депресира и той бързо напусна залата.

Следващата галерия малко се различаваше от първата. Обект на изкуството отново бяха религиозни сцени, но героите изглеждаха по-реалистично и някак триизмерно. Все едно че човешката материя беше еволюирала от едната в другата зала. Стените бяха тапицирани с червен плат, а покрай тях имаше ужасно грозни розови фотьойли. Една картина — монах в червена роба — привлече вниманието му. Имаше нещо в лицето му, някаква загадъчна усмивка, която го привлече. Сякаш мъжът се присмиваше над собствената си вяра.

Третата зала, много по-малка от първите две, изглеждаше реална и солидна, сякаш наистина някога тук беше живял човек — богат човек със сигурност, но от плът и кръв. В залата доминираше едно светло платно. На него беше нарисувана жена, облечена в бяло, която стоеше на тъмен фон и надничаше през портал. В картината имаше нещо магическо. Очертанията не бяха ясни. Жената беше разперила ръце в жест на топло приветствие и очертанията на робата и на плътта ѝ се сливаха с обкръжаващата среда. Въпреки липсата на яснота този вид изкуство се стори по-честно и правдиво на Девън. Сякаш искреността в нейната красота не можеше да бъде скрита. Тя се рееше на стената като волен дух и го гледаше с пронизателните си очи. Той се почувства едновременно развълнуван и засрамен. Остана така загледан в образа ѝ още няколко минути, след което успя да отмести поглед. Улови се, че започна да разглежда с повишен интерес другите картини по стените. Имаше портрет на старец в профил. Сякаш седеше на пейка в парка и се забавляваше, като гледаше как си играят любимите му внуци. Изглеждаше по-резервиран и хладен от жената, но не по-малко реалистичен.

На стената в другия край на залата бяха окачени в дървени рамки няколко графики, повечето от които изглеждаха незавършени и Девън се зачуди защо изобщо са ги изложили на показ в музея. И въпреки това графиките като че се вписваха с останалите творби в залата. Всяка от тях внушаваше за някакъв непълен и незавършен аспект от човечеството. Девън беше привлечен по-специално към две графики. Те бяха сложени в една рамка и на двете бяха нарисувани коне. Девън обожаваше конните надбягвания. Винаги когато приключеше с дадена задача, той прекарваше дни след това в конни залагания на хиподрума. В този спорт имаше някакво величие с великолепните жребци и жокеите в техните ярки екипи. При целия този блясък обаче състезанията бяха брутални, когато тежащите стотици килограми животни се впускаха с всичка сила напред. Двете графики олицетворяваха двуличието на живота. На едната се виждаше кон с ездач на път към хиподрума. Беше изпъстрена с цветове, с изобилие от розово и синьо по ездача и в публиката. Зрителите се тълпяха наблизко, също тръгнали към хиподрума. Облечени бяха в официални дрехи и с възхищение гледаха коня и жокея. Картината беше уловила великолепието на конните състезания — занимание, присъщо най-вече на висшата класа.

Втората беше по-различна. Тя беше черно-бяла и изобразяваше трима жокеи. Фигурата в средата седеше недовършена, обзидила гърба на коня, облегла се в седлото. Лицето на ездача беше като смъртна маска, с уголемени уши и хлътнали очи, които навяваха асоциация, че жокеят се е запътил към подземното царство на Хадес. Под него с главите надолу бяха завързани за корема на същия кон двама по-малки жокея. Те бяха недовършени и безлични и висяха така, сякаш очакваха всеки момент върху тях да се стоварят с цялата си тежест конят заедно с ездача. Девън остана заплепен и протегна ръка да докосне творбата. Графиката беше направена върху хартия, поставена в рамка от дърво и стъкло. Той ги свали от стената и ги подържа. За негова изненада бяха съвсем леки. В този миг в него надделя крадецът. Той удари с облечената в ръкавица ръка по гърба на картината. Дървото се оказа доста тънко. Стъклото изскочи цяло и невредимо. Той захвърли на пода счупеното дърво и измъкна двете графики от рамките. Погледна ги и не повярва на очите си. Толкова ли лесно беше наистина? Взе друга рамка от стената, в която имаше три други графики, всяка от

които също беше недовършена. Никоя от тях обаче не оказа такова въздействие върху него като първите две, но за него нямаше значение. Отне му няколко секунди да извади и тях от рамките. Тогава го осени една мисъл. Той се огледа и се изсмя. Толкова беше погълнат да изпълни безпогрешно задачата си за вечерта, че не си беше дал сметка какви възможности са се открили пред него. Трябваше само да избере какво да вземе. И веднага го видя.

Знамето беше окачено на стената. Върху него беше извезан надпис „Гвардия на император Наполеон, Първи пехотен гренадирски полк“. Той не знаеше френски, но не беше и толкова глупав, че да не разбере, че знамето е принадлежало на Наполеоновата армия. Стори му се много подходящо за целта. Джими Бългър беше маниак на тема история и често говореше за грешките, които великите водачи са допускали в различни времена. Грешки, породени от надменност и самоувереност. Наполеон е бил изключително самовлюбен. Малко бяха нещата като това знаме, с помощта на които Девън щеше да се издигне бързо в очите на Бългър. Той придърпа един стол под знамето и се качи на него. Флагът беше поставен в стъклена витрина и той се надяваше да го извади лесно, но не би. Стъклото беше закрепено с винтове към медни подпори на всеки няколко сантиметра. Винтовете бяха десетки. Девън обаче си каза, че има достатъчно време, и се захвана за работа. Под якето си криеше цял колан с инструменти, в който имаше няколко отвертки. Той извади една от тях, провери на око размера и се зае с първите винтове. Те бяха стари и не влизаха плътно в подпорите, но въпреки това отвинтването им беше трудно. Той се запъхтя, съсредоточен изцяло в работата. Успя с големи усилия да измъкне три винта, когато реши, че е безсмислено. Леко удари стъклото с дръжката на отвертката, за да провери здравината му. Стъклото се напука със силен трясък, който отекна из цялата сграда. Той избърса потта от челото си. Миг по-късно в залата надникна Ирландеца. Той огледа помещението и видя счупените рамки на пода. После погледът му се премести върху качилия се на стола Девън с отвертка в ръката.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита го той.

— На какво ти прилича? Помагам си.

— И още как.

— Какъв ти е проблемът? Нали не ти се пречкам? Щом не искаш помощта ми, добре. Но няма да седя само, да гледам и да чакам. — Девън отново се обърна към знамето. Нямаше да е лесен трофей. Въпреки това може би щеше да намери друго за утеха. В горния ляв ъгъл стърчеше бронзов орел — наконечникът на знамето. Това поне трябваше да е по-лесно. Той се протегна и го завъртя. За негово утешение наконечникът веднага поддаде и Девън започна да го отвинтва.

— Слез оттам! — извика му Ирландеца.

— Майната ти. — Девън продължи да работи.

— Казах ти да слезеш. — Заповедта беше подсилена от изщракването на револвер.

Девън не се обърна.

— Какво ще направиш? Ще ме застреляш ли? Тогава ще настане ужасна бъркотия. Дори и ченгетата да не те открият, какво ще обясниш на моите хора? Освен това ключовете от колата са в мен, а и ти не знаеш как да се върнеш в Саути. — Девън рискуваше, но все пак рискът беше премерен. Този човек беше пълен задник, но беше и професионалист. Не си заслужаваше обирът да прерасне в убийство. Девън продължи да отвинтва орела, този път по-бързо. По челото му изби пот.

— Предупреждавам те — отвърна Ирландеца.

— Майната ти. — Щом произнесе думите, страх проряза като нож сърцето му. Дали не ставаше прекалено смел?

Тогава в галерията отекна силен гръм и той леко се олюля на стола, като едва не падна от него. Веднага опипа гърдите си, за да провери за изходна рана. Трябваше му секунда да осъзнае, че не е прострелян.

В този сублимен момент орелът се беше отделил от дръжката на знамето и беше паднал на пода. Всъщност трясъкът, който беше чул, беше именно от падналия наконечник. Девън слезе от стола. Взе орела и го вдигна високо, сякаш за да се похвали с трофея си. Усмихна се.

Ирландеца продължаваше да държи револвера насочен към него. Той направи две крачки напред и замахна с ръкохватката. Удари го между рамото и врата. Беше добре премерен удар. Девън едва не изгуби съзнание. Строполи се на пода и ръката му изтръпна. Другият беше предпочел да нанесе болка, без да пролее кръв, за да не улесни

полицията в откриването им. Когато Девън отвори очи, в лицето му беше насочено дулото на оръжието.

— Разбери ме много добре, момче — каза Ирландеца. — Тази акция е моя, ти си тук само да помагаш. Прави каквото ти казвам, иначе ще те убия. — Той допря дулото в окото на Девън.

— Твоя акция? — повтори Девън. — Ти си в Бостън, задник. Тази акция е на Джими Бългър, а аз работя при него.

— В случая той работи за мен — отвърна мъжът. — Не го забравяй. — Прибра оръжието в кобура и излезе от галерията.

* * *

Девън не взе нищо друго от галерията. Трябваше му малко време, докато се съвземе и успее да се изправи на крака. Той прибра графиките, които вече беше свалил от стената, и ги нави на руло. После взе орела, прибра го в джоба на якето и се затътри през галериите обратно към стълбището. Чу как Ирландеца продължава упорито да работи в залата вдясно от стълбите и се насочи натам. Залата беше огромна, много по-голяма от другите галерии. Таванът беше украсен с дърворезба, а стените бяха покрити с големи маслени платна, които изглеждаха много по-стойностни от религиозните сцени, които Девън беше разгледал, а дори и от портретите. Ирландеца работеше методично: подът беше осеян с останките от няколко тежки позлатени рамки. Платната бяха навити и струпани на купчина до вратата.

— Колко ти остават? — попита Девън. Ирландеца не отговори. — Колко още? — повтори.

— Само още една тук. В списъка има още една, но тя е на долния етаж.

Ирландеца се премести към едно тежко драматично маслено платно на морски пейзаж. Изобразени бяха бурни вълни, сред които се мяташе голям кораб, останал напълно на милостта на съдбата. Ирландеца грабна тежката картина от двете ѝ страни и се помъчи да я повдигне. В този миг се включи алармата. Беше толкова неочаквано, че двамата подскочиха. Ирландеца за малко не изпусна картината. Девън изтича към стълбите. Според информацията, която им бяха дали

предварително, не трябваше да има никакви допълнителни аларми. И през цялото време досега не бяха задействали подобни аларми. Независимо от това имаше голяма вероятност полицията вече да е тръгнала насам. Трябваше да бягат.

— Хайде! — извика Девън. — Побързай! — Той беше стигнал до стълбите, когато разбра, че другият не тича след него. Изкуши се да си тръгне, но си даде сметка, че не може да го направи. Ако хванеха Ирландеца, с него беше свършено. Ако не от ченгетата, от Бългър. Той се обърна и се послуша. Направи му впечатление, че звукът на алармата беше отслабнал. Върна се в галерията.

— Какво правиш? — попита той.

Ирландеца се беше надвесил над малко електронно устройство на пода. Той го ритна силно и алармата изпиука. Изрита го втори път, още по-силно, и пластмасовата кутия стана на парчета, а алармата се изключи.

— Вътрешна е — обясни Ирландеца. — За да не отмъкнат посетителите някоя картина. Не е свързана със системата.

— Сигурен ли си?

— Тъхъм, сигурен съм.

— Напълно ли?

Погледите им се срещнаха и Девън забеляза съмнение в очите му.

— Сигурен съм — повтори той.

— Трябва да изчезваме — каза Девън.

— Първо трябва да си довърша работата.

— Добре, но действай бързо.

Ирландеца присви очи от гняв, но емоцията не беше адресирана към Девън. Кимна.

— Добре, ще побързам. Ела да ми помогнеш.

Двамата свалиха морския пейзаж от стената и го поставиха на пода. Ирландеца извади нож. Определено не възнамеряваше да си губи време с разглобяване на рамката. Заби острието до ръба на рамката и с четири бързи разреза освободи платното. Нави го и го остави в купа с останалите рула. После извади два чувала от якето си. Отвори единия и напъха картините в него. Втория метна на Девън.

— Сложи ги в чувала — каза и кимна към графиките, които Девън беше свалил от стените на галерията в другия край на музея.

— Тези са мои — отвърна той.

— Ще уредя въпроса, като си поговоря с шефа ти — каза Ирландеца. — Сега ги сложи вътре.

Девън взе чувала и се подчини. Нямаше смисъл да спори. Окончателното решение щеше да е на Бългър. Той извади орела от джоба и прибра и него в чувала.

— Остава още една, на долния етаж — каза Ирландеца. — Да вървим.

Девън го последва. Докато излизаха, грабна една ориенталска ваза и я напъха в чувала. Другият го изгледа заплашително, но не каза нищо. На Девън не му пукаше. Слязоха на долния етаж.

— Аз ще отида за последната — каза Ирландеца, докато преглеждаше списъка и начертаната на ръка схема на музея. — Ти иди до бюрото на охраната и провери дали алармата не е задействана.

— Нали каза, че си сигурен, че не е.

— Сигурен съм, но върви да провериш за всеки случай.

Девън се намръщи, но тръгна към поста на охраната. Нямаше никакъв смисъл. Ако външната аларма беше задействана, тогава те така или иначе бяха обречени. Проверката нямаше да ги спаси. Когато стигна до поста на охраната, му хрумна, че Ирландеца може нарочно да го е отпратил, за да не види какво ще вземе.

Ирландеца се появи само след няколко минути. Девън тъкмо беше свършил с прегледа на електронното табло, когато той влезе с картина на изтощен мъж с шапка на главата. Картината беше още в рамка.

— Има ли проблеми? — попита Ирландеца.

— Не виждам да има. Откъде мога да знам?

Ирландеца кимна и отида да свали рамката. Отне му само няколко секунди да отдели платното и да го прибере в чантата.

— Готово ли е? — попита Девън.

— Готово.

— Добре, да се махаме оттук тогава.

Насочиха се към външната врата.

— Готов ли си? — попита Девън.

Той се намръщи.

— Мамка му, забравих нещо.

— Какво?

— Записите от охранителната камера.

— Майтапиш ли се?

Ирландеца му подаде чувала.

— Ти върви, аз ще дойда след малко. Когато изляза, ако не си в колата, ще те намеря и ще те убия. Бавно.

Той изчезна, преди Девън да успее да отговори. Девън поклати глава. Следващите две минути щяха да са опасни. Който и да излезеше от музея в два и половина през нощта, нарамил два чувала, щеше да предизвика съмнение, било то с полицейска фуражка или без нея. Отвори вратата и излезе навън. На улицата нямаше никого. Не че беше нащрек. Номерът беше да се държиш спокойно, да няма нищо необичайно в поведението ти. Стигна до малката и овехтяла кола, паркирана на улицата, отвори багажника и прибра двата чувала вътре. Седна зад волана, пъкна ключа в таблото и зачака. Стори му се, че сякаш лежеше гол на стадиона на Фенуей Парк. Само след броени минути се показа и Ирландеца. Качи се в колата и каза:

— Карай.

Девън нямаше нужда да му се повтаря.

— Взе ли записите?

Другият кимна.

— Погрижих се. — Показа три видеокасети.

Нещо в начина, по който го каза, обезпокои Девън.

— Не си се връщал заради пазачите, нали?

— Върнах се за касетите — отвърна той.

— Мили Боже! Ако си ги убил, с нас е свършено.

— Върнах се за записите — повтори Ирландеца.

Погледна към Девън и той за секунда отмести очи от пътя, за да го погледне.

Беше трудно да се разгадае дали казва истината. Очите му не издаваха нищо. Девън отново насочи вниманието си към пътя, карайки към Саути. Ужасно много искаше да приключи с Ирландеца и да си няма повече вземане-даване с него.

На следващия ден вестниците писаха, че пазачите са били открити живи. Бяха късметлии. Девън добре го разбираше. За Ирландеца нямаше много голяма разлика дали ще вземе видеокасета, или ще застреля в главата човек. И двете бяха оперативни въпроси и

нищо повече. Девън се молеше никога повече да не се среща с този човек.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Фин имаше среща с Козловски и Лиса в „Зеления дракон“. Кръчмата се намиреше в старинната част на сграда зад Юниън Ойстър Хаус. Заведението беше създадено още през осемнайсети век и някога „Синовете на свободата“ също бяха организирали срещите си зад същата тази врата на ъгъла на улицата. Декорът може би се беше поизносил с годините, но и в момента доминираше в интериора. Каменните подове поддържаха хлад дори и в пладне, когато слънцето грееше силно. Новата стереосистема и малката сцена за тричленните музикални групи, които свиреха през уикендите, бяха единствените компромиси с модерната епоха. Фин седна на маса в дъното и зачака. Козловски и Лиса пристигнаха пет минути по-късно. Поръчаха кафе и адвокатът разказа историята на Девън. Двамата слушаха, отпиваха от кафето, без да го прекъсват. Това продължи повече от петнайсет минути, което си беше рекорд.

Когато Фин свърши, той ги погледна и те погледнаха към него.

— Е? — попита.

— Мили Боже! — възкликна Лиса.

— Само това ли?

— Да. Викаш ни тук, за да ни съобщиш, че клиентът ти е виновен за най-голямата кражба на произведения на изкуството в историята? Извинявай, но „Мили Боже“ е всичко, на което съм способна в момента.

Фин се обърна към Козловски:

— Ами ти?

— И аз мисля като нея. Мили Боже!

— Трябва ми помощ, не възкличания.

— Къде се намират картините сега? — попита Козловски.

— Девън не знае. Отнесли са ги в Саути и са ги дали на Бългър. Според Девън Ирландецът е платил на Бългър за тях и те са ги прекарвали контрабандно в Ирландия.

— Тогава защо Ирландеца ще се връща сега? — попита Лиса. — Минали са почти двацет години, за Бога!

— Изглежда, никой не знае. Очевидно този тип не е съвсем наред.

— Този, който е подредил Вини Мърфи по този начин, със сигурност не е нормален човек — каза Козловски. — И какво ще прави сега Девън?

— И той не знае. Още се опитва да намери решение. Знае само, че сега за него е по-безопасно да остане в затвора, отколкото да излезе на улицата. Според него, ако този тип мисли, че той знае нещо, няма да го убие просто ей така. Ще трябва да се срещне лице в лице с него, за да изтръгне информацията, която мисли, че Девън има.

— Както е постъпил с Мърфи и Балик — каза Козловски.

— Именно. Ако иска да разбере нещо ценно, трябва първо да остане насаме с Девън, за да научи информацията — и да го измъчва, ако се наложи. Докато клиентът ми е в затвора, това не може да стане. Ето защо за момента той иска да остане зад решетките.

— На кого му пука какво ще прави Девън? — обади се Лиса. — Ние какво ще правим?

Двамата мъже я погледнаха.

— Стоун и Санчес искат да разговаряме за смъртта на Балик — отвърна Фин. — Нямам намерение да лъжа ченгетата, затова ще трябва да протакаме и да спечелим време.

— Не можем ли да им кажем за тази кражба на картини? — попита Козловски.

Фин поклати глава.

— Не, Девън няма да ни разреши.

— Той няма да ни разреши?

— Няма. Бои се, че ще го обвинят и ще го съдят за кражбата.

— Струва ми се, че трябва да се бои повече от този ирландски тип — каза Козловски.

— Ами ако сключим сделка с ченгетата? — предложи Лиса. — Той ще им каже каквото поискат и няма да има съд, а? Може и да се съгласят.

— Може и да се съгласят, ако той им даде картините. За съжаление не може да го направи и се съмнявам, че ще се заинтересуват от предложението му. Освен това Девън се тревожи не

само заради ченгетата. Българ още е в неизвестност и не се знае къде е.

— Сериозно ли говориш? — попита Козловски. — Българ се укрива от петнайсет години. Няма начин сега да цъфне в Бостън. За нищо на света няма да го направи.

— Сигурно няма, но Девън се страхува. Аз знам само, че няма да ни разреши да информираме ченгетата. А ако той не ни разрешава, тогава ние сме длъжни по закон да не разкриваме информацията. Можем да се опитаме да му повлияем да си промени решението, но засега нямаме друг избор.

— Тогава какво ще кажем на Санчес и Стоун? — попита Козловски. — Не можем да им разкрием нищо.

— Както споменах, ще отлагаме и ще печелим време. Каквото и да им кажем, то е под защитата на закона като поверителна информация между адвокат и клиент. Ако Девън е прав за мъжа, убил Балик, тогава всичко се свежда до престъпление, извършено от наш клиент. Ако проговорим пред полицията, нарушаваме поверителността на информацията.

— Страхотно — обади се Козловски. — Да разиграваш ченгетата не е от най-лесните занимания. Знам, защото някога и аз бях ченге, забрави ли?

— Имате ли по-добри идеи? — Сътрудниците на адвоката не казаха нещо. — Добре тогава, това е всичко засега.

— Не е всичко — възрази Лиса. — Какво ще стане със Сали?

— Засега остава при мен.

— Господи, Фин, това е лудост!

— Какво да се прави? Няма кой друг да я прибере.

— Ами Отдела за социални грижи? — предложи Козловски.

— Изключено. Няма да я оставяме на грижите на щата. Бил съм в такова положение и знам какво ще стане.

— Най-напред изобщо не трябваше да се замесваме — обади се Лиса.

— Може би. Но сега, след като се замесихме, няма до ви оставя да я вкарате в системата на социални грижи. Това е сигурна рецепта за катастрофа. Не я ли видяхте? Та тя на мига ще избяга от приемното си семейство и тогава ние ще сме виновни, че сме я оставили на улицата.

Козловски поклати глава.

— Ние не сме виновни и отговорни за нищо, което се случва в живота ѝ, защото не сме нейни родители.

— Както казах, тези разсъждения щяха да са по-уместни, преди да се замесим.

Козловски погледна към Лиса:

— Можеш ли да повярваш?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Мога. И съм съгласна с него.

Козловски замълча. Отпи няколко пъти от кафето си и накрая каза:

— Е, май вие сте мнозинството. Изглежда, моята орис е да съм малцинство до края на живота.

* * *

Шон Броударк застана на ъгъла на улицата близо до тайната им квартира в Куинси. Вдигна мобилния телефон до ухото си. Къщата беше малко странна и старинна, нуждаеше се от ремонт. Вътре беше обзаведена като лятна вила на семейство от средната класа. Но когато пристъпи навън, навсякъде, където погледът му стигаше, имаше само цимент. Това създаваше чувство на тъга и впечатлението, че къщата сякаш не е на мястото си тук, подобно на сирак от провинцията, озовал се в големия град.

— О, още нещо ми каза — произнесе Броударк в телефона. — Той е в затвора... Не знам, засега ще трябва да се притаим и да изчакаме... Склонен съм на още два дни, най-много три. Всеки следващ ден ще е само загуба на време. — Докато говореше, над него прелетя птица, отчаяно търсеща дърво, трева или някакво друго подобно място, на което да кацне. — Той няма да го направи. — Птицата закръжи над главата му. Броударк се замисли дали не го следи отгоре. — Аз ще се погрижа за това.

Той затвори телефона, прибра го в джоба и се обърна отново към къщата. Огледа се и разбра защо толкова много негови сънародници, които бяха заминали от Ирландия, предпочитаха да се заселват в Бостън. Тук не беше много по-различно отколкото в родината им. Също като в Белфаст имаше някаква приглушена градска атмосфера,

сякаш се прокрадваше съмнението дали това изобщо е град. Съвсем отскоро Изумруденият остров, както беше известна Ирландия, беше започнал пътя си към модерния свят и след като се беше съпротивлявал доста дълго, най-накрая се беше оставил да го завладее урбанистичната тенденция. Особено това се отнасяше за създаването на компютърен софтуер, което беше донесло на свой ред повече работни места, повече пари и повече стабилност на една страна, на която всички тези неща й бяха липсвали десетки години. С тях обаче дойде и задоволеността, която мнозина в движението мразеха. Дребните човешки удоволствия, казваха те, лишават хората от тяхната воля за борба в името на по-важни цели и идеали. Човек, който няма нищо, е готов да рискува всичко. Човек, който има какво да губи, е много по-послушен и по-склонен да не желае и да избягва конфронтация.

Най-вече това беше довело до мира — по-добра икономика, която даде на сънародниците му нещо, което да искат да запазят. Дълбоко в сърцето си Шон Броударк беше съгласен да е така. Той беше готов да изпълнява заповедите до самия си край, но от време на време си позволяваше да се надява и да мечтае някой ден да бъде дадена заповед „отбой“.

* * *

Лиъм Килбраниш гледаше Броударк, който приближаваше към къщата. Знаеше за какво беше излязъл навън Шон, а и той не го криеше. „Трябва да докладвам“, беше му казал. Това означаваше само, че трябва да говори с началниците си, но не желае Лиъм да чуе.

Лиъм не се изненада. Когато беше изложил плана, всички останаха с впечатлението, че ще е лесно. Може би дори и той повярва тогава в това. Определено му се искаше да е така. Но дълбоко в себе си знаеше, че няма да е никак лесно.

Винеше себе си. Не за провала, който бяха претърпели през последните дни, а за провала, претърпян преди двайсет години. Планът тогава беше перфектен. Разполагаха с цялата им необходима разузнавателна информация. Целта беше буквално незащитена. Информацията за самите картини беше безупречна. Ако изпълнението

на плана обаче не беше перфектно, то беше по вина на човека, когото му бяха дали в Бостън. Въпреки непрофесионализма на Девън Мали обаче целите бяха постигнати — или поне той така смяташе.

Сега, докато гледаше през прозореца към депресиращите бетонни дворове около тайната им къща, докато гледаше как Броударк се качва по стъпалата, си даде сметка, че е бил наказан от съдбата заради собствените си пропуски, и се ужаси пред мисълта, че тихият обет, който беше дал пред баща си преди много години, така й ще остане неизпълнен.

Каква ирония само. Ако не беше той, движението щеше да е в застой още по-рано. Набирането на средства винаги беше проблемно. Сраженията им се отдаваха, но поддържането на постоянно снабдяване с оръжия, боеприпаси и експлозиви изискваше повече находчивост и хитрост, отколкото повечето в организацията притежаваха. Към края на осемдесетте години на миналия век кладенците започнаха да пресъхват и от двата бряга на Атлантика. Хората постепенно губеха ентузиазма и предаността си към каузата. Онези, които преди бяха готови щедро да жертват парите си, сега се стискаха и не желаеха повече да финансират движение, което беше загубило посоката. Онези, които и преди не даваха, сега отново ги отрязваха, не желаеха да рискуват заради кауза, която беше загубила популярността си. С една дума, на хората им беше омръзнало от смърт и разрушения.

В същото време към онзи период войната се беше превърнала в начин на живот за Лиъм. Той не можеше да си представи себе си без нея. Омразата му беше горяла толкова дълго, че беше унищожила почти всичко човешко у него. Без пари обаче войната щеше да спре.

Търговията с наркотици успя да закрепил положението за известно време, но това си беше опасен бизнес. Кражбата на произведения на изкуството беше идея на Лиъм. Във Великобритания и в Континентална Европа имаше толкова много частни музеи, фрашкани със скъпоценни неща за плячкосване. Приходите отиваха право в касата на организацията. Обектите в Америка бяха много по-малко. Американците по природа бяха по-недоверчиви и мнителни от европейците и като цяло сигурността и охраната бяха в пъти засилени. Идеята за музея „Гарднър“ хрумна на Лиъм по време на едно от идванията му в Бостън.

А сега излизаше, че съвършеният му план е отишъл на вятъра и че борбата ще секне съвсем скоро. Той не можеше да го позволи.

Броударк отвори вратата и влезе в малката къща. Дори не погледна към Лиъм. Отиде до хладилника и си извади бира. Фактът, че той имаше спокойствието да пие в такъв момент, наля масло в огъня на Лиъм. За него това беше като израз на примирение, че мисията е загубена.

Броударк отиде в хола и седна на дивана. Включи телевизора и започна ритуала си на превключване на каналите. Беше като някаква мания. Спираше се на един канал само за секунди и беше очевидно, че не търси нищо конкретно. Само продължаваше да натиска бутона на дистанционното, докато на екрана се редуваха малоумни и изпълнени със секс предавания — представители на американската попкултура. Картините проблясваха бързо пред очите му, сякаш той беше подложен на някакъв жесток експеримент за промиване на мозъка. Броударк до такава степен беше увлечен от заниманието си, че пхна бирата под мишница, за да може да я отвори, без да прекъсва процеса.

Лиъм отиде при него и грабна дистанционното от ръцете му, след което изключи телевизора.

— Стига с тая телевизия — каза.

Броударк вдигна глава към него. Лиъм се запита какво ли щеше да предприеме. Всичко зависеше от заповедите, които му бяха дали по телефона. Рано или късно щеше да разбере какво са замислили.

Той едва ли не виждаше как през главата на Броударк минават различни мисли и варианти. В известно отношение и двамата действаха еднакво. При конфронтация като тази закономерно възникваха няколко основни въпроса: кой първи ще извади оръжие? Какви са слабостите на противника ти? Кой негови слаби страни са незащитени? Кой е по-склонен да нападне първи? Доколко си готов да продължиш схватката?

Лиъм виждаше как всички тези въпроси се въртят в съзнанието му, как сумата от неизвестните в уравнението се събира, умножава, пресмята и ето че достигна до окончателното решение. Броударк сви рамене, извади бирата изпод мишницата и отпи от нея.

Лиъм грабна бирата. Отиде до мивката и я изля в нея.

— Стига с това пиене — добави.

Знаеше, че Броударк не е заплаха — още не. Ако беше получил зелена светлина да го ликвидира, той щеше да посегне за пистолета си, когато Лиъм му отне дистанционното. Значи Лиъм разполагаше с още малко време. Едва ли обаче това време беше много.

Броударк стана от дивана и отиде до тесния кухненски плот.

— И сега какво? — попита той.

— Казах ти, че има още един.

— Да, каза ми. И също ми каза, че е в затвора. Докато е там, не можем да измъкнем много от него, нали така?

— Има и други начини.

— И какви са те?

Истината беше, че и Лиъм не знаеше. Но времето му изтичаше и вече беше изгубил цялото си предимство.

— Адвокатът — отвърна той. Дори и сам не беше сигурен какво има предвид с това, но когато чу собствените си думи, умът му прищрака и у него отново се зароди надежда. — Адвокатът — повтори скептично Броударк. — Какво за адвоката?

— Ще го проследим. Той е единствената ни връзка с последния, но можем да го използваме в наш интерес.

— Как?

— Още не съм решил. Знам само, че той е ключът.

За миг Лиъм помисли, че Броударк ей сега ще извади пистолета и всичко ще приключи веднъж завинаги. Вместо това обаче той кимна заинтригувано.

— Добре тогава — каза. — Да проследим адвоката.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Капитан Мелвин Скайкс не приличаше с нищо на останалите си колеги от бостънската полиция. Той не ругаеше, не пиеше и не пушеше. Тичаше, за да поддържа форма, и не ядеше месо. Падаше си по черните раирани костюми, които бяха по-подходящи за борсата на Уолстрийт, отколкото за мръсния полицейски участък. В него нямаше нищо етническо. На външен вид не се различаваше много от болшинството си подчинени, но въпреки това вдъхваше респект. Беше изградил кариерата си, като се беше превърнал в образец на „новия полицай“, който модел Бостън се опита да приложи в полицията след избухналите през осемдесетте години скандали в нейните редици. Повечето от другите подобни на него образцови полицаи отдавна се бяха отказали и бяха напуснали отдела. Скайкс успя, защото имаше изключително набито око за детайлите — независимо дали се отнасяше за полицейско разследване или за административни формалности. Онези, които влизаха в кабинета му неподготвени да говорят за даден случай, рискуваха кариерата си. Детективите под негово командване се придържаха стриктно към правилата и резултатите съответно показваха. Седнал в кабинета на Скайкс, веднага след като се беше върнал от обяд, Стоун се почувства като на изпит. Това не го притесняваше особено, защото се беше подготвил.

— Седем убити — каза капитанът. Беше се облегнал в стола си, притиснал пръстите на ръцете си. Той говореше бавно и в гласа му нямаше емоция. Човек можеше да си помисли, че обсъжда резултат от бейзболен мач, с тази разлика, че повечето хора в Бостън не можеха да запазят такова спокойствие и хладнокръвие, когато говореха за „Ред Сокс“.

— Пет — поправи го Стоун. Беше глупаво от негова страна. Сякаш две убийства по-малко променяха нещо. — До снощи бяха пет.

Скайкс го изгледа с досада.

— Броя и Мърфи, и Джони Парите.

— Да, сър. С тях стават седем.

— Седем мъртви — повтори Скайкс и го погледна, сякаш му казваше, че ако иска отново да го прекъсне, сега е моментът. Стоун не го прекъсна, нито добави нещо. — Какви версии имаме?

Стоун замълча. Той още се учеше.

— Нищо конкретно — отвърна Санчес. — Още не.

— А изобщо имаме ли нещо?

— Само предположения. Нищо, което да дадем на пресата.

— Кой е казал нещо за пресата? Искам само да разкрием тези убийства.

— Тъй вярно. Нищо, което да ни заведе при извършителите.

— Значи имаме седем трупа в града — все известни престъпни босове — Скайкс махна пращинка от ревера си, докато говореше, — а нямаме нищо, от което да тръгнем?

— Не съм казала, че няма откъде да тръгнем — отвърна Санчес. — Само казах, че нямаме нищо, което да ни наведе на конкретна следа.

— Нека се изясним, детектив. Искам да знам за всичко, което имаме. Не ме интересува дали е конкретно или не. Щом се отнася за случая, искам да го чуя.

Санчес се покашля и отвърна:

— Може би са замесени ИРА.

— Предполагам нямате предвид някоя профсъюзна организация.

— Не, сър. Другата ИРА.

Скайкс впери поглед в нея. Напрежението беше огромно и Санчес се запита как ли изобщо още издържаше.

— Ирландската републиканска армия — намеси се Стоун. — Капитанът насочи вниманието си към него с все същия пронизващ поглед. Стоун издържа няколко секунди, после се предаде. — От Ирландия — добави.

— Знам кои са ИРА, детектив Стоун — каза Скайкс. — Това, което не знам, е каква е връзката между тях и банда убийци в Саути. Не четете ли вестници? ИРА е мъртва. Какво, за Бога, ви кара да мислите, че имат пръст в това?

— „Падре Пио“ — отвърна Санчес след секунда.

— „Падре Пио“? — повтори той. — Онзи метод за мъчение ли?

Стоун беше впечатлен от осведомеността на началника си.

— Именно — каза Санчес. — И Мърфи, и Балик са били простреляни в дланите, затова предполагахме, че е възможно да е дело

на ИРА.

Скайкс поклати глава.

— Въпреки това не ми се връзва. В Северна Ирландия има примирие и католици и протестанти формираха правителство. ИРА е обезоръжена, предадоха доброволно всичките си оръжия.

— Може да не са от самата ИРА, а някой близо до тях — отбеляза Санчес. — Момчетата в ИРА винаги са поддържали тесни връзки с ирландската мафия в Бостън. Някои от тях още държат контрабандни канали. Може би някой от тях е решил да действа сам.

Скайкс се замисли.

— Има нещо, което премълчавате. Прекалено неправдоподобно е дори за работна версия. А за следа да не говорим.

Санчес усети погледа на Стоун върху себе си. Досещаше се какво си мисли в момента, но не възнамеряваше да разкрива повече информация на капитана. До голяма степен успехът ѝ като детектив се дължеше на способността ѝ да пази тайни.

Скайкс долови колебанието ѝ.

— Ако има и друго, искам да го знам, Санчес — каза той.

— „Бурята“.

— „Бурята“?

— Това беше написано на местопрестъплението, където е бил убит Мърфи.

— Има вероятност да става въпрос за една от картините, които бяха откраднати от музея „Исабела Стюърт Гарднър“ през деветдесетте години — добави Санчес.

Скайкс кимна.

— Винаги се е твърдяло, че ИРА е замесена в обира — каза той. — Можем ли да отработим тази версия чрез някого?

— Не съвсем. Само адвоката.

— Адвоката. — Капитанът затвори очи и Стоун си каза, че мозъкът му преработва информацията като някакъв компютър. — Фин, нали?

— Точно така, капитане — отговори Санчес.

— Какво знаем за него?

— Има добра репутация в съдебната зала. Поема защитата на много обвиняеми по наказателни дела. Би се заел и с гражданско дело от време на време, ако хонорарът е добър. Живее в Чарлстън, където се

намира и кантората му. Той е израснал там. Като по-млад е имал проблеми, но е успял сам да се измъкне от калта.

— И как така той се появява в сервиза на Мърфи и колибата на Балик, всеки път около времето на смъртта им?

Стоун не беше сигурен дали въпросът не беше зададен по-скоро риторично, но остави Санчес да отговори.

— Не знаем. Когато се появи в автосервиза, той каза на Стоун, че е заради негов клиент — Девън Мали. Мали е крадец. Има вероятност да е участвал в удара в музея. В понеделник сутринта са го задържали, докато обирал магазина на Гилберачи на Нюбъри. Някой го е издал, но не знам кой.

— Значи Мали може да е замесен във всичко това? — попита капитанът.

— Възможно е — отвърна Санчес.

— Кога ще дойде адвокатът?

— Трябваше да дойде днес, но се обади, че имал спешен ангажимент. Може би ще дойде утре.

— Може би? Ние сме полицаи, откога „може би“ се приема за отговор, като става дума за разследване на убийство? — попита Скайкс.

— Фин е адвокат и за разлика от повечето не е тъп. Ако го притиснем прекалено силно, няма да получим нищо. Ще каже, че информацията е получена по повод контактите му с клиент и е поверителна. Разговорът ще трае само трийсет секунди. Ако не желае, няма да ни каже нищо. Освен ако не му изпратим призовка и тогава пак не ни мърдат няколко ходения до апелативния съд.

Скайкс изсумтя недоволено.

— Вероятно си права. Някой друг?

— Фин работи с Козловски. Той се занимава с разследванията. Обзалагам се, че ако Фин знае нещо, то и Козловски го знае — отговори Санчес.

— Том Козловски? Бившето ченге?

— Да, той. Познавате ли го?

Капитанът поклати глава.

— Лично не, но съм чувал за него. Той беше добро ченге, но много непослушен. От него няма да измъкнете нищо. Той е прекалено умен и няма да направи грешка. Освен това информацията, която е

получил от Фин, също е поверителна и е под защитата на адвокатската тайна.

— Не можем ли да го попритиснем? — предложи Санчес.

Скайкс се изсмя.

— Да, все едно да притиснеш планината Вашингтон. Той ще издържи и няма да помръдне. Не, той не е такъв.

— Тогава какво да правим? — попита Стоун.

Скайкс се обърна към Санчес за отговор.

— Ще сложим „опашка“ на адвоката — каза тя. — Ще го проследим къде ходи, с кого говори. Трябва да знае нещо.

— Това може да отнеме седмици — изплака партньорът ѝ.

— Може би, но ако те не искат доброволно да ни споделят информацията, това е единственият ни изход.

Капитанът кимна.

— Както искате работете, на мен ми е все едно. Само гледайте да стигнем до нещо. Не ме интересува, че мъртвите бяха отрепки приживе. Седем трупа са си седем трупа и на мен не ми харесва, че това се случва в моя град.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Лиса първа си тръгна от „Зеления дракон“ и се насочи към Саути, за да вземе Сали от училище, Фин и Козловски останаха още известно време, за да изработят стратегията. После адвокатът откара Козловски в кантората в Чарлстън. Краткият период на сравнително хубавото време беше свършил и Ню Ингълънд отново си отмъщаваше. Небето беше станало сиво и над жителите на Бостън се посипа ситен дъжд, примесен с вятър. Всяка година беше така, но хората като че го забравяха. Няколкото топли дни през април бяха достатъчни бостънци да повярват, че зимата си е отишла, но тя винаги се прегрупираше за последната си атака. Обикновено чак през май времето ставаше поносимо.

Фин, който също спадаше към метеорологичните оптимисти, беше свалил гюрука на старичкото си Ем Джи и когато двамата с Козловски излязоха от бара, веднага изтича да го вдигне. Докато го вдигне обаче, вътрешността на колата се намокри.

Козловски застана до колата, гледайки сърдито ту към Фин, ту към мократа седалка.

— Избърши я — каза Фин. — Отзад има кърпа.

Детективът се протегна и взе кърпата.

— Само едно просто избърсване не върши работа — отвърна. — Седалката е напукана и водата е намокрила дунапрена. Все едно да седнеш на мокра гъба. Защо според теб колата постоянно мирише на плесен?

— Мислех, че е от теб.

— Задник.

— Искаш ли да си извикаш такси. Ще те чакам в кантората.

— Не, не искам да си викам никакво такси. Искам да работя с човек, който кара истинска кола. А не някакъв боклук от цирка.

— Тогава си подложи кърпата отдолу. Така няма да се намокриш.

— Да, но тогава главата ми ще опира в покрива на колата.

Адвокатът погледна към Козловски. Изражението му се промени от сърдито през отвратено, до безпомощно и нещастно.

— Станал си голямо мрънкало — каза. — Не бъди толкова лош с мен.

— Не съм лош с теб. Само искам да не седя с мокър задник до края на деня. — Приятелят му отново се намръщи, после постла хавлиената кърпа върху седалката и внимателно седна отгоре, Фин едва се удържа да не се засмее.

Докато пътуваха към кантората, Козловски през цялото време се подпираше на вратата и се държеше за предното стъкло. Дъждът валише върху него през прозореца и мокреше главата и раменете му.

Пристигнаха малко след четири часа. Лиса и Сали вече бяха там, когато те влязоха.

— Какво е станало с теб? — попита Лиса Козловски.

— Не ме питай — отвърна Козловски, кимна на момичето и тръгна към банята, да се изсуши.

Фин погледна Лиса в очите.

— Каза ли й?

— Да, казах й.

— Ехо, и аз съм тук — обади се Сали. Двамата се обърнаха към нея. — За мен говорите, нали?

Фин кимна.

— Да. Извинявай, не исках да те пренебрегвам, само дето...

— Тя ми каза — продължи Сали. — Баща ми няма да излезе днес.

— Още не. Натъкнахме се на неочакван проблем — отвърна Фин.

— Да, разбрах, че Девън е направил шоуто. Той си е нескопосник, винаги съм го знаела.

— Аз бих употребил малко по-други думи, но да, той имаше лек изблик на емоции. Ще поискам да насрочат ново заседание за гаранция. — Фин погледна Лиса. Всичко ли беше казала тя на момичето? Тя се намръщи и леко поклати глава, което той прие като сигнал, че асистентката му не е издала важната информация. Въздъхна облекчено. Последното, което сега му трябваше, беше да се налага да обяснява всичко на Сали. Той отново насочи вниманието си към Сали:

— Така че ще трябва да останеш при мен още няколко вечери. Имаш ли нещо против?

Момичето сви рамене.

— Нямам голям избор.

— Само това ли ще кажеш? — попита Лиса.

— Какво друго искаш да кажа?

— Няма нищо — понечи да внесе успокоение Фин, но асистентката му го прекъсна:

— Не, не е нищо. Ако искаш да се правиш на спасител, добре, но аз няма да седя със скръстени ръце и да гледам как някой злоупотребява с твоята щедрост и се държи грубо с теб. — Лиса погледна Сали. — Когато някой направи нещо хубаво за теб, трябва да му благодариш.

Сали стана. Беше облечена с палтото и носеше раницата. Фин си каза, че сега ще излезе и няма да се върне повече. Това беше последното, което му трябваше. Не гореше от желание после да обикаля из града и да я търси. Ядоса се на Лиса.

— Мога да отида на улицата — каза Сали. — Може и да оцелея, да знаеш.

— Знам — отвърна Лиса. — Именно затова постъпката на Фин е добра. Той не е длъжен да се занимава с теб, но го прави. Редно е да получи малко благодарност. Ако ли не... — Тя махна с ръка към вратата.

Фин потърка слепоочията си. Тъкмо се канеше да се намеси, когато Сали се обърна към него и прехапала долната си устна, произнесе:

— Благодаря ти.

Той я погледна изненадано. После изгледа възмутено Лиса и отново погледна към Сали.

— Моля, няма защо — отвърна.

— Точно така. — Лиса се обърна към него: — На бюрото си имаш една дузина съобщения, а телефонният ти секретар е препълнен. Ще ми трябва поне час да видя кое за какво е. Имам да свърша и друга работа. Сали през това време може да си върши нейната работа. — Сали я погледна недоумяващо. — Предполагам имаш домашни, нали?

— Да.

— Добре, значи, когато всички свършим, ще ви изведе на вечеря.

— Не е необходимо да го правиш — каза Фин. — Ще я нахраня у нас.

— С какво? С кетчуп ли? Нали знам какво имаш в хладилника.

— Имам не само кетчуп.

— Така ли? И какво?

— Горчица и сос — отговори вместо него момичето. — И нещо неясно в една стара картонена кутия от китайска храна. Снощи бях гладна и надникнах в хладилника.

— Провери ли в шкафа? — попита я той.

— Ще направя резервация — каза Лиса. — След един час?

Козловски тъкмо излизаше от банята и беше тръгнал към кабинета си. Косата му беше разрошена, но суха.

— Какво след един час?

— Вечеря — отвърна Лиса. — Аз черпя.

— Какъв е поводът?

— Просто си казах, че хубавата храна няма да ни попречи.

— Аха, ясно — каза Козловски. — Някой е надничал в хладилника на Фин.

— Не беше много чисто — обади се Сали.

— Май повече ми харесваше, когато беше по-неблагодарна и помълчалива — каза той.

— След един час — повтори Лиса. Фин кимна, после отиде на бюрото си и започна да се рови из съобщенията и пощата, които се бяха натрупали по време на едnodневното му отсъствие от кантората.

* * *

Лиъм седеше в паркиран микробус, който бяха взели под наем, на половин пресечка от кантората на Фин. В ръцете си държеше вестник, разтворен на спортните страници. Той не се интересуваше от американски спортове, но не гледаше към вестника, а наблюдаваше вратата на кантората. Седеше тук повече от час и чакаше. Беше минал веднъж покрай мястото и установи, че кантората е празна. Беше разузнал района, за да придобие представа за разположението на сградите и улиците. Малката кантора имаше и заден вход, но изглежда не се използваше много. Предположи, че ще влязат отпред. Площадът

беше най-доброто място за наблюдение. Намираше се достатъчно близо, за да може да огледа добре сградата, но беше и достатъчно отдалечен, за да не привлече прекалено много внимание. Беше разположен в близост до редица магазини. В дъждовното и студено време Лиъм не будеше никакво подозрение. Микробусът не се отличаваеше с нищо — бял на цвят, тук-там с петна от ръжда и вдлъбнатини по купето. Интериорът беше сведен до гол метал, с малки локви по пода, които сякаш никога не пресъхваха, независимо какво беше времето навън. Можеше да е всеки шофьор-дистрибутор на стоки или куриер.

Жената се показва заедно с момичето около половин час след като той се беше настанил с вестника и кафето. Когато ги видя да влизат в кафявата сграда, той отново провери адреса. Приличаха на майка и дъщеря, но това не съвпаднаше с информацията, която имаше.

Двамата мъже пристигнаха двацет минути по-късно. Веднага беше ясно кой от двамата е адвокатът. По-младият — беше слаб и висок, облечен в скъп костюм. Носеше кожено куфарче и погледът му беше сериозен. Мъжът с него изобщо не приличаше на адвокат, по-скоро на биткаджия по баровете. На Лиъм му напомни за бойците в Ирландия и от двете страни на конфликта — католици и протестанти. Те бяха мълчаливи и сериозни мъже. Точно с такива мъже Лиъм не искаше да си има работа.

Беше направил предварително проучване за обектите. Фин, Козловски, Кранц. Знаеше имената им, възрастта им и задълженията им в малката кантора, която представляваше Девън Мали в съда. И тримата имаха солидна репутация, но бяха затънали до гуша в неприятности.

Момичето беше изненада, а Лиъм не обичаше изненадите. Нейното присъствие в кантората може би не означаваше нищо. Можеше да е племенница или дъщеря на приятелка на Лиса. И въпреки това имаше предчувствието, че тук се криеше и нещо друго. Животът го беше научил никога да не остава глух за интуицията си. Много често предчувствието идваше от дълбокото подсъзнание, забелязало нещо, което съзнанието беше пропуснало. От опит знаеше, че вслушването във вътрешния му глас обикновено му спасяваше живота.

Той се облегна назад и започна да премисля плана. Информацията беше най-ценната му стока. И Лиъм беше способен да извлече по-голяма полза от нея, отколкото другите. Ето защо сега се нуждаеше от повече информация.

* * *

Ресторантът беше огромно семейно заведение, намиращо се в Чарлстън. Само една стъклена стена отделяше масите от откритата кухня с печ на дърва. Клиентите можеха да гледат как приготвят ястията им, а и това придаваше на мястото атмосфера на по-голяма интимност. Беше от онези ресторанти, в които за да направиш резервация за събота или неделя вечер, трябваше или да имаш връзки, или да чакаш три месеца. В средата на седмицата обаче не беше толкова посещавано и за да ти дадат маса, бяха необходими само решителност и търпение.

Четиримата бяха седнали на една маса в средата на салона. Беше голяма, кръгла маса от дъбово дърво, с неравна повърхност, за да се придаде по-селски идиличен вид на заведението. Можеха да се поберат осем души и понеже те бяха само четирима, трябваше да говорят на висок глас, за да се чуват.

Не че това имаше голямо значение, тъй като почти не разговаряха. Фин, Козловски и Лиса обикновено говореха по работа, докато се хранят. Това беше времето, когато можеха да се оплачат един на друг за най-трудните дела. Тази вечер обаче най-трудното им дело се отнасяше до бащата на момичето, което седеше срещу Фин. Той не можеше открито да обсъжда случая, но не можеше и да не мисли за него.

— Как беше училището? — по едно време я попита той, в опита си да наруши неловката тишина, която се беше възцарила на масата.

Сали вдигна очи, изненадана.

— Скапано.

— Защо?

— Защото е училище, а училището винаги е скапано.

— И какво му е скапаното?

Тя нави малко спагети на вилицата си и ги пхна в устата си.

— Наистина ли искаш да знаеш? — попита го тя, докато дъвчеше.

— Да. В кой клас си?

— В осми.

— Добре, в осми клас. Какво му е скапаното на осми клас? Имаш ли приятели?

— Не много.

— Защо?

— Защото децата са задници. Защо ми е да имам и други задници в живота си? И без тях са ми достатъчно.

Фин трепна. Той беше израснал на улицата, но несъответствието между възрастта на момичето и поведението ѝ беше очевидно. Повечето хора ставаха циници чак към осемнайсетата си година.

— А уроците? Харесват ли ти уроците?

Сали се изсмя.

— Това е квартално училище. Тук няма много уроци и упражнения. Ако не си наръгал някой, си примерен ученик.

— А нещо научаваш ли?

Тя вдигна рамене.

— Научавам това, което искам.

— И какво е то?

— Обичам да чета. Уроците по английски ми харесват. Учителят е голям смях, но аз обичам книгите.

— Какво четеш?

— В момента ли? „Приключенията на Хъкълбери Фин“ — отвърна тя.

— Хубава книга. Харесва ли ти?

— Да.

— Защо?

Тя го погледна в очите.

— Защото е хлапе и защото сам се грижи за себе си. Оцелява сам и не си поплюва много.

За миг на масата отново се възцари тишина. Сали пусна вилицата в чинията и тя издаде ясен и отчетлив звук — като възклицание, Фин се протегна и си взе филия хляб от панера на масата, отчупи парче и го топна в зехтина. След секунда каза отново:

— Хубава книга.

— Можеш да се сприятелиш с някого — намеси се Лиса. — Няма да е трудно за умница като теб.

— Какво е това, по дяволите? — високо попита Сали. Няколко души от съседните маси погледнаха към тях. — И така съм си добре, не ми трябва вашето съжаление. Трябва ми къде да спя и това е всичко. Много скоро ще се изнеса.

На Лиса ѝ стана неудобно. Обикновено това не беше характерно за нея.

— Само искаме да ти помогнем, това е. Ще е хубаво да те опознаем по-добре.

— Какво ще кажете тогава аз да ви опозная по-добре? — попита момичето.

— Нямаме нищо против — отвърна Лиса.

Сали огледа всеки от тях, както боксьорът оглежда съперниците си.

— На колко години си? — попита тя Фин.

— Четирийсет и четири.

— И си адвокат, който живее сам в хубав апартамент в Чарлстън?

— Да. — Фин отпи от виното си. Той обичаше повече бира, но щом Лиса черпеше, нямаше нищо против една чаша хубаво каберне. Виното му помагаше да се отпусне.

— Значи си гей.

Фин за малко да изплюе виното. Каквото и успокоение да му даваше виното, то мигом изчезна.

— Какво? — попита и едва не се задави.

— Видях апартамента ти. Няма пердета, няма картини, нито възглавници на дивана. Хладилникът е празен и има само една четка за зъби в банята. Нищо не свидетелства за това някога там да е живяла жена. Ти не си грозен, затова предположих, че си обратен.

— Не съм гей — отвърна спокойно Фин.

— Гей — повтори Сали и закима.

— Не съм гей!

— Хей, аз нямам проблем с това. Дори вероятно така ще спя по-спокойно нощем.

— И аз нямам проблем с това, но просто не съм гей.

— Ходиш ли с някоя?

— Не.

— Гей.

Фин погледна към Лиса за помощ. Тя изглежда се забавляваше от разговора им.

— Какво му е смешното?

— Ами това — отвърна Лиса. — Направо си е много смешно.

Фин отново се обърна към Сали:

— Преди ходех с една жена. Живеехме заедно, но не се получи. Това беше отдавна и оттогава просто не съм намерил друга подходяща жена.

— Коя беше тя? Имаше ли пенис или беше просто... въображаема приятелка?

— Не. Тя беше колежка на Коз, когато той още работеше в полицията.

Сали погледна към Козловски, който кимна.

— Ъ? — Тя беше шокирана, че е сгрешила в преценката си. — Тогава, щом не си гей, защо нямаш нова приятелка?

Лиса се разсмя.

— Тя направо те закова, Фин. И аз му задавам този въпрос непрекъснато. И много бих искала да чуя отговора.

Тя обаче нямаше възможност да чуе отговора, защото още преди Фин да е формулирал репликата си, Сали се обърна към Лиса:

— Вие двамата ходите заедно, нали? — попита и кимна към Козловски. Той беше мълчал през повечето време и сега направи гримаса при мисълта, че трябва да се включи в разговора. Лиса обаче захапа въдицата:

— Да — отвърна и кимна. Козловски я изгледа недоволно, но тя махна с ръка. Просто нямаше намерение да се оттегля.

— От колко време?

— От една година и нещо. Може би малко повече.

— Защо не се ожените?

Фин трябваше да ѝ признае: тя играеше доста грубо. Лиса започна да гримасничи като Козловски.

— Сложно е — отвърна тя.

— Защо? — попита Сали. — Не го ли обичаш?

— Напротив, обичам го.

— Той ли не те обича?

Всички погледнаха към Козловски. Той впери поглед в чинията си. Фин остана с впечатлението, че приятелят му размишлява дали да не вземе ножа за пържоли да си избодне очите.

— Не, сигурна съм, че и той ме обича — отговори вместо него Лиса.

Сали продължи да гледа към Козловски, докато той накрая леко кимна.

— Добре, ти го обичаш и той те обича — продължи момичето. — И двамата ми изглеждате нормални, тогава какъв е проблемът?

— Вече говорихме с него за това — след известно колебание каза Лиса.

Фин, който до този момент се беше наслаждавал на шоуто, беше шокиран от направеното признание.

— Сериозно ли? — попита.

Лиса изгледа първо него, после Козловски. Той поклати глава и вдигна ръка, което беше знак, че тя ще говори. Тогава младата жена погледна отново към Фин.

— Не го планирахме да го съобщим по този начин — каза.

Приятелят им остана поразен.

— Шегувате се, нали? Вие двамата — женени? — Очите на Лиса потъмняха като буреносни облаци. — Е, не исках да прозвучи така — оправда се Фин. — Исках да кажа, защо пък не... вие двамата, нали? — Асистентката му го погледна сърдито. — Искам да кажа, това е страхотно. Наистина е страхотно. Какво ви накара да вземете това решение?

— Бременна ли си? — попита Сали. Тя не се предаваше лесно и продължаваше да настъпва напред.

— Не! — извика Лиса. Гласът ѝ отекна остро в ресторанта. Поклати глава и си пое дълбоко дъх, след което повтори по-спокойно: — Не.

Фин погледна към двамата, без да знае какво да каже.

— Мамка му, можеш ли да си представиш само? Вие двамата — родители?

— Да не прибързваме с изводите — отговори Лиса.

— Защо? — попита момичето. — Няма да станеш по-млада.

Козловски се наведе към Сали и тихо ѝ каза:

— Знаеш ли, Хъкълбери Фин на няколко пъти едва не загива, като се пуска надолу по реката. Историята можеше да има и друг край.

— Не се коси — отвърна Сали. — Вече мисля, че ви познавам по-добре. А вие? Можем ли да отложим временно играта с въпросите?

Фин отново отпи от виното. После вдигна чашата за тост.

— Пия за това да се опознаем по-добре — но малко по-бавно.

Всички на масата вдигнаха чаши.

Мина известно време, преди момичето отново да заговори:

— Е, та каква е ситуацията с баща ми? Ще излезе ли скоро или ще трябва да продължа да играя с вас на викторина?

Фин въздъхна тежко:

— Положението е сложно.

— Не водихме ли досега подобен разговор?

— Не, тук положението поначало е сложно. Ще поискам насрочване на ново заседание, за да искаме отново пускане под гаранция. Може да отнеме малко време.

— Защо е откачил така днес?

— Не знам. — Фин не обичаше да лъже, но в момента нямаше избор.

— Може би е искал да се спаси от мен.

— Не говори глупости, не ти отива — каза Лиса.

— Не ми ли? А ти как щеше да постъпиш, ако разбереш, че си имала дете, което не си желала? Няма ли да избягаш?

Лиса се замисли.

— Не — отвърна. — Няма да избягам.

— Значи си по-добър човек от родителите ми.

Фин замълча. Нямаше какво да каже. Можеше да се опита да я убеди, че я разбира и знае как се чувства. В края на краищата, собствените му родители го бяха изоставили. Трябваше да съзрее по-бързо от връстниците си и да се научи да се защитава. Също като нея. Имаше обаче известна разлика. Той не познаваше родителите си. За него те бях някакви далечни светлини в мъглата. В хубавите му дни, докато растеше, той си беше внушил, че постъпката им не се дължи само на някакъв обикновен егоизъм. Дори си създаде митове — романтични приказки, изпълнени с интрига, обясняващи защо родителите му е трябвало да го зарежат. Историята за Мойсей в тръстиката, която студентите монахини в сиропиталищата разказваха на

малките сираци, винаги го беше привличала. Може би подобно на някой библейски цар той беше пуснат да плава по течението с някаква определена цел и родителите му тайно го наблюдаваха до деня, в който щяха да се разкрият пред него.

Това бяха детски мечти, но той се беше хванал за тях като удавник за сламка. Дълбоко в себе си още вярваше в тях. И това го различаваше от Сали. Тя нямаше подобни илюзии. Знаеше кои са родителите ѝ и те знаеха коя е. В акта на нейното зарязване имаше личен аспект. Тя никога не би повярвала в обратното.

* * *

След още няколко минути изпиха кафето си и Лиса поиска сметката. Тръгнаха си тихо и в мълчанието имаше меланхолия, която се споделяше от четиримата. Времето навън беше в унисон с настроението им. Дъждът беше поотслабнал колкото да им позволи да вървят, без да се намокрят до кости. Въздухът беше топъл и влажен, Фин усещаше атмосферното налягане в ушите си. Сякаш нещо се готвеше да експлодира.

Когато вратата на заведението се затвори и след последния от тях, никой не се обърна назад. Иначе щеше да види как един мъж плаща сметката си на масата до прозореца, през две маси от тяхната. Той беше със среден ръст и телосложение и единствените отличителни белези по него бяха черните коса и очи, съчетани със светлата му кожа. Той беше влязъл в ресторанта малко след тях и беше седнал сам на масата, като спокойно подслушваше всяка дума от разговора им.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Четвъртък сутринта започна зле за Фин. Сякаш се намираше в басейн, пълен с кал. Щеше да е по-лесно, ако можеше да отиде в полицията и да се обърне към тях за помощ. Това обаче беше изключено. Клиентът му не би го позволил, а той като адвокат беше длъжен да се съобразява и да се подчинява с желанията на Девън. Понякога му се струваше, че каноните на адвокатската етика са създадени не да улесняват юриста, а само да създават дилеми, без да се дава сметка за трудната реалност на тружениците на съдебната зала.

Най-напред закара Сали на училище. Тя беше в малко по-добро настроение след хубавия сън. Продължаваше да мълчи, но поне не се държеше враждебно с него. Може би, каза си той, в крайна сметка щеше да се очовечи.

Той я остави пред училището.

— Някой от нас ще дойде да те вземе след училище — каза й. — Може би ще е Лиса.

Тя кимна и му благодари. После слезе от колата и тръгна към стълбите на главния вход. Фин пое по пътя си.

„Благодаря“. Толкова проста дума, изричана милиони пъти всеки ден от всеки един от нас, без да се замисляме. Казваме я на сервитьорката в „Дънкин Донътс“, която ни поднася кафе. На мъжа, който задържа вратата на асансьора, за да се качим. На продавача в магазина, който ни претегля стоката. Непрекъснато повтаряме тази дума до степен, в която тя почти е изгубила значението си и се е превърнала в част от съвременната баналност. Изричана, но невинаги искрено. Чувана, но невинаги почувствана.

В случая със Сали не беше така. За нея обичайните любезности бяха лукс, който рядко си беше позволявала, и лукс, с който с неохота удостоверяваше другите. И така, когато тя благодари на Фин, той почувства, че върши добро дело.

Това чувство на удовлетворение обаче трая само миг и когато потегли към кантората, трябваше да се върне към реалността. Поне до

обяд трябваше да пише молбата за ново разглеждане за пускане под гаранция. Логично беше: нямаше как да измъкне Девън от затвора, без да бъде насрочено ново съдебно заседание. Първо щеше да подаде молбата, а после да убеди Девън, че е по-добре да излезе от затвора. Нямаше да е лесно да го постигне. Човекът доста се страхуваше, което се и видя на последната им среща, когато Девън му разясни ситуацията. Тогава той изглежда беше решен на всяка цена да остане в затвора, където смяташе, че ще е в по-голяма безопасност. Дори и Фин да успееше да убеди клиента си обаче, нямаше никаква гаранция, че след постъпката на Девън в залата, съдията ще склони да го освободи под гаранция.

Фин се чувстваше безсилен. Не можеше да направи нищо, за да придвижи въпроса, а на всичкото отгоре трябваше да играе и ролята на приемен баща за дъщерята на Девън.

Когато спря колата пред кантората, целият беше плувнал в пот само от вътрешната борба. Това на свой ред го накара да се ядоса на самия себе си. В края на краищата Лиса се оказа права. Девън беше негов клиент, а не роднина и това в крайна сметка не беше проблем на Фин. Нямаше причина той да се отнася към него по друг начин.

Слезе от колата и се огледа. Времето се затопляше и по улиците на Чарлстън дърветата започваха да се покриват с цвят. Градът беше красив и беше запазил до голяма степен от чара на Стария свят. Тук Фин си беше изградил хубав живот. Ако не живот, то поне добра професионална репутация. Така му беше много по-добре, отколкото ако беше продължил по престъпния път. Малцина имаха неговия късмет. Затова щеше да направи всичко възможно, за да даде възможност на Сали до води нормален живот. В момента това означаваше да измъкне баща ѝ от затвора.

* * *

Лиъм Килбраниш преустанови наблюдението на адвоката. Щеше да се върне скоро, но в момента имаше по-важна работа.

Той не бързаше, действаше предпазливо. Изучи добре схемата на квартала. Едно от нещата, които правеше трудно планирането в този град, беше именно разположението на улиците и сградите.

Разположението беше хаотично, което отличаваше Чарлстън от другите съвременни американски градове. Улиците следваха очертанията на старите краварски пътеки от миналото. Кварталите възникваха, разрастваха се, умираха и отново изникваха по доста странен начин. Като резултат от това улиците криволичеха и или се стесняваха в едно платно, или стигаха до задънен край. Познаването на улиците беше жизненоважно за успеха на операцията. Вероятността да има гонитба или преследване не беше голяма, но той трябваше да предвиди всякакви ситуации. Ако се случеше и той не беше подготвен, с него щеше да е свършено за броени секунди.

Щом се увери, че е запомнил добре разположението в района, той се върна в тайната къща в Куинси. Трябваше да направи приготовления, ако искаше планът му да проработи. Сградата имаше мазе, което улесняваше нещата. Беше с нисък таван и стени от цимент и от камък. Имаше и печ, която изглежда не беше ремонтирана от години, както и бойлер, който обаче беше по-малък отколкото му се искаше. Нямаше прозорци, което беше идеално, и единственият вход и изход беше по стълбите, които водеха към кухнята. С известни подобрения щеше да стане перфектно.

Броударк седеше на дивана и гледаше как Лиъм слиза и се качва по стълбите към мазето, докато го приготвя. Телевизорът беше изключен. Той се беше отказал от навика си да превключва каналите. Вместо това напрегнато наблюдаваше Лиъм, който го виждаше, че иска да каже нещо, но въпреки това продължаваше да мълчи.

Мазето беше готово за по-малко от час. Той седна на масата в кухнята и провери оръжията си.

— Сигурен ли си? — попита го Броударк накрая.

— Сигурен съм — отвърна той.

— Планът беше съвсем друг.

— Плановете се променят.

— Така е. Но невинаги е за добро. Ако нещата се провалят, ще възникнат много въпроси. Никой не иска да излага организацията на такъв риск.

— Няма да се провалят.

Броударк си замълча. Ако продължеше разговора, имаше опасност двамата да влязат в конфронтация, от която нямаше

отстъпване назад. И двамата го съзнаваха. Броударк стана, отиде до прозореца и се загледа в оградения с цимент двор.

— Кога? — попита.

Лиъм в това време закрепваше ножа на глезена си. Провери пистолета и пъкна пълен пълнител в ръкохватката. Автоматът нямаше да му трябва. Не и за тази задача.

— Скоро — отвърна.

* * *

Сутринта мина бързо. Фин написа молбата за делото на Девън, като няколко пъти я доработва. Щом свърши с нея, се зае с другите дела. Усещаше как Лиса поглежда към него. Обикновено си разменяха по някоя и друга дума и той ѝ показваше с какво се занимава, за да може тя да го замести, ако се наложи. Не и днес обаче. Той беше прекалено зает и потънал в мислите си, които засега не смяташе да споделя.

По едно време Лиса стана и отиде до него.

— Добре ли си, шефе?

— Да, добре съм.

— Сигурен ли си?

Той вдигна очи към нея.

— Не мога да направя нищо повече — каза. — Мога да напиша молбата и да пледирам в залата, но това е всичко.

Тя кимна.

— Така е.

— Това ме подлудява. Трябваше да измисля нещо.

Тя му се усмихна разбиращо.

— Почти един и половина е.

— Е, и?

— Сали свършва училище в един и половина. Ще закъснееш.

Той погледна часовника си и въздъхна:

— По дяволите, почти щях да забравя.

— Почти?

— Добре де, бях забравил. — Той погледна разпръснатите по бюрото листа. — Нямам представа кога ще довърша цялата тази

работа.

Тя отново го погледна, този път по-продължително. Фин усещаше отскоро у нея някаква промяна. Но не можеше да разбере каква е. Преди тя имаше един от най-твърдите характери. Не отстъпваше лесно пред другите и крачеше смело напред през живота. Сега обаче някак беше омекнала. Може би просто така му се струваше.

Лиса се върна до бюрото си и взе ключовете от нейната кола.

— Аз ще ида да я взема — каза.

— Не е необходимо. — Фин стана, взе си сакото от облегалката на стола и бръкна в джоба за ключовете на неговата кола.

— Не ме затруднява.

— Оценявам го, но сега аз отговарям за нея. — Той тръгна към външната врата, но тя застана на пътя му.

— Фин, ти не си отговорен за нея. Не го ли разбираш?

— Не можем просто да я оставим в училището.

— Нямах предвид сега. Ти не си отговорен за нея в дългосрочен план.

— Знам.

Тя го изглежда.

— Наистина ли?

— Да. Просто искам да направя всичко възможно за нея и баща ѝ да излезе от затвора.

— Повечето от тези неща са извън твоя контрол. Дори и да издействаш освобождаването на Девън под гаранция, след като го осъдят, той пак ще се върне там. Ти си добър адвокат, но не можеш да промениш факта, че клиентът ти наистина е виновен в извършването на престъпление. Не просто виновен, ами си е направо закоравял престъпник.

— Знам. Но трябва да опитам. Може би докато Девън е навън, ще измисли къде да я изпрати.

— Има много деца-сираци в системата, които се оправят с живота. Сали има твърд характер. Ще се справи.

Той кимна.

— Може и да се справи, но може и да не се. — Той понечи да я заобиколи, но тя отново му препречи пътя.

— Ще ми кажеш ли за какво е всичко това?

— Кое?

— Не ме занасяй.

Той наведе глава и си пое дъх.

— В живота има мигове, които ти се иска да не са настъпвали. Мигове, в които ти се иска да се върнеш назад във времето и да промениш това, което си направил — или да направиш нещо, което не си направил. — Фин вдигна очи. — Системата е претоварена и няма време да се церемони с отделните деца. Настаняват ги където им падне, само и само да се отърват от тях. Когато ме изпратиха в последното ми приемно семейство, бях на петнайсет. Никой нормален човек не взема петнайсетгодишно момче. Но това семейство имаше нещо като бизнес. Щатските власти им даваха по петдесет долара на седмица за всяко дете, което вземеха за отглеждане. Затова бяха готови да вземат всеки. Когато отидох при тях, в къщата им живеяха единайсет деца. Бяха направили спално помещение, в което спяхме всички. От едната страна бяха леглата за момчетата, от другата — за момичетата.

— Изглежда е било уютно и задушевно.

— Задушевно не е точната дума. В къщата нямаше много любов. А децата... ще кажа само, че това бяха деца с проблеми. Особено три от по-големите момчета. Те употребяваха наркотици и членуваха в банда.

— Но ти също си бил в банда, нали?

— Вярно, но тези тримата бяха по-различни. Те бяха жестоки и свирепи. Имаше едно дребно момиче, на около тринайсет години, което беше като изгубена душа. Виж, повечето от нас прекарваха целия си живот в приемните семейства и домовете за сираци. И ние бяхме свикнали с това, знаехме какво да очакваме. Но това момиче беше израснало със собствените си родители. Не знам какво точно им се беше случило на тях. Момичето не обичаше да говори за това. Нещо много лошо, за да се озове накрая тя в това забравено от Бога място.

Та тя предпочиташе да бъде сама и почти не говореше с никого. Имаше дневник и прекарваше доста време в писане. Беше ѝ като психотерапия. Един ден едно от трите момчета ѝ открадна дневника. Занесе го в момчешката спалня и зачете от него. Беше тъжно и жалко. Всички прихнаха да се смеят. Тогава момичето влезе в стаята и разбра какво се е случило. Направо побесня. Нападна момчето, което държеше дневника, започна да го рита и да крещи. Той и другите двама

я хванаха и взеха да я налагат, където сварят. Тя продължи да се отбранява, докато можеше. Накрая, когато силите и духът ѝ секнаха, тримата я вдигнаха и отнесоха в спалнята на момичетата. Изгониха всички навън и заплашиха да убият всеки, който изтича при приемните родители, за да ги издаде. Не че ги беше грижа. После заключиха вратата на спалното и... Още чувам плача на това момиче.

Лиса стисна устни и каза:

— Вината не е била твоя. Ти си бил малък, а те са били трима. Не си могъл да направиш нищо, за да го предотвратиш.

— Може би. Но аз дори не се и опитах. Знаеш ли как постъпих? Взех си чантата, напъхах вътре багажа и дрехите и си тръгнах. Казах си, че ще съм по-добре на улицата. Въпреки това от време на време си мисля за случилото се тогава. Ако можех да върна времето, щях да постъпя по друг начин.

— И сега ти е даден шансът да го докажеш?

Фин сви рамене.

— Не знам. Може би.

Лиса поклати глава.

— Това няма да промени случилото се в миналото. Няма да помогне с нищо на малкото момиче в спалнята и предполагам, че няма да помогне с нищо да успокои съвестта ти.

— Вероятно няма. Но си струва да опитам.

— Щом казваш. — Лиса отиде до бюрото и взе ключовете. — Аз отивам да взема Сали.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сали чакаше пред училището. Наближаваше два часът и наоколо беше пусто. Обикновено след края на последния учебен час учениците предпочитаха да прекарват времето си другаде. Тя се запита дали изобщо някой ще дойде да я вземе. Вероятно бяха забравили. Но можеше ли да ги обвинява? Тя не беше тяхно дете. Сали тръгна отстрани покрай сградата, по алеята към църквата, и извади цигара. Ако някой дойдеше и спреше на улицата, тя щеше да го види. Докато палеше цигарата, остави раницата на земята. Ако никой не дойдеше до пет минути, тя щеше да си тръгне пеша. Чарлстън не беше близо, но без проблем щеше да измине разстоянието за около час — час и нещо. Щом така стояха нещата, добре. Тя можеше и сама да се погрижи за себе си.

Тъкмо за трети път дръпна от цигарата, когато ги чу. Идваха иззад училището и вървяха по същия маршрут като от по-предния ден. Чуваше се само смехът им, но тя веднага ги позна. Животът ѝ често преминаваше през подобни обрати.

Те я забелязаха веднага щом завиха. Най-голямото момче присви очи като хищник, видял жертвата си. Спряха се само за миг. Той вдигна бинтованата си ръка и посочи към нея.

— Ето я кучката! — извика.

И после всички се втурнаха към нея.

Тя побягна още преди той да е извикал. Адреналинът нахлу в кръвта ѝ, докато тичаше с всички сили към Дорчестър Авеню. Стъпките зад нея отекваха. Тя имаше преднина от около двајсет и пет метра и бягаше бързо, но съзнаваше, че рано или късно ще я настигнат. Мислеше трескаво. Първо ѝ хрумна да се върне в училището, но след края на часовете бяха заключили вратите. Църквата се падаше точно от дясната ѝ страна, но нямаше гаранция, че вътре ще има някой, а и срещата ѝ със свещеника по-предния ден мина без много топли чувства. Така ѝ се пада, каза си тя. Трябваше да се научи да си държи устата затворена.

Излезе на Дорчестър Авеню и оттам побягна към центъра на града. Няколко пресечки по-нагоре имаше бензиностанция и магазин. С малко повече късмет щеше да стигне там, преди да я догонят. Това нямаше да гарантира сигурността ѝ — в квартали като този обитателите му не се интересуваха много от другите и имаше голяма вероятност да наблюдават безучастно как момчетата я помъкват нанякъде, но място, където имаше повече хора, беше най-добрият ѝ шанс. Може би щяха да я набият, но едва ли щеше да е много жестоко, тъй като щеше да е пред очите на много хора.

Беше стигнала на половината път до бензиностанцията, когато пред нея спря микробус.

Беше най-обикновен товарен микробус. Спирачките му изскърцаха, а предницата му дори се качи на тротоара, като по този начин ѝ отрязва пътя. Отначало тя почувства облекчение. Надяваше се да е ченге или може би някой добър самарянин, който е видял надвисналата над нея заплаха и веднага ѝ се е притекъл на помощ. Мъжът, който слезе от колата обаче, не носеше униформа и не се движеше като ченге. Ченгетата се движат бавно, с увереност, че никой няма да постави под съмнение дадените им от закона правомощия и власт. Мъжът от микробуса също се движеше уверено, но някак по-различно. Това беше увереност на човек, който стоеше от другата страна на закона. Някой, привикнал към опасностите, свикнал да се движи бързо и целеустремено, да решава проблемите за части от секундата. Беше среден на ръст и телосложение, но жилест. Имаше черна коса и тъмни очи, фокусирани върху нея.

Той мина от другата страна на микробуса и застана пред нея, докато тя се опитваше да се промъкне пред предницата на колата. Опита се да се измъкне и от него, но той беше по-бърз и обви с ръка врата ѝ. Тя се помъчи да се отскубне, но той затегна хватката и спря притока на въздух. Вратните ѝ прешлени изпукаха.

Тя понечи да изкрещи, но никакъв звук не излезе от устата ѝ. Паниката започна да взима връх. Тя се замята като риба на сухо.

— Спри — спокойно каза той.

Тя извъртя глава, за да види лицето му. Той дори не се беше задъхал.

Тогава се чуха стъпките на момчетата.

— Кво праиш, бе!? — извика момчето с бинтованата ръка.

— Назад — каза мъжът.

Тя долови ирландски акцент. Той продължаваше да стиска главата ѝ под мишница, но я държеше само с една ръка. Тя си помисли дали да не опита да се измъкне с един силен тласък. Хватката му ѝ се струваше като менгеме.

— Майната ти! — викна в отговор момчето. Гласът му беше гневен, но нерешителен. — Тя ме прецака и сега ще ѝ покажа кой съм! — Той и тайфата му стояха на място — не пристъпиха напред, но и не отстъпиха назад. Тъпчеха на едно място като разярени бикове на няколко метра от тях.

— Назад — повтори мъжът. Този път той бръкна със свободната ръка в джоба и извади пистолет, за да добави убедителност в думите си. Насочи го към момчето и се прицели като опитен стрелец. — Веднага.

Момчетата направиха няколко крачки назад и вдигнаха ръце. После се обърнаха и побягнаха като подплашени животни в посоката, от която бяха дошли.

Мъжът допря дулото на пистолета в челото ѝ, точно между очите. За част от секундата тя погледна в подобния на безкрайна бездна черен отвор на дулото.

— Качвай се в колата — нареди ѝ той. — Правиш ли проблеми, мъртва си.

— Защо? — попита го тя. Въпросът беше изречен неволно. Той само натисна по-силно с пистолета и Сали почувства как металът болезнено се заби в челото ѝ. — Добре — каза тя. — Ще се кача.

Дори и в този момент наоколо да имаше други хора, Сали не ги видя. Много вероятно беше тези хора да наблюдават ставащото от прозорците на домовете си. Може би някой дори вече беше повикал полиция, но полицаите едва ли щяха да дойдат навреме. И когато дойдеха и тръгнеха по вратите да питат дали случайно някой не е видял нещо, никой нямаше да им каже нищо. Така се държаха хората тук. Излъжи или умри. Да разговаряш с полицаи беше един доста сигурен начин да се лишиш от живота си и всички го разбираха.

Мъжът отслаби хватката, но не беше достатъчно, за да може тя да се изскубне. Дори и да можеше, не се съмняваше, че непознатият няма да се поколебае да стреля по нея. Нещо в очите му я караше да мисли така. Този не се шегуваше.

Той я отведе от другата страна на микробуса, до шофьорското място, и я накара да мине навътре. Докато тя се провираше, се появи друга кола. Беше БМВ седан на Лиса Кранц. Тя спря зад микробуса и слезе от колата.

— Сали? — провикна се. Гласът ѝ беше изпълнен с напрежение. — Боях се да не те изпусна.

Лиса тръгна към тях. Сали още не беше влязла вътре, а мъжът продължаваше да стои надвесен над нея. Тя погледна към Лиса и отправи изпълнен с молба за помощ поглед. Точно в този момент мъжът се обърна към Лиса и насочи пистолета към нея.

— Влизай в колата си! — нареди ѝ той.

Сали видя как жената замръзна на място, шокирана при вида на оръжието.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита тя, без никакво намерение да се качва в колата си.

— Веднага се качвай в колата! — извика мъжът. За първи път беше повишил тон и показал емоция. Гласът му беше изпълнен със заплахата и злоба. Сали беше сигурна, че Лиса ще се уплаши и ще се качи в колата, но не позна.

Лиса реагира светкавично. Тя се нахвърли върху мъжа с главата напред. Приличаше на футболен играч, устремил се в атака. Явно го изненада, защото той закъсня с реакцията си. Прозвуча изстрел, но вече след като Лиса беше забила рамото си в гърдите му. Ударът беше доста силен. Той политна назад и се просна върху вратата, която тресна шумно и едва не се откачи от пантите. Лиса продължи с атаката, като започна да налага мъжа с малките си юмруци, изпълнена с решителност. Ефектът обаче беше минимален.

— Бягай, Сали! — извика тя.

Момичето се колеба само миг, след което направи опит да се изскубне от мъжа. Напразно. Той се беше съвзел, възвърнал равновесие и я натисна надолу. После се обърна към Лиса. Удари я с юмрук по главата и буквално я зашемети. Тя не падна, но изражението в очите ѝ се промени. Тя се изправи в цял ръст и той я удари отново. Този път в корема. Тя се преви на две и извика от болка. Третият удар беше по главата с ръкохватката на пистолета и той окончателно я повали. Лиса се свлече на тротоара, изгубила съзнание.

— Не! — изкрещя Сали и се протегна към нея, но той я сграбчи и я вдигна във въздуха. Беше забележително силен и тя за миг си помисли, че ѝ е счупил ръката. И така да беше, той изобщо не се впечатли, а безцеремонно я набута в микробуса.

През цялото време пистолетът беше насочен към нея, а пръстът му беше на спусъка.

— Влизай веднага. — Гласът му отново беше станал спокоен.

След като Сали се подчини, той седна на седалката, едва ли не върху нея. Тя се премести на пътническата седалка. Двигателят още работеше и той превключи на задна скорост, даде газ и излезе на заден ход от улицата. Сали отвори уста от изумление, докато микробусът подскочи върху тротоара. Уплаши се да не прегазят лежащата в несвяст Лиса. Когато мъжът даде на първа и потегли напред обаче, тя с облекчение видя лежащата на асфалта жена, която очевидно беше цяла и невредима.

Той увеличи скоростта, докато продължаваше да държи пистолета насочен към главата ѝ. Караше бързо. В един момент зави в една пряка с увереност, след което забави скорост, за да не предизвика съмнение.

Тя на два пъти поглежда назад, надявайки се някой да ги е проследил, но нямаше никой. Докато се отдалечаваха все повече и повече от квартала, започна да се успокоява.

Едва тогава тя започна да осъзнава колко сериозно е загазила.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Къде е Лиса?

Козловски стоеше на вратата на неговия кабинет, в който прекарваше заврял повечето си време. Полиестерният панталон беше опънат от мускулите на краката му, а самото, купено от магазин за дрехи втора употреба, беше разкопчано и отдолу се виждаше раменният кобур с пистолета.

— Отиде да вземе Сали — отвърна Фин. — Защо?

— Само така, питам.

— Да не би да имате среща да избирате порцелан или нещо подобно?

— Какво?

— Порцелан. Когато двама души решат да се женят, те първо избират порцеланов сервиз, сребърни прибори, нови хавлиени кърпи, чаршафи, съдове, цялата покъщнина.

— Майната ти.

— Ами електрически котлон? Имате ли си електрически котлон?
— Приятелят му махна с ръка. — Не се притеснявай, когато направите сватбата, ще ви подарят поне три.

— Ние няма да го правим така.

— Трябва. Какво е един брак, ако няма порцеланов сервиз? — Фин поклати глава. — Изобщо не го очаквах от вас.

— Наистина ли? Човек с толкова силен женски инстинкт? Мислех си, че още преди нас си го разбрал и предусетил.

— Така или иначе, харесва ми. — Той погледна по-стария от него Козловски, който неловко пристъпи върху другия си крак. — Бракът ми харесва.

— Бракът — повтори Козловски и сви рамене. — Ние сме заедно повече от година.

— Знам и точно затова съм изненадан. Струваше ми се, че всеки от вас е постигнал доста повече, отколкото другите могат само да мечтаят. Наистина ли искате да развалите всичко?

— Аз я обичам.

— Разбира се. Защо тогава рискуваш да я загубиш?

— Да я загубя, след като се ожения за нея?

Фин кимна.

— Да, рискуваш да загубиш Лиса, като се ожениш за нея. Тя не е от примерните съпруги. Нито ти. Може да си бил такъв като по-млад. Ако беше тръгнал по друг път, сега щеше да си се задомил с някоя тиха полякиня и да имаш дузина деца. Вече обаче ти е малко късно.

— Може пък да не ни познаваш толкова добре.

Фин се изсмя.

— Познавам ви много добре. Познавам ви по-добре отколкото вие самите се познавате.

— И това проблем ли ще е?

— Не и за мен. Не и ако не прецакате нещата. И двамата ми трябва тук. Не искам никой от вас да си мисли, че ще се отърве от професионалните си задължения, като се ожени.

Козловски поклати глава.

— Няма да прецакаме нищо.

— Няма ли?

— Няма.

— Обещавах ли?

— Гледай си работата.

Фин се усмихна.

— Предполагам, че на повече не мога да се надявам.

— Това е повече, отколкото заслужаваш.

— И ще ми кажеш ли какво заслужавам?

— Казах, че я обичам, а не че я заслужавам.

— Искрен си — отвърна Фин. — Но гледай да не оплескаш нещата.

— Това вече го чух.

Телефонът иззвъня и адвокатът се протегна да вдигне слушалката.

— Фин на телефона.

От другата страна се чуваше странен шум: деца плачеха, възрастни говореха високо и притеснено, чуваха се някакви съобщения по радиоуредбата, сирени на линейки. Това беше болница.

— Това адвокатска кантора ли е? — попита непознат женски глас.

— Да — отвърна Фин. — Кой е?

— Обаждам се от градската болница. При вас работи ли Лиса Кранц?

— Да. Защо, нещо случило ли се е? — Той хвърли поглед към Козловски, който усети тревогата му и реагира по същия начин.

— Тя е добре — отвърна жената. — Или поне бързо ще се оправи. Участвала е в някакво сбиване.

— Какво сбиване?! — попита Фин. — За какво говорите? — Той отново погледна Козловски и поклати глава, за да го успокои. Съдейки по изражението му обаче, опитът беше неуспешен.

— Не знам точно, сър. Само с тази информация разполагам. Тя омъжена ли е?

— Може да се каже.

— Лекарят ми нареди да повикам съпруга ѝ, за да е тук, когато тя се събуди.

— Да се събуди? Тя в безсъзнание ли е? Но какво става?

— Съжалявам, аз само повтарям думите на лекаря. Той в момента е при друг пациент и тук е една малка лудница. Ще трябва да дойдете в болницата, за да ви дадем пълна информация.

— Добре, веднага тръгваме — отвърна Фин. — Той се канеше да затвори, но в последния миг го прониза тревожна мисъл. — Почакайте! — каза той. — Ами момичето как е?

От другата страна на линията последва дълга пауза.

— Какво момиче? — попита жената.

* * *

— Какво ти казаха? Тя добре ли е? — попита Козловски.

— Да.

Бяха готови да тръгнат. Фин пренасочи обажданията от кантората към мобилния си телефон и заключи външната врата. Козловски вече беше зад волана на колата.

— Казаха ли ти какво се е случило? — попита той. Гласът му привидно беше спокоен, но Фин забеляза как говори през стиснати

зъби. Мускулите на челюстта и на раменете му се стягаха и отпускаха ритмично.

Фин поклати глава. Той се притесняваше за Лиса, но сестрата каза, че тя ще се оправи. Основната му тревога беше за Сали.

— Сигурно ще тръгне сама към кантората или към апартамента ми — каза той.

— Кой? — Цялото съзнание на Козловски в момента беше ангажирано с Лиса.

— Сали — отвърна Фин. — Ако Лиса не е могла да стигне до училището, за да я вземе, тя сигурно е тръгнала пеша за Чарлстън.

Козловски само сви рамене.

— Сигурно.

— Сещаш ли се къде другаде би могла да отиде?

— Задаваш ми въпрос с повишена трудност. Нали я видя? Тя от доста време е волна птица и със сигурност има много места, където да отиде — все кофти места.

— Аз отговарям за нея — каза Фин.

— Сигурен съм, че е добре. Нищо няма да ѝ се случи.

Мобилният на Фин звънна в джоба му. Той го извади и погледна кой е. Обаждането беше пренасочено от кантората. Можеше да е от болницата.

Той прие обаждането.

— Фин на телефона. — В отговор чу само тишина и статичен шум. Понеже пътуваше, сигналът беше слаб. — Ало?

— Момичето е при мен — каза мъжки глас.

— Кой е? — От акцента Фин се досети веднага, но освен да продължи разговора, друго не му мина през ума.

— Девън знае кой съм. Кажи му, че тя е при мен. Кажи му, че си искам картините. Ако получа картините, ще я пусна жива и невредима. Ако ли не, ще я убия.

— Нищо не разбирам, какви картини? — блъфтира адвокатът.

— Девън знае. — Гласът на непознатия го накара да потрепери.

— А ако Девън не знае? Ами ако няма никакви картини?

— Тогава лошо. Най-вече за момичето. Тя му е дъщеря, нали? Или ще ми даде картините, или ще я разменя за него. Ако прекарам известно време с него, сам ще разбера дали знае за картините или не. В противен случай тя ще умре. Така му кажи.

— Ще му кажа.

— Още нещо — добави мъжът. — Не се обаждайте в полицията. Разбера ли, че някой от вас им е казал, ще я убия. После ще дойде ред на Девън. После ще очистя жената, която видях днес, после и нейния мъж. После ще се заема с теб. Ясен ли съм?

— Пределно — отвърна Фин.

— Хубаво.

— Трябва ми време, за да го измъкна от затвора.

— Давам ти един ден. После ще ти се обадя.

— Не знам дали ще стане толкова бързо.

— Един ден, господин Фин. После ще видя сметката на момичето.

— Ще видя какво мога да направя.

— Гледай да се постараш. Ще ти се обадя утре вечерта, в шест часа. Измъкни Мали и бъди готов с отговор. Иначе пази се, защото идвам. — Линията прекъсна.

Фин прибра телефона в джоба си. Козловски продължаваше да го гледа напрегнато.

— Не е добре — каза Фин.

— Ирландеца на Девън? — попита детективът.

Той кимна.

— Хванал е Сали. Каза, че ще я убие, ако не получи картините. Или това, или да му дадем Девън вместо нея.

— Да, никак не е добре — съгласи се Козловски. — Значи да разбирам, че той е пратил Лиса в болница?

— Вероятно. Каза, че ако се обадим в полицията, ще ни избие всичките.

Фин забеляза как приятелят му стисна челюсти още по-силно.

— По дяволите, не можеш ли да накараш тая проклета таратайка да се движи по-бързо!?

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Градската болница на Бостън се намираше на Масачузетс Авеню, точно срещу границата на Роксбъри и Саут Енд. Районът се славеше като един от най-опасните в Бостън. Урбанизацията тук си беше проправила постепенно път през периода 1990–2005 година, когато цените на недвижимите имоти скочиха главоломно. При все това нивото на престъпността си остана високо. Бостън беше градът с много световноизвестни болници. Поради месторазположението си обаче Сити Хоспитъл не беше една от тях. Тя обслужваше жителите на града, които нямаха парите или връзките да постъпят за лечение в „Мас Дженеръл“ или в „Бригъм“. Въпреки това лечебното заведение се ползваше със солидна репутация и с голям практически опит в спешната медицина.

Фин и Козловски съобщиха имената си на рецепцията във фоайето и оттам ги насочиха към медицинската сестра на спешното отделение. Тя на свой ред отново взе личните им данни и се обади на друга сестра. Другата сестра ги преведе през цялото спешно отделение, оттам през чакалнята и оттам с асансьор се качиха на втория етаж. Никой не искаше да отговаря на въпросите им. Фин не можеше да разбере дали мълчанието им се дължи на липса на информация, или просто такъв беше редът в болницата.

Озовали се на втория етаж, двамата бяха представени на един лекар, който поне изглежда беше запознат със състоянието на Лиса. Той беше доста млад и на Фин му мина през ума да поиска да прикрепят към Лиса някой по-възрастен негов колега. Носеше на врата си слушалка, а върху бялата му престилка беше изписано „Д-р Джефсън“. Адвокатът си каза, че ако постави под съмнение компетентността му, няма да получи желаната информация по-бързо.

— Открили са я в Дорчестър — каза доктор Джефсън. Дори гласът му беше прекалено младежки. — Лежала е в безсъзнание на тротоара, а колата ѝ е била паркирана на няколко метра от нея. Отначало помислили, че е станала автомобилна катастрофа, но по

колата ѝ нямало никакви следи, а нейните увреждания са по-типични за нападение. Била е ударена по главата с нещо твърдо. Полицията разпитва свидетелите, за да разбере какво точно се е случило. Но аз на ваше място не бих се надявал много. В този квартал хората обикновено не са видели и не са чули нищо.

— Тя добре ли е? — попита Козловски. Загрижеността в гласа му ясно прозираше, но той гледаше да се държи в ръце.

Лекарят примигна изненадано.

— О, аз мислех, че вече са ви казали за състоянието ѝ.

— Не точно — отвърна Фин. — Жената, която ми се обади, каза, че според нея Лиса ще се оправи. Това е.

— Аха. — Лекарят хвана Фин за лакътя и го отведе на няколко метра встрани, сякаш Козловски нямаше да чуе нищо. — Значи вие сте нейният приятел?

— Не. — Фин кимна към Козловски. — Той е.

Младият лекар погледна към Козловски. В очите му се четеше изненада, но бързо се овладя.

— Извинете ме, господин...

— Козловски.

— Да, господин Козловски. Лиса ще се оправи. Още не сме сигурни обаче за бебето.

— Какво бебе? — попита адвокатът.

Джефсън погледна към него, после отново се обърна към Козловски:

— Съжалявам, не исках да ви...

Фин едва не падна от изненада. Запита се дали и приятелят му не е останал изненадан от новината за бременността на Лиса. Очевидно обаче не беше изненадан, макар и да реагира, като го спомена лекарят.

— Какво е станало? — попита той.

— Изглежда, че е била ударена и в коремната област. Още не знаем дали има вътрешни травми. Бременността ѝ е някъде около десетата седмица. Ще направим ултразвук веднага щом апаратът се освободи. Тогава ще знаем със сигурност.

— Добре. — Козловски беше като зашеметен. — Тя в съзнание ли е?

— Да, дойде в съзнание преди около дваайсет минути. Не говори много. Полицаяте искаха да я разпитат, но тя каза, че е много уморена.

Останах с впечатлението, че първо иска да разговаря с вас и определено е разтревожена за бременността си.

— Мога ли да я видя?

Лекарят кимна към една врата в коридора.

— Тя е в стая номер 217. Аз ще дойда веднага щом апаратът се освободи.

* * *

Лиса лежеше, сложила ръце върху корема си. Главата ужасно я болеше и фактът, че едновременно се разкъсваше от множество разнопосочни мисли, не ѝ помагаше. Не можеше да спре да мисли за Сали и тревогата ѝ беше мъчителна. Беше отклонила молбата на полицаия, когато той поиска да я разпита. Закри лицето си с ръце и му каза, че не може да се концентрира. Това беше истина. Каза му също, че не си спомня какво се е случило. Това беше лъжа. Трябваше да излъже. Трябваше ѝ повече информация, преди да се обърне към полицията. Бостънската полиция беше тъп инструмент и тя не беше сигурна, че в момента ѝ е необходим точно такъв инструмент.

Лиса беше толкова уплашена за бебето си, че чувстваше пристъпи на гадене. Странно беше, в началото не беше желала тази бременност. Когато гинекологът ѝ каза, че е бременна, тя прие новината със смесени чувства. Сега обаче, когато по всичко личеше, че ще изгуби бебето, не можеше да си представи живота, без да износи детето — без да износи детето на Козловски. Тази мисъл я караше да се чувства като парализирана.

В стаята влезе Козловски. Той отиде право при нея и хвана дланта ѝ. Тя едва сдържа сълзите си.

— Какво стана? — попита я той.

Тя избърса носа си със свободната си ръка и подсмръкна.

— Той беше — каза. — Ирландеца на Девън. Няма кой друг да е. Той отвлече Сали. — Сълзите ѝ потекоха.

Козловски кимна.

— Чухме се с него. Каза, че ще я убие, ако не получи картините.

— Сигурно. Когато спрях пред училището, бях закъсняла с петнайсетина минути. Прекалено късно отидох. Може би ако не бях

закъсняла...

— Той пак щеше да се добере до нея — отвърна Козловски. — Спомни си какво стори с Мърфи и Балик. Този тип не се спира пред нищо.

— Не искам да си мисля за това, което е направил.

Козловски замълча, после попита:

— Ти как си? Добре ли си?

— Така казват. — Тя погледна корема си. — Не знаят какво ще стане с бебето.

— Говорих с лекаря. Апаратът скоро ще се освободи. Дотогава няма да го мислим.

— Правилно. Няма смисъл да се тревожим. — Тя вдигна очи към него. Лицето му беше непроницаемо. В момента обаче напрежението му беше видимо и с просто око. Той леко стисна дланта ѝ. — Може би не ни е било писано да бъдем родители — добави Лиса.

— Може би. — Той погледна през прозореца. Стаята гледаше на юг, към шосе 93, което продължаваше към Дорчестър и оттам към Саут Шор, към предградията с техните къщи с градинки и огради. Това беше свят на идилия и спокойствие, които те не познаваха. В момента тя мечтаеше за този свят с цялото си сърце и завиждаше на хората, които живееха там. — Но независимо от това ще се оженим — каза той след малко.

— Ако бебето е мъртво, няма нужда да го правим.

Той я погледна в очите. Не плачеше, за което Лиса мислено благодари на господ. Той не беше такъв. И тя не искаше той да бъде такъв.

— Не става въпрос за нужда — отвърна Козловски. — Аз искам да се оженим.

Тя въздъхна тежко и кимна. Вратата се отвори и в стаята влезе доктор Джефсън заедно с една сестра. Лекарят ги изглежда с любопитство, което Лиса отлично познаваше. И преди беше виждала подобни погледи: „Дали тези двамата са двойка наистина?“ Нея слабо я интересуваше какво си мислеха другите за тях. Важното беше само, че са заедно.

— Ултразвукът е свободен — каза лекарят. — Готови ли сте?

Лиса погледна към Козловски и отново леко стисна дланта му.

— Да — отвърна тя. — Готови сме.

Фин чакаше във фоайето на първия етаж. Дали не трябваше и той да се качи да види Лиса? При нормални обстоятелства никой не би го спрял да го стори. Тя беше много важна за него.

Нищо обаче вече не беше нормално. Досега не се беше чувствал като трето колело, придатък на Лиса и Козловски. Сега двамата бяха двойка и той си даваше сметка. Въпреки това не се държаха като двойка. Не вървяха хванати за ръце, както много други го правеха. Връзката им като че беше изградена върху нещо по-силно от взаимната зависимост. Като резултат неговото присъствие не беше в състояние да отслаби или развали тази връзка.

Ситуацията сега се беше променила. Трябваше да им даде малко повече лично пространство. Когато лекарят посочи стаята и каза, че могат да влязат при Лиса, Фин само кимна на Козловски и каза:

— Ще почакам долу.

Приятелят му не се противи. Фин едва ли не очакваше да му предложи да влязат и двамата, само да се увери, че тя е добре. Но той не го беше сторил.

— Добре, след малко ще се видим долу — беше отговорът на Козловски. И след тези думи той се обърна и тръгна по коридора, Фин остана така за миг, после се насочи към асансьора.

Седна на една пейка, мъчейки се да се съсредоточи върху похищението на Сали, премисляйки всички възможности, коя от коя по-страшна. Четирийсет и пет минути по-късно от асансьора слезе Козловски.

Фин не можеше да разбере нищо по лицето му. Бившият полицай се приближи и наведе глава.

— Хайде, имаме да вършим работа — каза.

Фин стана.

— Как е тя? — попита го.

— Добре е. За всеки случай тази нощ ще остане в болницата.

— А бебето?

— Добре е. Да вървим. — Той се обърна и тръгна към изхода. Фин трябваше да ускори крачка, за да го настигне. — Трябва да хванем

този тип — добави Козловски. — Той не си поплюва, ще убие момичето.

Фин беше съгласен. Това беше единственото, в което беше сигурен.

— Да кажем ли на полицията? — попита той. — Може би на ФБР. Става дума за отвличане, случаят е подведомствен на тях.

Козловски поклати глава.

— Мислех си за това. Този тип е отчаян. Въпросът не е в парите, нещо друго го движи. Което означава, че е непредсказуем. Ченгетата и ФБР действат по стандартни учебници, които се базират на предсказуемостта на престъпника. Ако ги повикаме, той ще разбере и ще я убие, без да му мигне окото. Трябва да го пипнем сами.

— Как? Докато седях и те чаках, мислех за това, но нищо не можах да измисля.

— Няма да го търсим. Нямаме много време за това, а и той е достатъчно умен и се е затаил в някоя дупка, която никога не бихме могли да открием.

— Тогава какво ще правим?

Козловски отвори вратата на колата.

— Ще открием картините — отвърна той.

— Какво?

— Той иска картините. Защо тогава не му ги дадем?

Фин примигна в недоумение.

— Ами да бе, на теория звучи добре, на практика ми се струва малко нереалистично.

— Защо?

— Не знам. Може би защото всяка уважаваща себе си полицейска служба в света търси тези картини от двайсет години и досега никой не ги е открил. Тук не включвам журналистите, частните детективи, колекционерските къщи и всеки един иманяр с малко повече познания по изкуство.

— Ние обаче не сме ги търсили изобщо.

— Сигурен ли си, че не си малко самоуверен?

— Вероятно. Ти имаш ли по-добра идея? Може би така ще можем да контролираме ситуацията. Освен това ние имаме най-силните мотиви да ги открием.

— Откъде да знаем дали още са в Бостън? Най-вероятно са били продадени още преди много време и са изнесени от тази проклета страна.

Козловски поклати глава.

— Те са тук. Задникът е участвал в кражбата им преди почти двайсет години и той е тук сега. Не само това, ами ми се струва прекалено уверен, че някой знае нещо. Той е умен и е предпазлив. Достатъчно предпазлив, че да измъчва и убие хора и да не остави никакви следи. Тип като него не действа така безскрупулно безпричинно. Със сигурност знае нещо.

— Добре, логично е. Има обаче само един проблем. Според твоята хипотеза човекът, който изтезава и избива хора наред, е рационален и трезвомислещ. Тук теорията ти удря на камък.

— Може би, но ако искаме да си върнем момичето, трябва да направим такова предположение. Ако грешим, тогава сме прецакани. Той ще убие момичето, каквото и да направим ние.

Фин включи двигателя и го остави да поработи.

— Добре. Склонен съм да се съглася с теб. Но искам да знам нещо.

— Какво е то?

— На лична основа ли е? Заради това, което е сторил на Лиса ли е?

Козловски въздъхна.

— Той отвлече момичето. Дъщерята на наш клиент — момиче, за което всички ние се грижехме. Той нападна Лиса и за малко да убие детето ми, преди да се е родило. Какво по-лично искаш от това?

Фин го погледна в очите.

— Добре. Точно това исках да чуя. Та откъде ще започнем?

— Откъдето започва всяко разследване — отговори бившето ченге. — От местопрестъплението.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Фин се обади от колата. Понякога животът му на адвокат се отъждествяваше само от поредица неприятни телефонни разговори. „Молбата ви за пробация е отхвърлена. Съдията я намира за неоснователна.“ Или „Има проблем с този договор“. Целият му досегашен опит обаче не беше достатъчен да го подготви за сегашния му разговор.

— Девън — каза Фин и замълча. Не знаеше какво да каже.

— Какво има? — попита клиентът му.

Фин си пое дъх.

— Отвякоха Сали. — Две думи. Той изрече само тези две думи.

— За какво, по дяволите, говориш? — попита Девън след около минута. — Как? Кога?

— Преди около два часа. Похитиха я след училище. — Чуваше как Девън с усилие си поема въздух, подобно на удавник, изваден от морето.

— Той ли беше?

— Да. Той ни се обади. Каза, че тя е добре, но ще я пусне само ако му дадем или картините, или теб.

— Казахте ли на ченгетата?

— Не. Той ни предупреди, че ако го направим, ще я убие. Тя ти е дъщеря. Ако кажеш да включим и полицията, ще го направим. Ти решаваеш.

— Без ченгета — отговори Девън. — Той не блъфира. Ще я убие. Ще трябва сам да се оправям. Можеш ли да ме измъкнеш оттук?

— Вероятно. Приготвил съм молба за насрочване на ново съдебно заседание и мога да я подам още днес. След последното ти изпълнение гаранцията няма да е малка, но ще се съгласят.

— Не ме е грижа колко ще струва. Само ме измъкни.

— Той иска мен. Това е единственият шанс да я спася. Кога според теб ще насрочат заседанието?

— Той ще гледа дела утре. Ще се опитам да го насрочим за тогава.

— Направи го. Трябва да изляза оттук — Девън беше отчаян.

— Ще направя каквото мога. Делото няма да е лесно.

— Добре, Фин, тревожа се.

— Знам — отвърна адвокатът. И него го обзе чувство за вина. — Съжалявам, Девън. Не го очаквах. Изобщо не предполагах, че може да се случи подобно нещо.

— Ти не си виновен. Вината е само моя.

— Ще си я върнем — каза Фин с фалшива увереност в гласа.

— Ще си я върнем. — Девън беше още по-малко убеден в думите си и от него. — Ще се постарая да си я върнем.

* * *

Музеят „Исабела Стюарт Гарднър“ се намираше недалеч от болницата. Той заемаше половин пресечка по Фенуей Драйв, точно до колежа „Симънс“, близо до Музея на изящните изкуства и Североизточния университет. От другата страна на улицата, на изток, имаше малка градина, която беше последното природно свидетелство за блатата, покривали в миналото преобладаваща част от територията на запад от центъра на Бостън.

Фин никога преди не беше ходил в музея „Гарднър“ и беше изненадан от вида на сградата. Той познаваше по-големия Музей на изящните изкуства, с неговите извисяващи се йонийски колони и широко мраморно стълбище пред главния вход. Беше ходил и в градската библиотека с нейната внушителна неокласическа фасада, която се извисяваше от центъра на Копли подобно на гигантски мавзолей, Фин си мислеше, че подобна помпозност е задължителна за културните забележителности на един град. В „Гарднър“ нямаше нищо подобно. Отвън музеят не правеше никакво впечатление. Имаше сиво-кафяви стени и дебела метална врата, заради която поради липсата на представителност човек би си помислил, че сградата е някакво студентско общежитие.

Фин и Козловски влязоха в тъмното фоайе, купиха си билети за вход и отидоха право в основната част на музея. На влизане адвокатът

се захласна пред огромната, висока три етажа, закрыта градина със стъклен покрив, който позволяваше вътре да влиза цялата слънчева светлина през деня. По краищата на пода имаше засадена детелина и бръшлян, а в центъра, точно под стъкления покрив, имаше фина мозайка. От другата страна на остъклената градина беше изграден голям фонтан с фигури на змиорки. От двете страни на фонтана имаше по едно красиво изработено стълбище.

Из градината бяха разпръснати различни творби на изкуството — статуи без глави, урни, обелиски — които сякаш бяха нахвърлени в пространството хаотично. И въпреки това в разположението им имаше някакъв особен начин на подреждане, сякаш различността и хаотичността бяха от ключово значение. На втория етаж интериорът се допълваше от балкони и огромни мраморни прозорци.

— Чудно — отбеляза Козловски.

— Да — съгласи се Фин.

Цялото пространство в сградата беше планирано около градината, в това число галериите и коридорите.

— Предлагам да намерим началника — каза адвокатът.

Той отиде до гишетото за информация, което се намираше в ъгъла на първия етаж. Жената зад гишетото се вписваше добре в интериора. Видимо беше на петдесет и няколко години, черната ѝ коса беше прошарена. Беше облечена консервативно и официално. Дрехите не бяха много скъпи. Седеше зад гишетото. Фин се запита дали и тя не е изложбен експонат. Козловски се приближи и застана пред гишетото. Нямаше начин да не го види — беше прекалено внушителен, за да остане незабелязан. Но тя не вдигна очи.

— Извинете — каза той вежливо.

— Да? — Тя така и не вдигна поглед към него, оставяйки у Фин впечатлението, че заниманието ѝ е много по-важно, за да я откъсват от него.

— Може ли да говорим с мениджъра?

След този въпрос вниманието ѝ се насочи директно към Козловски. Тя повдигна очи към него.

— Мениджъра ли? Не. Ние нямаме мениджър. Имаме директор.

— Той ли ръководи музея?

— Да.

— Може ли да ни заведете при него?

Този път ефект предизвика думата „ни“. Тя проточи врат, за да огледа пространството около Козловски. Погледна набързо Фин и като че не беше много впечатлена.

— Мога ли да попитам за какво ви е?

— Имаме няколко въпроса за кражбата на картини.

Щом спомена обира, тя тутакси застана нащрек. Навъси се и присви гневно очи.

— Ние не даваме отговори на въпроси за кражбата — отвърна тя.
— Никога не сме давали.

— Никога ли?

— Абсолютно никога.

— Казвам се Козловски — с вече по-сериозен тон продължи бившият полицай. Извади кожения калъф, в който държеше картата си на частен детектив, и го показа. Картата имаше снимка и изглеждаше като полицейска. Той не свали очи от жената, а тя само крадешком погледна към удостоверението. — Извършваме разследване на престъпление, което може да е свързано с кражбата. Бихме искали да проведем кратък разговор с директора.

Жената се намръщи още повече.

— Каква друга информация ви трябва, освен тази, която вече дадохме? Минаха двайсет години, мислите ли, че някой тук ще каже на полицията нещо ново?

— Моля ви, госпожо. Няма да му отнемем много време.

Тя примирено поклати глава, взе телефона и набра вътрешния номер. Обърна се с гръб към двамата, докато говореше. Гласът ѝ потъна в огромното пространство на мраморното фоайе.

— Само няколко минути — каза накрая тя. — Той е много зает.

— Сигурен съм, госпожо.

— Каза да го почакате в Холандската зала, ако искате.

— Холандската зала — повтори Козловски и погледна към Фин.
— В Холандската зала.

Фин също не знаеше.

Жената въздъхна.

— Нагоре по стълбите, вдясно. Там бяха окачени картините на Рембранд и Флинк, преди да ги откраднат.

— Ах, Холандската стая — каза Козловски.

Фин кимна.

— Ама, разбира се, Холандската стая.

— Много ви благодаря.

Тя продължаваше да клати възмутено глава, докато двамата се качваха по стълбите. Вероятно щеше да си мърмори, ако това за нея не беше недопустимо нарушение на етикета.

Вторият етаж беше също толкова зашеметяващ, колкото и първия. Той също беше планиран около просторната градина и се състоеше от множество зали-галерии, подредени една след друга, всяка от които имаше балкон, който гледаше към градината.

Завиха надясно и тръгнаха по коридора към подобна на арка врата, която водеше към просторна зала с тъмен паркет. Залата имаше висок таван и старинни столове, тапицирани с дебел плат. Стените бяха облицовани със зелена коприна и покрити с големи маслени картини, повечето от които портрети. Лицата на отдавна починалите хора гледаха от стените. Поради някаква необяснима причина на Фин му се стори, че го гледат укорително и това го депресира още повече.

На няколко места по стените висяха празни рамки. Несъмнено самите рамки също бяха произведения на изкуството. Бяха тежки, с дърворезба, боядисани в златисто. Въпреки това без платна на тях те изглеждаха тъжни и неуместни.

Фин тъкмо искаше да попита Козловски за празните рамки, когато забеляза мъж, седнал в ъгъла на залата. Беше седнал на дървен стол, затворил очи и подпрял глава на стената, Фин погледна Козловски и кимна към мъжа. Усъмни се да не би да е умрял и безшумно приближи до него.

Беше стар — според него поне на седемдесет години — и дрехите му бяха износени. Сакото беше от дебела вълна, с оръфани ревери, с дупки по лактите. Лицето му беше сиво, а очите му бяха хлътнали в орбитите, със сенки. На Фин му трябваше известно време, преди да забележи, че гръдният кош на стареца се повдига, за да заключи, че е жив. Помаха с ръка пред лицето му.

— Нищо му няма — обади се някой зад Фин. Той се обърна и видя висок и спретнат, около шейсетгодишен мъж, с добре скроен тъмносив костюм, бяла риза и синя вратовръзка с кърпичка в същия цвят в предния джоб. — Детектив Козловски? — попита той, гледайки ту към единия, ту към другия посетител.

— Аз съм. — Козловски протегна ръка.

Мъжът се здрависа, макар че по лицето му се четеше известно колебание.

— Аз съм Пол Бакстър — директор и главен уредник на музея.

На Фин му се стори, че долови европейски акцент. Може и да беше само част от наследството на жител-кореняк — често срещано сред заможните фамилии в Ню Ингленд. На адвокатата обаче му се стори, че в акцента имаше и нещо ирландско.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнете с нас — каза Козловски и посочи към приятеля си. — Това е Скот Фин, мой колега.

Бакстър кимна на Фин, но не си направи труда да се приближи и да се здрависа с него.

— Някаква новина ли има? Отдавна не сме чували нищо ново.

Фин и Козловски се спогледаха.

— Каква най-нова информация получихте последно?

— Никаква. Единствената информация, която имам, е от обаждането от ФБР от миналата седмица.

Козловски се намръщи.

— И оттогава не сте чували нищо?

Бакстър поклати глава.

— Нищо.

— С кого разговаряхте тогава?

— Със специален агент Портър.

— Каква информация ви даде той?

Фин забеляза, че приятелят му много внимателно подбираше въпросите.

— Оскъдна — Бакстър изсумтя. — Само че Интерпол били предупредени, че някой ще се опита да продаде картините. Само това. Никаква друга информация, само молба да им дадем всякаква информация, която имаме, за това у кого сега са те. Честно казано, не знам как вие в полицията си вършите работата. Двайсет години минаха и от мен се очаква да ръководя музея, без да разполагам с основна информация? Дори не съм казал на борда за това, защото в миналото имаше толкова много разочарования. Ако разберат, че съм го скрил от тях, не мога да си представя какво ще ми се случи.

Фин погледна с възхищение Козловски. Той беше страхотен полицай, но с този талант щеше да жъне невероятни успехи и от

другата страна на закона. Без да се налага да лъже, той съумя да измъкне огромно количество поверителна информация от Бакстър.

— Разбирам как се чувствате — каза Козловски и погледна към спящия в ъгъла старец. — Искате ли да продължим разговора някъде другаде?

Бакстър хвърли бърз поглед към зомбито и поклати глава:

— Не, тук е добре. Този там е Сам. Сам Бас. Той от паметивека работи като помощник тук. Музеят му даде пенсия преди две години, но той няма къде да ходи през деня. Затова го оставихме да се разпорежда. Той не би се разприказвал пред никого дори и да беше буден. Знае, че ако ми създаде неприятности, повече няма да го пусна да припари до музея. — Бакстър леко повиши тон: — Нали така, Сам?

Старецът изхърка и се намести на стола, след което отново се унесе в дрямка.

— Какво друго ще ми кажете? — попита директорът.

Козловски поклати глава.

— Не много. В края на краищата случаят е на ФБР. Те не споменаха ли нещо за възможна ирландска връзка?

Бакстър видимо се развълнува.

— Не, не са. Защо? Да не би да мислят, че има някаква връзка с Ирландия?

— Съжалявам, но щом те не са ви разкрили такава информация, аз още по-малко имам право да го сторя. Както вече казах на жената на гишето, ние фактически разследваме съвсем друго престъпление — нападение срещу една жена в Южен Бостън. Съществува подозрение, че нападателят може би е свързан по някакъв начин с извършителите на кражбата. Можете ли да ни кажете нещо, което да ни е от полза?

Бакстър се засегна:

— Не, разбира се, че не. Ако можех да помогна с нещо, мислите ли, че нямаше да го направя? Аз бях постъпил на работа в музея от няколко седмици, когато стана кражбата. Това е единственото петно върху репутацията ми.

Тонът му беше отбранителен и Козловски, усетил това, го погледна с присвити очи.

— Но ако разберете нещо повече, ще ни кажете. Нали, господин Бакстър?

Директорът сякаш щеше да си глътне езика. Лицето му стана моравочервено.

— Не си мислете, че не знам по какви версии работите, детектив Козловски. Колегите ви от полицията и ФБР неведнъж грубо са ми намеждали, че ме подозират в съучастие. Смятам тези спекулации за безпочвени. — Той си пое дълбоко дъх и се успокои. После погледна към Козловски и Фин и с възвърнато самообладание и достойнство добави: — А сега, детективи, ако нямате друга информация, която да спделите с мен, ще ви помоля да ме извините. Имам страшно много работа.

Козловски го изгледа продължително, накрая отговори:

— Разбира се. Ще ви се обадим, ако научим нещо ново.

— Ще чакам. — Бакстър се обърна и излезе от залата.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Мислиш ли, че казва истината? — Козловски зададе въпроса веднага щом Бакстър излезе от галерията. Двамата с Фин останаха сами. Празните рамки пред тях приличаха на скелети — тъжен спомен за откраднатата красота.

— Истината за кое? — попита Фин. — Че ще чака да му се обадим ли? Не, не мисля.

— Не, за това дали е бил съучастник в кражбата. Тонът му беше подозрително отбранителен. Забеляза ли акцента му? На мене ми прозвуча като ирландски.

— Ако ирландският акцент е достатъчно доказателство, за да обвиниш някого в кражба, тогава половината население на Бостън трябва да е в затвора.

— Половината население на Бостън не заема длъжност, която дава пълен достъп до информацията за алармената система и охраната на музея. Музей, в който се съхраняват произведения на изкуството на стойност милиарди долари. Половината население на Бостън не се разхожда в костюми за по три хиляди долара.

— Да, костюмът му беше хубав. Не съм сигурен обаче дали е достатъчно, за да му се повдигне обвинение. — Фин отиде до една от празните рамки. Стените бяха покрити със зелена жакардова коприна, която се виждаше през празната, но прилежно окачена рамка. Ако човек не знаеше, че оттук е открадната картина, можеше да си помисли, че това е някаква художествена шега или уловка. — Искате ли да беше останал още малко — добави той. — Имах няколко въпроса към него.

— Например какви?

— Например защо не са сменили празните рамки с други картини. Със сигурност имат и други произведения на изкуството, които събират прах някъде из мазетата на музея. Дори и да нямат, сигурен съм, че биха могли да купят. Празни рамки на мястото на откраднатите творби ми се струва ужасно.

Козловски сви рамене.

— Кой ги знае? Когато стане дума за изкуство и за богати хора, логиката не важи.

— Не могат да ги сменят — обади се някой зад тях. Гласът дойде като ехо от отвъдното, от другия край на залата, и отекна от стените и високия таван, Фин и Козловски се обърнаха.

Старецът продължаваше да седи на дървения си стол, но главата му вече не беше подпряна на стената, а стърчеше върху тънкия като сламка врат. Очите му бяха отворени, но все така хлътнали. Кожата, сива и потъмняла под очите му, вече не беше отпусната. Той бавно гледаше ту към Фин, ту към Козловски. — Не им е разрешено да махнат рамките.

— Защо? — попита адвокатът.

— Такава беше волята на госпожа Гарднър. — Акцентът на стареца беше необичаен. Бостънски по произход, но примесен. Твърдите гласни бяха характерни за жител на Осаути, Чарлстън или Дорчестър, но провлаченото изговаряне на гласните беше по-типично за висшата класа на Бостън. Сякаш старият акцент беше „пребоядисан“, но продължаваше да си личи.

Фин погледна към Козловски.

— Такава е била волята на госпожа Гарднър — повтори той и отново се обърна към стареца: — Защо?

Мъжът стана от стола и Фин си помисли, че наблюдава възкресение.

— Вие не знаете ли каква е историята на това място? — попита ги той.

— Не — отвърна адвокатът. — Не знам.

— А би трябвало. Ако искате да намерите картините, наистина би трябвало да я знаете. — Той ги изгледа предпазливо. — Затова сте тук, нали? Да откриете картините?

* * *

— Вие сте ловци на съкровища, колекционери — каза старецът. — Виждал съм стотици като вас преди.

— Не, не сме — отговори Фин.

— Е, със сигурност не сте и полицаи, то е ясно. Полицайте винаги първо показват значките си. Казвам се Сам Бас. Както господин Бакстър вече ви спомена.

Фин го изглежда недоверчиво.

— Значи бяхте буден? — попита го той. — През цялото време подслушвахте.

Бас само махна с ръка.

— На моите години е трудно да направя разлика кога съм буден и кога съм заспал. Някой ден, ако имате късмет да живеете толкова дълго, ще го разберете. — Той огледа залата. — Прекарвам повечето си време тук, в музея, и всичко ми се слива — времето, когато съм буден; времето, когато спя; времето, когато съм сам. Все едно съм затворен в някаква импресионистична картина, в която линиите са размити и преминават една в друга. Понякога си представям как се сливам, ставам част от това място. Ще е доста добър начин да си отида от този свят.

— Тук ви харесва много, нали? — попита го Фин.

Бас се усмихна загадъчно и за миг на лицето му проблесна искра живот.

— „Харесва“ е слабо казано, господин Фин. Това място ми спаси живота. Хайде, елате, искам да ви покажа нещо.

Той ги поведе към вратата и оттам обратно към стълбите. Вървеше бавно, с несигурни стъпки, Фин трябваше да се сдържа да не хване стареца за лакътя, докато той ги водеше по дългия коридор.

— Израснах в бедно семейство — каза Бас. — През трийсетте и четирийсетте години на миналия век доста хора израснаха бедни. Не като днешните бедни. Днес те смятат за беден, ако нямаш телевизор с плазмен екран. В онези дни не те смятаха за беден, ако не умираш от глад. Доста трудни времена бяха. Като дете гледах как хората се бият със зъби и нокти за храна. Така се оцеляваше тогава. И това като че беше единственият начин, само дето аз не ставах за тази работа. Понеже бях дребен и слаб, непрекъснато си оставах гладен. — Той мина през една висока врата в другия край на коридора и сви вдясно, в една по-малка зала. Спря се за миг, сякаш се изморяваше да говори, докато върви. После продължи и стигна до другия край на залата. — Само веднъж успях да събера кураж и да си извоювам нещо повече от къшей хляб. Тогава бях на девет. Беше едно голямо градско имение

недалеч оттук. Някоя мързелива камериерка беше оставила вратата към кухнята отворена и на масата лежеше цял хляб. Бях толкова гладен, а хлябът лежеше там, пред очите ми. — На лицето му се изписа странно чувство на вина. — Взех го. Грабнах го и побягнах.

— Било е само един хляб — каза Фин.

Старецът го погледна.

— Замених честта и достойнството си за един хляб. Обикновено човек осъзнава тези неща чак когато порасне.

— И хванаха ли те? — попита Козловски.

Бас поклати глава.

— Не и полицаите. Побягнах от страх. Страхувах се да не ме хванат. Страхувах се да не се натъкна на някой по-едър и по-гладен от мен. Нямах сигурно място, където да отида. Но когато минах покрай тази сграда, видях отворена врата. Вътре беше тъмно и ми се стори, че няма никого. Затова се мушнах вътре. Възнамерявах да остана известно време, колкото да изям хляба, не повече. Нямах никаква представа какво е това място. — Той беше стигнал до другия край и оттам влезе в следващата галерия.

— И какво стана? — попита Фин, следвайки странныя старец в другата зала.

— Тогава видях нея — продължи Бас и посочи една картина на стената — портрет на жена. Беше красива, макар и да беше трудно да се каже със сигурност. Беше нарисувана в далечна перспектива, облежната на тъмен портал. Бялата ѝ рокля се вееше около нея като булчински воал. Може би се усмихваше, но това беше загадъчна усмивка — като тази на Мона Лиза, но с повече чувственост. — Исабела Стюарт Гарднър. Госпожа Джак, както всички я наричаха. Тази картина е дело на художника Зорн.

Фин се приближи да огледа по-добре картината. Козловски беше до него.

— Не е ли красива? — попита Бас.

— Може би. Не мога да кажа — отвърна Козловски.

— Да, наистина е трудно да се каже — съгласи се старецът. — Доколкото разбирам, този начин на изобразяване е избран нарочно. Говори се, че госпожица Джак не е била красива в естетичния смисъл на думата. Чертите на лицето ѝ били непропорционални, а портретистите — дори Саржен — я рисували размазано. Но фигурата

й била великолепна. — Старецът му намигна дяволито. — Казват, че била забележителна в много отношения. Умряла е през двайсетте години, преди да открия това място, преди дори да се родя. Построила е сградата. Тухла по тухла, камък по камък, картина по картина. Казват, че този музей е единственият по рода си в света — музей, който представя идеята на един-единствен човек, при това жена. Помислете си само колко забележително е това предвид факта, че музеят е построен през 1903 година. Петнайсет години преди на жените да бъде разрешено да гласуват. Но тя е постигнала това. — Той описа полукръг с ръка. — Сградата е била проектирана според нейните изисквания, за да наподобява големите италиански палати във Венеция. Красотата му е концентрирана от вътрешната страна. Тя обиколила Европа и в продължение на три десетилетия се сдобила с най-големите шедьоври. После сама ги подредила в галериите. Затова не могат да махнат празните рамки. Преди да умре, тя ясно е изразила волята си нищо в музея да не се променя. Така тук продължава да живее нейният дух.

— Малко откачено ми се струва — каза Фин.

Бас се усмихна.

— Може би. Така са говорили много хора и още когато е била жива. Тя не се е вписвала напълно тук, в Бостън. Имала е покосмополитни възгледи за света и не се е съобразявала с поконсервативните викториански нрави. Казват, че отивала в зоологическата градина и извеждала на разходка лъвовете на каишка. Организираща тържества за творци на изкуството, философи, писатели. Обичала да прави нещата по нейния начин. Била феминистка преди още движението да придобие популярност и да стане модерно.

— И сигурно е била богата — отбеляза Козловски.

— Да, била е. Парите дошли от родителите ѝ и от съпруга ѝ. Въпреки това парите не правят една личност велика. Стореното от нея тук, в този музей, е велико. Превъзмогнала смъртта на сина си и на съпруга си. Имала не една и две големи мъки в живота си. Но никога не се предала и изляла цялата си душа в този музей. Затова и обирът е нещо повече от обикновено престъпление.

Фин погледна към Бас. Старецът се беше загледал в портрета на жената, едва ли не беше в някакъв транс.

— Вие знаете доста за нея — обади се адвокатът.

Бас се усмихна и насочи вниманието си към него.

— Би трябвало. Тук съм от повече от шейсет години. Онази нощ ме откри нощният пазач. Бях се свил на пода в тази зала, хлябът още беше под ризата ми. Уредникът още беше на работа. Пазачът поиска да извика полиция. И вероятно щеше да го направи, но уредникът го спря. Попита ме защо съм дошъл и аз му казах истината. Казах му всичко — за хляба, за улицата, за самотата. Никой преди не ми беше задавал такива въпроси. Излях пред него мъката и тъгата, натрупани през цялото ми детство. Тогава той ме попита защо още съм тук. Защо не съм си изял хляба и не съм си тръгнал. Без да се замисля, погледнах към картината на стената и отговорих: „Заради нея“. — Той отново погледна към картината. — Мисля, че ме разбра. Имах късмет, защото малцина на негово място биха ме разбрали. Той само кимна и ме попита дали искам да работя за нея. Казах му, че искам. Оттогава съм все тук. Вършил съм буквално всякаква работа. Започнах като чистач. Понаучих това-онова за електричеството, водопроводите и бояджийството и винаги помагах с каквото можех. Винаги съм я смятал за мой спасител и положих доста усилия, за да ѝ се отблагодаря. Когато поотраснах, научих много за картините — за тяхната история и какви грижи трябва да се полагат за тях. Единственото, което исках, беше те да са в безопасност. И определено се провалих.

— Сигурно много силно сте преживели обира — каза Козловски. На Фин му се стори като че приятелят му се опитваше да разпита стареца.

Бас погледна и към двамата със сълзи от гняв в очите.

— Това не беше обир, а осквернение. Предателство.

— Бакстър ли беше директор тогава? — попита Козловски.

Бас го изгледа и се ухили.

— Бакстър си мислеше, че си полицай, защото говориш като такъв.

— Бивш полицай съм. Той предположи, а аз не съм казвал дали предположението му е вярно или не. Не съм се представял за служител на реда.

— Аха, значи сте адвокати.

— Аз съм — обади се Фин.

Старецът го погледна, после посочи към детектива.

— Той работи с теб от доста време. Само адвокат може да направи такава разлика. Защо сте дошли?

— Вече знаете — отвърна Фин. — За да намерим картините.

— Но защо вие? Защо търсите картините? Казахте, че не сте колекционери, тогава каква е причината? Какъв интерес имате?

— Съдбата на едно момиче зависи от тях — отговори Фин. — Не мога да ви кажа повече сега, но това е самата истина.

— Вярвам ти. Ако откриеш картините, ще ги защитиш ли? Ще ги върнеш ли в музея?

— Ако можем. Ще направим всичко, каквото можем.

Бас като че се замисли върху думите му.

— Добре — накрая каза уморено. — Какво искате да знаете?

— Всичко, което би могло да ни е от помощ. Всичко, което знаете.

— Но аз не знам нищо. Говорил съм с полицията поне десетина пъти. Дадох им цялата информация, с която разполагам. Без резултат.

— Какво знаете за Бакстър? — попита Козловски. — Има ли вероятност той да е замесен?

Бас сви рамене.

— Не го познавам достатъчно добре. Понякога се държи като тиранин. С него никога не сме били приятели. Той ме търпи само защото съм тук от толкова дълго, че членовете на борда ме смятат за част от тази институция. Но неговите предателства са по-незначителни. Не знам дали би имал въображението да замисли нещо толкова голямо като обира. Освен това полицията го провери. Всички ни провериха.

— Беше облечен в хубави дрехи — обади се Козловски. — Скъпи дрехи. Откъде има пари за тях?

Бас погледна към орфаните ревери на сакото си и на Фин му се прииска приятелят му да беше задал въпроса си малко по-тактично.

— Както сигурно предполагате, аз не знам много за модата и колко струват хубавите дрехи — отвърна старецът. — Никога не съм печелил повече от минимална заплата, така че за мен Бакстър винаги е бил богат и това не ме е учудвало.

— А не ви ли е разстройвало? — попита Козловски. — Не сте ли си казвали, че заслужавате повече уважение и може би повече пари?

За миг Фин си помисли, че Бас ще се обиди или ще се разсърди. Но старецът само се усмихна многозначително на Козловски.

— Може би няма да ме разберете, но ако не беше това място, щях да съм мъртъв, преди да съм навършил двайсет. Благодарение на музея прекарах живота си, обграден от красота и уют. Независимо кой ръководеше музея, никога не съм се чувствал пренебрегнат.

— Можете ли да ни кажете нещо друго, което да ни помогне? — попита Фин.

Бас се замисли дълбоко.

— Нищо конкретно — отговори накрая. — Останах обаче с впечатлението, че ФБР бяха много притеснени за офертата. Някой пусна мълвата, че иска да продаде картините.

— Вие чухте ли разговора? — попита Фин.

Бас поклати глава.

— Не точно. Но видях как реагира Бакстър и чух разговорите му с много други хора след това. Както сигурно забелязахте, с мен се отнасят, сякаш съм невидим, което си има и своите предимства понякога.

— Каква беше реакцията му?

— Беше много развълнуван. Или по-скоро превъзбуден. Наистина повярва, че ще може да върне картините в музея.

— Какво странно има в това? — попита Козловски. — Всеки на неговия пост би бил на седмото небе от щастие пред подобна перспектива.

— Разбира се. Ако изобщо има такава възможност. Но ние тук в музея бяхме свидетели на десетки фалшиви следи и слухове за картините. Затова и се отнасяме скептично към всичко, което чуем. Бакстър обаче не беше скептичен, след като разговаря с агентите на ФБР.

— Според вас на какво може да се дължи това? — попита Фин.

Старецът сви рамене.

— Не знам. Казах ви, не чух разговора. Сигурно този път имат по-конкретна и точна информация.

— Сигурно — неубедително повтори Козловски. — Или може би и господин Бакстър е знаел нещо повече.

— Нямам представа — отвърна Бас. — Предполагам, че ако Бакстър не иска да ви каже, само от ФБР можете да разберете.

Козловски кимна.
— Точно това си мислех.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Фин и Козловски изпразниха съдържанието на джобовете си в пластмасовия панер и преминаха през детектора за метал на входа на федералната сграда „Джон Кенеди“. На Фин му мина през ума, че ако запази тази тенденция, скоро ще започнат да го претърсват в магазините.

Насочиха се към асансьора и се натъпкаха в него заедно с десетина други мъже и жени с ярки баджове на държавни служители. Повечето имаха отегчените физиономии на чиновници, които трябва да преминат през своята версия на чистилицето, да се занимават със зле попълнените формуляри на неграмотните граждани, които само търсеха повод да въздишат и да се възмущават от неефективността на държавната бюрокрация. Единствената утеха на тези чиновници беше да си го изкарат на някой наистина досаден гражданин. Това си беше перверзно удоволствие, каза си Фин, но пък не можеше да се сравни с нищо друго.

Разходката до музея им беше от полза, защото се ориентираха в обстановката. Все още нямаха конкретни следи, по които да тръгнат. Ако искаха да открият картините, трябваше да се сдобият с вътрешна информация от властите. Имаше само един начин да го сторят.

— Сигурен ли си, че твоят човек е тук? — попита Фин Козловски, щом вратата на асансьора се отвори на седмия етаж и те се озоваха под луминесцентната светлина на фойето с мръсен сив мокет на пода.

— Каза, че ще е тук. Щом е казал, значи ще бъде.

Фин прие отговора с кимване. Козловски си беше спечелил доста неприятели като полицай. Той не можеше да търпи глупаци, не беше кариерист и не можеше да се подмазва. Онези, които си клатеха краката и които, изглежда, добре вирееха по бюрократичните върхове на полицията, го бяха намразили до смърт и в крайна сметка бяха успели да сложат край на кариерата му. Но мнозина други — истински ченгета — продължиха да изпитват уважение към него, а уважението

на такива хора беше безценно и не можеше да се купи с нищо. С тези си връзки Козловски беше един от най-важните козове на Фин в практиката му на адвокат по наказателни дела.

Козловски се беше обадил на един агент от ФБР, с когото беше работил в края на деветдесетте години, разследвайки връзката на Джон Конъли с Уайти Бългър, както и кои бяха другите предатели в средите на Бюрото и бостънската полиция. Двамата с него бяха изградили едно здраво приятелство благодарение на дългите часове съвместна работа и силен стрес. Това приятелство продължи дори след като операцията срещу Бългър приключи.

Болката от аферата „Конъли“ още пареше на Бюрото, та чак дори във Вашингтон. Пораженията в Бостън обаче бяха многократно по-големи и мнозина бяха на мнения, че в резултат от тези поражения отделът на ФБР в Бостън скоро няма да си стъпи на крака. Джон Конъли беше агент от Южен Бостън, издигнал се в йерархията през осемдесетте и деветдесетте години на миналия век. Беше си спечелил повишение, похвали и награди заради кампанията му да ликвидира клана Анджело на „Коза Ностра“, който действаше от италианския Норт Енд на Бостън. На клана беше подчинена и фамилията Патриарка в Провидънс. Удар след удар, всеки от които успешен, в продължение на десет години Конъли постави на колене италиано-американската организирана престъпност. Кулминацията беше през 1986 година, когато американски съд осъди подземния бос Дженаро Анджело и други високопоставени мафиоти по Закона за борба с рекета и корупцията.

За нещастие на ФБР Конъли беше получил голяма част от сведенията от Уайти Бългър, който действаше като високопоставен доносник и подхвърляше на властите тази или онази информация, както намери за добре. В замяна Конъли осигури на Бългър протекция, като го уведомяваше за всяко образувано разследване и го предупреждаваше всеки път, когато местните или щатските власти готвеха удар срещу него. Също така му даде информация и за информаторите на щатската полиция, което позволи на Бългър да се измъкне невредим от огъня, като избие онези, които щяха да свидетелстват срещу него. Когато цялата схема се разкри през 1994 година, нещата бяха потулени набързо. Конъли беше арестуван и през 2000 година осъден на дванайсет години затвор за ролята му в

убийствата, извършени по поръчка на Бългър. Преди обаче да го арестуват, той успя да предупреди мафията, че схемата се разпада, и Бългър изчезна, винаги една крачка по-напред от силите на реда и закона. Оттогава беше в неизвестност, обявен за издирване от американските власти. След 2001 година стана втори в списъка след Осама бен Ладен. През годините се появяваха какви ли не слухове, че бил забелязан ту в Лондон и Ирландия, ту в други европейски страни. Но така или иначе не беше заловен.

Аферата „Конъли“ компрометира репутацията на ФБР в бостънските професионални полицейски среди. Щатските и градските ченгета от години се опитваха да изградят солидно обвинение срещу Бългър, като провеждаха сериозни разследвания и подслушваха разговори. В много случаи бяха на крачка от успеха, но всеки път Бългър ги надхитряваше в последния момент. Когато се разбра, че ФБР е виновно за „неуловимостта“ на Бългър, обичайните междуинституционални вражди, които са неизбежни при службите на реда и закона, прераснаха в открита война.

Веднага след скандала на Козловски беше възложено да работи с федералните по случая на Бългър, като се заеме с хората от близкото обкръжение на престъпния бос, срещу които все още беше възможно да се повдигне солидно обвинение. Полицейските началници и политиците си казаха, че ако местните ченгета си сътрудничат с ФБР при разплитането на тези случаи, това поне донякъде ще поправи щетите. Те се оказаха прави, но само отчасти. Козловски работеше добре с колегата си от ФБР и двамата си спечелиха взаимното уважение и респект. Що се отнася до ползата за участващите в операцията институции, тя беше минимална и краткотрайна. На организационно ниво в Бостън не съществуваше доверие между полицаите и агентите от Бюрото. Мнозина подозираха, че то няма да се появи никога отново.

Фин и Козловски отвориха вратата, която водеше към дълъг коридор. Стените в коридора бяха бели, с много драскотини по тях. Очевидно не бяха боядисвани скоро. Козловски посочи надясно и тръгна към стъклена врата с герба на ФБР на нея. Влезе в малка чакалня и Фин го последва. Пред вратата в другия край на чакалнята имаше бюро, на което седеше секретарка. Тя беше млада, пищна и красива, със слушалка и микрофон, поставени професионално върху

идеално фризираната ѝ светлокестенява коса. Тя погледна към Фин подобно на героиня от телевизионните реклами. Козловски отиде при нея.

— Том Козловски — каза той. — Имам насрочена среща.

Тя го изгледа с безразличие. Фин се запита дали секретарките във ФБР също преминават през специално обучение. Жената набра някакъв номер и заговори в микрофона. Или поне така изглеждаше. Устните ѝ мърдаха, но дори на метър от нея той не можа да чуе и дума. Може би в това се състоеше специалното обучение. Доста ефектен номер. Тя натисна бутона за прекратяване на връзката и вдигна очи към Козловски.

— Той сега ще дойде.

— Благодаря.

Детективът отстъпи няколко крачки от бюрото, Фин се изкуши да се повърти малко около секретарката, може би за да привлече вниманието ѝ — той много си падаше по телефонистките със слушалки и микрофон — но Козловски му направи знак да отиде при него.

— Искам да мълчиш — каза му.

— През цялото време ли?

— Вътре. Много си мисля дали да не останеш отвън. Този човек ми има доверие, но въпросът е деликатен. Пред теб ще говори неохотно.

— Няма да остана отвън.

Козловски кимна.

— Знаех си, че така ще отговориш. Добре, ще влезеш, но няма да говориш. Колкото повече говориш, толкова по-малка ще е ползата ни от тази визита. Разбра ли?

— Да.

Козловски се намръщи.

— Сериозно ти говоря.

— Схванах. Никакви приказки от моя страна.

Приятелят му го изгледа. Ако това беше продължило още малко, Фин щеше да се подразни, но вратата зад секретарката се отвори и човекът на Козловски застана пред тях. Беше висок и чернокож. Много по-висок, отколкото си го представяше. Поне метър и осемдесет, строен и атлетичен. Имаше доминиращо присъствие. Той огледа

помещението и Фин от любопитство проследи погледа му. Двамата с Козловски бяха единствените новодошли.

— Козловски — каза агентът. — Прозвуча като някаква констатация и нищо повече, но Фин беше прекарал достатъчно дълго сред ченгета и знаеше, че такъв беше техният протокол.

Козловски кимна, но не каза нищо. Беше като някакъв странен танц кабуки. Никой от двамата не протегна ръка за поздрав. Само стояха и се гледаха.

Тогава агентът насочи погледа си към Фин:

— Кой е този?

— Казва се Фин — отговори Козловски. — Скот Фин, запознайте се: специален агент Роб Хюит.

* * *

— Фин е мой партньор и колега — каза Козловски. И после добави като извинение: — Той е адвокат. — Минаха през вратата и се озоваха в голямо помещение, преградено с паравани.

— И аз някога бях — отвърна Хюит.

— Лечимо ли е? — пошегува се Фин.

Козловски го изглежда ядосано и той си спомни, че не трябва да се обажда.

Хюит ги поведе през откритото пространство между бюрата с параваните. Мястото приличаше на толкова много други корпоративни офиси, които Фин беше виждал през годините. Мъже и жени в костюми седяха на бюрата си, наведени над мониторите. Липсваха шумът и неразборията, които бяха характерни за полицейските участъци. ФБР не се занимаваше с банални неща. Обекти на тяхната работа бяха все големи клечки. Единственото, което издаваше, че не се намират в офис на банка, беше фактът, че мнозина от мъжете по бюрата бяха свалили саката си и върху ризите им се мъдреха раменни кобури с пистолети.

В края на лабиринта от бюра Хюит ги изведе в един дълъг коридор, откъдето влязоха в конферентна зала. Хюит затвори вратата след тях. Седнаха около масата — евтина имитация на дърво.

— Добре, Коз — започна Хюит. — Каза, че трябва да говориш с мен. Слушам те.

— Да — отговори Козловски. — Благодаря, че се съгласи да се видим толкова скоро.

Агентът поклати глава.

— Не е необходимо да ми благодариш. Казвай какво те води насам.

— Става въпрос за обира в музея „Гарднър“, който беше извършен през деветдесетте. Запознат ли си?

Хюит отговори след кратка пауза:

— Разбира се — изрече бавно. — Най-голямата кражба на произведения на изкуството в съвременната история. Престъпниците още не са разкрити. Трябва да живея на Марс, за да не съм запознат със случая.

— Докъде е стигнало разследването?

Хюит присви очи.

— Защо питаш?

Козловски поклати глава.

— Ще стигна и дотам, но по-късно. Сега не мога.

— Не можеш? — Хюит се облегна назад. Погледна първо Фин, после отново Козловски. — Поставяш ме в неловко положение.

Детективът кимна.

— Да, разбирам го. Но нямаше да те питам, ако не беше важно за мен.

Хюит изглежда бившето ченге. После повдигна огромните си рамене.

— Истината е, че и аз не знам. От време на време чувам по нещо, но само слухове. Знаеш как е, Коз — аз не се занимавам със случая и не разполагам с много информация за него.

— А кой се занимава?

— Програмата за борба с кражби на произведения на изкуството. Сравнително ново подразделение в Бюрото. Създадох го през 2002 година. В него влизат само десетина агенти. Разпръснати са из цялата страна, но щабквартирата им е във Вашингтон. Отделът се ръководи от Ангъс Портър. През осемдесетте и деветдесетте той беше оперативен агент тук в Бостън. Занимаваше се с доста неща — организирана престъпност, наркотрафик — все обичайните неща за един местен

отдел. Но тогава се запали по изкуството. Бостън беше ключов център за пласирането на крадени творби дори още преди да оберат музея „Гарднър“. Преди няколко години един тип свали посред бял ден картина за двайсет милиона долара от стената в Музея на изящните изкуства и изчезна заедно с нея. Мястото изобщо не беше охранявано. Това е истински случай.

— Той измъкна ли се?

— Само за известно време. Накрая беше принуден да върне картината, за да си намали присъдата за друга кражба, която обаче не приключи добре за него. Но по онова време имаше много подобни истории. Ангъс започна да събира информация за кражбите и трафика на картини. Започна да изучава начина на пласиране, прехвърлянето, записа се в курс по история на изкуството — стана истински експерт. След удара в „Гарднър“ започна да убеждава началството да създаде специален отдел. Нужни му бяха десетина години, но те накрая склониха и му отделиха половин дузина агенти и бюджет. Сигурен съм, че е искал повече, но трябва да му призная, че и това беше голям успех. След атентатите от единайсети септември Бюрото се беше съсредоточило върху борбата срещу тероризма. Изумен съм, че изобщо му обърнаха внимание.

— И аз съм изненадан — отвърна Козловски. — Да отклониш сили и средства от борбата с тероризма, за да откриеш някакви си картини, си е направо пропиляване на ресурси.

— По принцип съм съгласен с теб. Но аз му помагах при няколко операции и ще се изненадаш колко мащабен е този бизнес и колко е свързан с останалите крупни престъпни индустрии. Наркотици, тероризъм, рекет. Всичко е преплетено.

— Как така?

Хюит направи иронична гримаса. Фин си каза, че това сигурно е най-близкото до усмивка, на което беше способен суровият агент.

— Мога да ти разкажа само в основни линии — отговори Хюит. — Но съдейки по изражението ти, основното няма да те задоволи. Ако търсиш по-конкретна информация, човекът, който ти трябва, е Портър.

— Ще ти е удобно ли да му се обадиш? — попита Козловски.

Хюит се замисли. После стана и отиде до вратата.

— Ще направя нещо още по-добро.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Фин нервно кръстоса крака. Двамата с Козловски седяха сами в конферентната зала в сърцето на бостънския офис на ФБР. Разговорът с Хюит го беше изнервил. Предстоящият разговор с агент от ФБР, когото никой от двамата не познаваше, предизвикваше у него чувство на гадене. Двамата знаеха за отвличането, но не бяха съобщили нито в полицията, нито в Бюрото. Вече можеха да ги обвинят за възпрепятстване на правосъдието. На всичкото отгоре клиентът му беше участвал в обира на музея — същото това престъпление, за което той и Козловски бяха дошли да разпитват и да задават въпроси. Само разговорът с агенти на ФБР ги излагаше на голям риск, което не му харесваше.

Той продължаваше да се тормози от тази мисъл, когато Хюит се върна с друг човек. Трудно беше да си представиш двама души с коренно различна физика. Хюит беше грамаден, с масивен торс и огромни ръце. Портър беше дребен, с тесни рамене и врат, който сякаш всеки момент щеше да се прекърши под тежестта на главата му. Китките му бяха като клечки, дланите му — малки, Фин предположи, че е на около петдесет и пет години. Погледът му беше изпълнен с презрение и надменност, което го оприличаваше на английски чиновник.

— Господа — представи се новодошлият, — аз съм специален агент Портър и завеждам Програмата на ФБР за борба с кражбите и трафика на произведения на изкуството. Специален агент Хюит ми каза, че ви е необходима информация за една кражба. По-конкретно за обира на музея „Гарднър“.

— Да — отвърна Козловски. — Аз съм Том Козловски. Това е Скот Фин, който е адвокат.

Портър остана на мястото си.

— Мога ли да попитам с какво е провокиран интересът ви за обира?

— Засега не можем да отговорим — каза Козловски.

Портър погледна към Хюит, който само вдигна рамене.

— Специален агент Хюит се изказа много добре за вас, детектив. Това определено има значение за мен. Може да поговорим малко, тогава сигурно ще спечеля доверието ви. — Портър говореше като университетски преподавател. Дикцията му беше перфектна, в акцента му се долавяше произходът на човек от висшата класа. Говореше бавно и внимателно подбираше думите си. — Добре, какво искате да знаете за обира?

— Вие сте работили в бостънския отдел на Бюрото, когато е бил извършен обирът — започна Козловски. — Били сте един от агентите, на които първоначално е било възложено разследването на случая, така ли?

— Да, участвах в разследването още от самото начало.

— По онова време работехте ли съвместно с Отдела за борба с организираната престъпност в Бостън?

— Да.

— Работехте ли с Джон Конъли? — Това беше важен въпрос и от отговора щеше да зависи много.

— Прекаляваш, Коз! — намеси се Хюит.

— Не, не, Робърт — отвърна Портър. — Въпросът е резонен. — Той се усмихна. — През осемдесетте и деветдесетте работих с него по няколко случая, засягащи организираната престъпност. Но нямах никакъв досег до компрометираната програма с тайните информатори. Участвах в делото срещу Анджели и подчинената му фамилия Патриарка. Събраните доказателства се базираха на информация, разкрита от господин Бългър и други от неговото обкръжение. Но аз никога не съм имал собствена мрежа от информатори. И дори не съм предполагал откъде и по какви канали набираме информацията си. Агент Конъли пазеше тази информация за себе си. Така за добро или лошо аз никога не съм се замесвал в незаконни действия. Повярвайте, ми, този въпрос беше разгледан подробно от бюрото, преди да одобрят финансирането на Програмата за борба с кражбите и трафика на произведения на изкуството.

— Сигурен съм, че е било така.

— И както виждате, те са преценили, че съм подходящ, за да ми възложат да оглавя новия отдел. Това би трябвало поне малко да ви успокои.

— Трябва ли?

Портър се усмихна.

— Вие не ми приличате на човек, който има навика да си губи времето. Затова вероятно имате доста основателна причина, за да дойдете чак тук и да задавате въпроси за обира в „Гарднър“. Прав ли съм?

Козловски се приведе напред.

— Разбрахме, че наскоро е била направена оферта за продажба на картините — каза и отново вдигна очи към Портър. — Вярно ли е?

Дребничкият агент неловко се намести в стола си.

— Много сте директен. Моите поздравления, детектив. И откъде го разбрахте?

— От директора на музея — Бакстър. Вярно ли е?

Портър направи кисела гримаса. „Или се ядоса, или има запек“ — каза си Фин.

— И при какви обстоятелства господин Бакстър ви го каза? — попита той.

— При никакви — отвърна Козловски. — Зададохме му няколко въпроса за обира.

Портър продължаваше да се мръщи. Скръсти ръце и наведе глава.

— Изрично предупредих господин Бакстър да не разкрива тази информация на никого — продължи. — Това е от изключително значение за разследването. Сега разбирате ли защо съм така изненадан, че се е разприказвал пред вас, господин Козловски?

— Сигурно не ви е разбрал добре — отговори той.

— Сигурно. А не е ли по-вероятно да сте се представили за служители на реда или да сте оставили у господин Бакстър впечатлението, че официално участвате в разследването, а?

— Никога не сме се представяли за такива, каквито не сме. Показах картата си на частен детектив на жената на информацията. Трябва да попитате самия Бакстър той с какво впечатление е останал. Все пак вярно ли е? — притисна го Козловски. — Имало ли е оферта за продажбата на картините?

Портър се покашля.

— Тези картини са в неизвестност от близо двайсет години. Те са най-ценните откраднати шедьоври в целия свят — стойността им се

оценява на петстотин милиона долара. Ще трябва да ми кажете повече, ако искате да продължим разговора.

— Какво искате да ви кажем? — попита детективът.

— Най-напред трябва да ме убедите, че имате какво да ми предложите в замяна. Трябва да имам причина да вярвам, че не ме пързаяте.

Козловски се обърна към Фин:

— Твой ред е.

Адвокатът се замисли за секунда.

— Един мой клиент, който може би разполага с информация, която ще е от полза за разследването... — започна. — Той има проблем, който вие можете да помогнете да се разреши. Имате ли интерес да сключим сделка?

— Може и да имам — отвърна Портър. — Какво предлага той?

— При подходящите обстоятелства може да предложи много.

— Свързан ли е пряко с обира?

— Засега е рано да кажа. Не и без да имам думата ви, че сте готов да се договорим.

Портър затвори очи и се замисли.

— Нека да направим така: Аз ще ви кажа общоизвестните факти за обира и ще ви опиша в общ план ситуацията. Но няма да разкривам конкретни детайли от разследването. Не и преди да получа информация от вас.

— Така е честно — обади се Козловски.

Агентът отново се покашля.

— Предполагам, че сте запознати с основните факти как крадците са изиграли охраната, за да влязат вътре?

— Фин и Козловски кимнаха. — Щом са влезли вътре, по-нататък е било лесно. Музеят не е разполагал буквално с никаква вътрешна система за сигурност и крадците необезпокоявано са останали в музея близо час и половина. В много отношения обирът е бил изпипан перфектно. От друга страна, било е пълна бъркотия.

— В какъв смисъл е било бъркотия? — попита Козловски.

— Ами, на първо място, откраднатите творби са много странна смесица. Няколко от картините са изключително ценни. Например „Концертът“ на Вермеер е една от най-скъпите картини, които някога са били откраднати. Същото се отнася и за „Буря над Галилейско

море“ на Рембранд, която струва не по-малко от тази на Вермеер. Това е единственият известен морски пейзаж от бележития холандски живописец. Другите картини от Дега и Флинк се оценяват на по-малко, но пак са си стрували усилията. Що се отнася до някои от останалите откраднати предмети, в сравнение с първите те не струват почти нищо. Не е логично. Сякаш крадците са имали едновременно вярна и невярна информация.

— Има ли някакви теории за вероятното местонахождение на картините в момента? — попита Фин.

Портър го погледна.

— Стотици. Работили сме по над десет хиляди версии и слухове, но без успех. Теориите за тази кражба са повече от броя на полицаите в Бостън. Досега никой не е попаднал на вярна следа и картините си остават в неизвестност.

— Вие коя теория предпочитате? — попита Козловски.

Дребничкият мъж се замисли.

— Имам такава теория и бих я споделил с вас, ако имах основания да вярвам, че можете да ми дадете в замяна полезна информация. — Никой не каза нищо.

— Трябва да ми покажете повече, господа. В противен случай не мога да продължа.

— Участвали са двама души — след кратко мълчание каза Фин. — Единият е имал списък с ценните картини. Другият не е имал никакви познания за изкуството. Той само е помагал при проникването. Този вторият се е възползвал от случая и е задигнал наслуки няколко неща. Затова и част от откраднатото ви се струва безсмислено.

— Вашият клиент ли? — Фин замълча и Портър се усмихна. — Ама, разбира се. Това обяснява много. И съвпада с нашата информация.

— Е? Според вас къде са картините сега? — попита адвокатът.

— Мисля, че картините още са тук някъде, в Бостън.

— Защо така мислите?

— Виждате ли, първото нещо, което се прави в такива случаи, е да се опитате да проникнете в мозъка на човека, който го е планирал. За целта трябва да разберете и естеството на бизнеса с крадено изкуство, и психологията на крадеца.

— Бизнеса? — попита Фин. — Може ли наистина да се нарече бизнес?

— Зависи от това за вас какво е бизнес, господин Фин. Според наши оценки годишно откраднатите предмети на изкуството възлизат на над шест милиарда долара. — Козловски подсвирна от изумление. — Това е според Организацията на обединените нации. В действителност сумата сигурно е по-голяма. По икономически показатели и обем незаконната търговия с произведения на изкуството и културата заема второ място след трафика на наркотици.

— И как изобщо ги трансферират?

— Това е основното. В последно време е много трудно да се изнесат произведения на изкуството от дадена страна. Изкуството не е като повечето други стоки. По своето естество то е силно индивидуализирано. Преди двайсет или дори преди десет години това не беше голям проблем. Една картина можеше да бъде открадната в една страна, крита няколко години и после продадена в друга страна. Често купувачът изобщо не предполагаше, че картината е крадена. Много от държавите имат закони, които позволяват на такъв „невинен“ купувач да запази собствеността върху картината дори и по-късно да се разбере, че тя е била открадната. Обаче с помощта на интернет службите на реда вече си сътрудничат с повечето световноизвестни галерии и аукционни къщи. Създадохме каталог на откраднатото изкуство, който е толкова подробен и пълен, че вече е много трудно купувач да купи „случайно“ открадната творба. Освен това законите в повечето страни или вече са променени, или са в процес на промяна и сега се изисква придобилият картината да може да докаже легално начина на придобиване и произхода — за да може да запази собствеността върху творбата. Също така напоследък бяха заведени много дела за връщане на откраднати творби, като изчезването на тези творби датира още от Втората световна война и Холокоста. В резултат на това цената на краденото изкуство много често е неимоверно висока.

— Тогава защо някой ще краде изкуство? — попита Козловски. — Изглежда доста работа, а в замяна сравнително ниска печалба.

— Повечето хора са на същото мнение — отвърна Портър. — Но за крадците значителният риск все още се оправдава. Първо, всичките опасности, свързани с подобна кражба, са доста малки в сравнение с

тези при другите нелегални дейности. Голяма част от произведенията на изкуството по света се съхраняват в частни колекции — вкъщи и имения — което предполага ниска степен или изобщо никаква охрана. Дори много от музеите имат минимална охрана. Наказанията, налагани за кражба на изкуство, също са леки в сравнение с наказанията за другите видове печеливши незаконни дейности — като търговията с наркотици и оръжие например. И накрая, дори и да е трудно да се пласират картините, съществуват и други начини да се получат пари за тях. Един от тези начини е да се иска откуп от музея. Дори и само да поискат малка част от истинската им стойност, крадците могат да приберат печалба от няколко милиона. Те удрят музея или частното имение и после предлагат да върнат картината, като в замяна получат парите от застраховката.

— Защо и в този случай не са постъпили така?

— Музеят не е бил застрахован. Нищо че е частната институция с една от най-големите колекции в Съединените щати. По онова време цената на застрахователната премия им се е струвала безбожно висока.

— Не са имали застраховка? — изненада се Фин.

— Никаква — отговори Портър. — Вероятно затова и крадците не са я поискали. Обикновено застраховката е необходимо условие, за да се плати откупът. На теория има и други начини крадците да излязат на печалба. Кражбата може да бъде поръчана от някой заможен клиент, обсебен от желанието да притежава конкретни картини или скулптури. Или пък творбите да послужат за залог за някаква друга престъпна дейност.

— Не разбирам — каза адвокатът.

— Краденото изкуство се е превърнало в отделен вид валута в престъпните кръгове. Използва се за залог или гаранция при сделките с оръжие и наркотици. Произведенията на изкуството често по-лесно се транспортират, отколкото големи суми пари в брой и трансферът е по-лесен. В допълнение търговците на наркотици и оръжия непрекъснато търсят начини за инвестиране и изпиране на техните огромни незаконни приходи. Краденото изкуство е едно от местата, в които могат да вложат големи суми пари.

— Но не мислите, че същото се е случило и с картините, откраднати от музея „Гарднър“?

Портър поклати глава.

— Не, не мисля. Разбира се, не е невъзможно. Може би дори в момента тези картини стоят окачени на стената на някое просторно имение на някой от световните престъпни босове — нещо като истинска версия на героя от филмите за Джеймс Бонд — доктор Но. Но подобна хипотеза е прекалено романтична.

— Какво ви навежда на мисълта, че картините са още в Бостън?

Портър се изсмя горчиво.

— Може би просто съм оптимист. Все още имам някаква надежда.

— Защо?

— Защото това е Бостън. През 1990 година преобладаващата част от престъпността се оглавяваше от Уайти Бългър. Той беше в разцвета на силата и властта си. Нищо толкова значимо не ставаше без неговото участие. Затова предполагам, че Бългър е бил замесен. Но ми е и пределно ясно, че той не е планирал сам този удар.

— Прекалено сложно е за него ли? — попита Козловски.

— Въпросът не е в сложността, а в предмета. Бългър е бил достатъчно умен, за да си дава сметка, че подобна кражба не е от неговата компетентност. Освен това едва ли е имал план как да прекара картините, освен ако вече не е имало купувач.

— Значи въпросът е кой е бил купувачът — заключи Козловски.

— Ами, и да, и не. В интерес на истината е доста очевидно кой може да е бил купувачът.

— Кой?

— ИРА. По онова време ирландското републиканско движение е било най-активната група в кражбите на изкуство. Били са замесени в десетки големи обири в края на осемдесетте и началото на деветдесетте години във Великобритания и континентална Европа. По този начин движението е финансирало полувоенната си дейност.

— Имате предвид терористичната си дейност — поправи го Козловски.

— Да, терористичната си дейност. Някои — и особено в Бостън — биха се противопоставили на подобно определение, но аз не съм сред тях. Финансирали са голяма част от операциите си с пари от продажбата на крадени произведения на изкуството.

Фин поклати глава.

— Каква ирония само. Да купуваш с оръжие изкуство.

— Може да е ирония, но в никакъв случай не е изненадващо или необичайно. Изкуството винаги е играло и продължава да играе и днес важна роля във финансирането на тероризма. Вземете например Ирак. Според предварителни изчисления на разузнаването творбите на изкуството, плячкосани от иракските музеи след нахлуването на американските войски, все още съставлява значителен процент от приходите на терористите, използвани за финансирането на техните кампании. Хитлер е отреждал централна роля в плановете си на капитализацията на плячкосани произведения на изкуството. Дори и в древността гърците и римляните са продавали крадени произведения на изкуството и културата, за да набират средства за походите и за издръжка на многобройните си армии. Това се е случвало и при другите народи в древността, и то буквално при всяка война.

— И мислите, че ИРА са продали картините от музея „Гарднър“? Портър кръстоса краката си.

— Струва ми се, че предимно аз говоря. Това не е честно. Ясно е, че имате клиент, който твърди, че е един от извършителите на обира.

— Не мога да го потвърдя официално за целите на тази среща — отвърна Фин.

Агентът го изглежда отегчено.

— Колко старомодно. На гатанки и хипотези ли ще си играем? Добре. Хипотетично, защо не попитате клиента си? Какво е станало сега? Страхува се някой да не продаде картините без неговото участие ли?

Адвокатът поклати глава.

— Според мен едва ли изобщо е знаел, че някой иска да продаде картините. Но другият участник в обира явно е разбрал и сега се е върнал.

— Върнал? Върнал откъде? — Портър се усмихна и сам си отговори: — От Ирландия.

Фин го изглежда недоволено.

— Не се тревожете, господин Фин, няма да го използвам пред съда. Но има логика в това, което казвате. ИРА успешно са търгували с крадено изкуство, но в този случай са се полакомили повече. Това е най-голямата кражба на изкуство в историята. Няма застраховка, за да им изплатят откуп, и за брoени часове обирът се превръща в новина номер едно в света. За тях става буквално невъзможно да продадат

картините на открития пазар. Трябвало е да ги крият дълго време. Двайсет години. Дори онези в ИРА да са искали да продадат картините, би било много трудно предвид проблемите в тяхната разпадаща се организация и бягството на Бългър. Било е трудно и да ги прекарат през границата, затова най-вероятно са ги оставили в Бостън.

— Но сега някой се опитва да ги продаде — обади се Козловски.
— Това вероятно е вбесило тогавашното ръководство на ИРА.

— Така изглежда — отговори Портър. — Предполагам, господа, че сте чули за преждевременната кончина на Винсънт Мърфи и Еди Балик? Разбира се, че знаете. И ако вашият хипотетичен клиент има пръст във всичко това, сега не му е много комфортно, нали?

Фин и Козловски се спогледаха, детективът вдигна вежди.

Портър бръкна в папката, която беше донесъл, и извади оттам фотография, Фин никога не беше виждал мъжа на фотографията, но съвпаднаше с описанието, което Лиса им беше дала за нападателя, отвялкъл Сали. Имаше черна коса и черни очи, които гледаха в обектива без никакви чувства. В погледа му се четеше някакво първично и необуздано зло.

Фин поклати глава.

— Не го познавам — каза. — Кой е той?

— Името му е Лиъм Килбраниш — отвърна Портър. — Бивш боец от ИРА. Нашата група за борба с тероризма наскоро получи информация от британските си колеги, че той е избягал от Ирландия и е отпътувал за САЩ.

— Но нали ИРА се разпадна? — попита Фин.

— Да. През 1998 година беше постигнато примирие и спиране на огъня. Последваха години на преговори, като основният спор беше по въпроса за разоръжаването на всички военизирани организации в Северна Ирландия, включително и на ИРА. През 2005 година ИРА капитулира и международните оръжейни инспектори потвърдиха, че организацията е унищожила целия си арсенал. Към края на 2006 година международна мониторингова комисия написа в доклада си, че ИРА вече не представлява заплаха за мира.

— Но историята не свършва дотук, нали? — попита Фин.

— Не, не свършва. Тази борба е продължила повече от седемдесет и пет години. Повечето от участвалите в сраженията били

готови да свалят оръжие и да помогнат за мира. Откъдето и да го погледнеш, това си е сериозно постижение.

— Но не всички, нали? — попита Фин и посочи фотографията. — Не и той.

— Както при всяка кауза, винаги има хора, които са готови да се бият до пълна победа и отказват да се помирят. Една малка част от бившия състав на ИРА още продължават да работят за унищожаването на мира и за възобновяването на бойните действия. Килбраниш е от тях. Неговото семейство е било избито още когато той е бил дете.

— Защо е отпътувал за Съединените щати? — попита Фин.

— Мисля, че и сами ще се досетите — отговори Портър. — Килбраниш е известен с две неща: с бруталната си жестокост и с уменията си на крадец на изкуство. Ако е видял начин да си върне картините от музея „Гарднър“, то не би се поколебал и минута. ИРА сега не разполага нито с пари, нито с оръжие. Ако искат отново да подпалят враждата между католици и протестанти, имат нужда от купища свежи пари. Нашите информатори ни казват, че щом била направена офертата за продажба на картините, тази група от ИРА платила сто хиляди долара само за потвърждение, че офертата не е фалшива. И информацията се потвърдила.

— Как?

— Като им изпратили парчета от боята и снимки с дати върху тях. Фотографиите биха могли да се фалшифицират, но парчетата боя могат да се изследват, за да се установи с голяма степен на увереност дали са от оригиналните картини. По всичко личи, че офертата е била напълно сериозна.

— И тези хора ще си откупят краденото ли? — попита Фин.

Портър се изсмя.

— Съмнявам се. Те няма с какво да платят. Освен това, ако версията ни е вярна, Килбраниш е участвал в самия обир. Той е убеден, че картините му принадлежат по право. Дошъл е тук, за да си върне сам картините.

Настъпи тишина. На Фин му се стори, че сякаш стените започнаха да се стесняват. Прииска му се залата да имаше прозорци.

— Нека бъда ясен с вас, господин Фин. Ако клиентът ви е помогнал на Килбраниш да обере „Гарднър“ и ирландецът още не е сложил ръка върху картините, клиентът ви е жив труп. Знаете какво

стори с Мърфи и Балик. Същата участ ще застигне и клиента ви. Разбира се, вие го знаете много добре, нали? В противен случай нямаше да дойдете тук. Трябва да дойде при нас и ние ще му помогнем.

Фин си представи Сали в ръцете на мъжа, когото Портър му описа, и от тази мисъл му се догади.

— Не може да дойде.

— Защо?

— Защото не може.

— Ако се страхува да не го съдят за обира, сигурен съм, че ще измислим нещо. Още повече ако се намерят картините. — На Портър само дето не му потекоха лиги и Фин видя как Хюит го гледа изненадано.

— Не, не е това — отвърна адвокатът. — Макар че определено ще има нужда от споразумение да не го съдят. Но има и други съображения.

— Като например? — попита Портър. — Ако той не дойде тук, ще е мъртъв до няколко дни. Просто и ясно като бял ден.

— Де да беше толкова просто. — Фин подаде визитната си картичка. — Нека да помисля малко и ще ви се обадя пак.

Агентът бръкна в джоба на самото си, извади две визитни картички и ги подаде на Козловски и Фин.

— Дано да е така. — Той отиде до вратата и я отвори. Щом обаче двамата понечиха да излязат, Портър ги спря: — Трябва обаче да обясните една малка подробност на хипотетичния ви клиент, господин Фин. Ако той не дойде при нас да се разкае, а ние го заловим... всички уговорки отпадат. Нямам никакви съмнения, че Министерството на правосъдието ще се стовари с цялата си сила и мощ върху него и върху всеки друг, който е замесен.

Фин погледна към Портър. Когато стояха един срещу друг, разликата в ръста беше поразяваща, но въпреки това агентът вече не му се струваше толкова дребен. В неговото поведение имаше някаква напрегнатост и енергия, които плашеха.

— Разбрах ви, агент Портър. Ще го имам предвид.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Досега тя не беше изпитвала и не беше познавала такъв страх. Страхът беше нейн постоянен спътник, нейна сянка, която избледняваше от време на време, но винаги присъстваше. Но досега не беше изпитвала такъв страх. Мазето беше тъмно. Буквално усещаше мухъла и плесента, които я заобикаляха. По кожата ѝ, по косата ѝ, носа ѝ — беше навсякъде около нея, навсякъде във въздуха. Това сякаш придаваше на паниката физическо присъствие и колкото и да се опитваше, не можеше да прогони погубващата мисъл от съзнанието си.

Трябваше да се концентрира. Единственото, което ѝ беше помагало да оцелява досега през краткия ѝ и труден живот, беше способността ѝ да запазва самообладание дори и в най-критични ситуации. Тази нейна вътрешна сила ѝ беше необходима и в момента, но всеки път, когато се опитахше да си поеме дъх и да се вземе в ръце, миризмата на разложено нахлуваше в дробовете ѝ, а с нея и поредната вълна на ужас.

Тя огледа мазето. Беше трудно, тъй като ръцете ѝ бяха завързани с дебело тиксо и тя лежеше на една страна върху каменния под, издълбан направо в скалата. Всеки път, когато се обърнеше, тиксото болезнено се впиваше в ръцете ѝ. Беше завързана за една тръба в ъгъла на мазето, което не ѝ позволяваше да се мести. Но с малко усилие и болка Сали успя да се обърне по гръб и да разгледа вътрешността на това място в цялата негова зловеща атмосфера.

Височината на помещението беше не повече от метър и половина. Над себе си виждаше гредите на първия етаж, като от пролуките стърчаха парчета стара изолация. На много места влагата си беше пробила път и ивици жълто-кафяво матово фибростъкло висеше замръзнало, подобно на токсични сталактити. В ъгъла имаше пещ, покрита с ръжда и петрол. От нея като пипала на огромно насекомо излизаха тръби, които се свързваха с останалите части на къщата.

Тя чу как вратата се отвори и после по стъпалата отекнаха стъпки. Напрягна се, за да види кой е. Мъжът слезе бавно, като с всяка

следваща крачка прогнилите дървени греди на старото стълбище изскърцваха. В колата не беше говорил много с нея, само ѝ беше дал ясно да разбере, че ако се разкреши, ще я убие.

Когато пристигнаха в малката къща, той повтори заплахата си и ѝ нареди да влезе вътре. Набута я бързо в мазето, което беше приготвено за нея. Каза ѝ само да легне, после мълчаливо я завърза. Последното парче изолираща лента залепи на устата ѝ.

Сега стигна и последното стъпало и леко се наведе, за да не удари главата си. Пристъпи към нея, взе малък сандък, постави го до главата ѝ и седна на него. Вгледа се в нея, което ѝ се стори цяла вечност, но не каза нищо. Тя също го погледна, защото искаше да открие по лицето му признаци на състрадание. Уви, такива нямаше.

Още държеше пистолет в ръката. Постави го на пода до себе си с цевта, насочена към главата ѝ. Протегна се и леко разхлаби лентата на устата ѝ. После издърпа лентата бързо и силно. Тя неволно извика от болка. Той взе пистолета и отново го насочи към нея. Тя сподави сълзите си.

В поведението му се четеше някакво очакване, сякаш я чакаше да каже нещо. Тя обаче беше решена да го разочарова. Въпреки страха не искаше да му доставя удоволствие, като покаже слабост. След малко той бръкна в джоба на якето си и извади бутилка вода. Отвори я и допря гърлото на бутилката до устните ѝ.

— Отвори уста — каза ѝ.

Тя се подчини и той наклони бутилката. Беше неловка ситуация. Водата се лееше в устата ѝ, но по-голямата част се стичаше по бузата ѝ и оттам капеше на пода. Беше студено и устата ѝ беше пресъхнала от страх. Вкусът на водата беше хубав и тя започна да пие, поглъщайки колкото може повече от благодатната течност.

Той отдръпна бутилката и отново бръкна в джоба. Този път извади вафла. Разопакова я и я доближи до устата ѝ.

— Яж — каза.

Тя отново се подчини. Когато свърши с вафлата, той прибра бутилката вода и опаковката от вафлата в джоба си.

— Искаш ли да ходиш до тоалетната?

Тя дори не се беше замисляла за това до този момент. Беше прекалено уплашена.

— Да — отговори.

Той извади дълъг нож от калъф на колана си и срязва лентата, с която беше завързана за тръбата. Китките ѝ останаха омотани, но поне сега беше свободна да се движи. Тя седна на пода.

— Къде? — попита.

Той посочи към ъгъла на мазето. Там на едно въже беше закачен и опънат чаршаф.

— Зад чаршафа има кофа — отвърна.

— Може ли да ползвам тоалетната горе?

Той поклати глава.

Докато вървеше към ъгъла, тя усети как сълзите се стичат по страните ѝ и ги избърса. Щом свърши с тоалетната, излезе иззад чаршафа. Той не беше мръднал.

— Легни пак на пода — каза ѝ.

Омота отново лента около китките ѝ и я завърза за тръбата на пода. После скъса друго парче лента за устата ѝ.

— Не е необходимо — каза тя. — Ще си мълча.

Той поклати глава.

— Затвори си устата.

— Какво искаш?

Той залепи грубо лентата върху устата ѝ.

— Нищо, което ти да можеш да ми дадеш — отвърна. После стана, отиде при стълбите и се наведе, за да не се удари. Докато се качваше нагоре към светлината, стъпалата стенеха. На Сали ѝ се стори, че скърцането е по-силно, отколкото когато слезе. После вратата се затвори и мазето отново потъна в мрак. Тя опита да разтегне лентата, с надеждата той да е проявил нехайство и да не я е затегнал достатъчно. Той обаче беше проявил все същата прилежност и лентата болезнено се впи в ръцете ѝ.

Тя облегна глава на мръсния бетон, върху локвата, която се беше образувала от бутилката вода. Най-накрая сълзите потекоха свободно, смесвайки се с водата на пода. Тя не обичаше да се самосъжاليا, но всеки човек си имаше някакъв праг на издръжливост. Дали не беше достигнала този праг?

* * *

Шон Броударк седеше на табуретка в кухнята, когато Килбраниш се върна от мазето. Лиъм не помнеше досега той да е сядал някъде другаде, освен на дивана пред телевизора в хола.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — попита го Броударк. Досега Лиъм не го беше чувал така открито да изразява гнева си. Гневът не беше присъщ на добрия боец, той заслепяваше мисленето му. Това беше важен знак.

— Връщам си картините — отвърна, подмина го и отиде в хола.

— Така не сме се разбирали — каза Шон и го последва. — Никога не съм давал съгласието си за подобно нещо.

Лиъм се спря, обърна се към него и го погледна в очите. Беше толкова близо, че белезите на лицето му изглеждаха като лунни кратери. Лиъм се запита кой от двамата е загубил разсъдъка си. Това сега нямаше значение.

— За какво не си давал съгласието си, Шон?

— За отвличането. За похищението на невинни.

— Невинни! — Лиъм се изсмя. — Много голям моралист си станал, приятелю. Да не би да не си убивал деца?

Лицето на Броударк се изкриви от ярост.

— Само когато е необходимо и никога нарочно.

— Това не ми прилича точно на принцип на един светец, нали?

— Сериозно ти говоря. Никой не е одобрявал действията ти. И аз не възнамерявам да участвам. Изпратиха ме да ти помогна, но не и при подобни акции.

— Не съм те молил за помощ. Само гледай да не се изправяш на пътя ми.

— Това ще го реша аз.

— Добре. Наистина ли смяташ, че на някого ще му направи впечатление едно малко момиче, когато става въпрос за толкова много пари? Ако беше така, борбата ни нямаше да продължи толкова дълго време. Не разбираш ли? Тези картини са ни нужни като кръв. Те са последният ни шанс. — Той се върна в кухнята.

Броударк остана на място. После извади мобилния си телефон.

— Не аз ще го решавам — каза и тръгна към външната врата.

Лиъм тръгна след него.

— Добре, обади се.

Още докато говореше, извади ножа си от калъфа и нападна Шон в гръб. В последния момент Броударк осъзна грешката си и понечи да се обърне, но беше прекалено късно. Лиъм замахна и заби силно ножа в ребрата му. Броударк се олюля и падна напред. Лиъм видя как той потърси с ръка пистолета си. Коленичи зад него, издърпа главата му назад, като оголи врата му.

— Предупредих те — каза.

После рязко прокара острието на ножа по врата на жертвата. Разрезът беше дълбок. Колкото и малко живот да беше останал у Броударк, той го напусна в този миг. Мъжът падна безжизнено по лице с разперени ръце. Лиъм бързо го обърна по гръб и го наръга още веднъж в гърдите, за да спре окончателно сърцето му. След като тялото беше в това положение и сърцето беше спряло, това щеше да намали изтичането на кръв, която трябваше да чисти.

Лиъм се изправи и си пое дъх. Отиде до мивката и пусна студената вода. Сложи острието под струята, наблюдавайки как стоманата от тъмночервена стана розова, докато водата отмиваше кръвта. После се обърна и отиде до трупа на Броударк. Нямахте как да го избегне. Беше решен да си върне картините и сега имаше само един изход — да успее.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Според теб ще дойде ли?

Портър беше застанал на вратата на кабинета. Хюит вдигна поглед от книгата на бюрото.

— Клиентът на Фин ли? Може би. Ще направи грешка, ако не дойде. Попрочетох това-онова за нашия приятел Килбраниш. Не бих искал да ме преследва човек като него.

— Прав си, и аз не бих искал — съгласи се Портър. — Не разбирам защо отказват.

— Най-вече защото дори и да обещавах помилване, не разполагаш с правомощията да го сториш.

Дребният агент сви рамене.

— Само казах, че ще измислим нещо. Не съм предлагал точно имунитет.

— Но беше близо. И със сигурност те останаха с такова впечатление.

— Може. Както каза детективът, не съм се представял за друг. Ако те са останали с погрешно впечатление, това си е техен проблем. Те много добре знаят какви са правилата на играта.

— Вярно е. Питам се обаче как ще постъпим, ако клиентът им дойде.

— Лесна работа. Ще го използваме като стръв. Ще примамим Килбраниш и ще съберем цялата информация, за да намерим картините.

— Понякога стръвта бива изядена. Не помисли ли за това?

— Това не е моя грижа.

— Когато провеждаш операция с един човек, неговата безопасност се превръща в твоя основна грижа и отговорност.

— Технически е вярно. Но не е мой проблем. Говорим за редки шедьоври на стойност половин милиард долара. Шедьоври, които са в неизвестност от двайсет години. Шедьоври, които могат да бъдат използвани за финансиране на престъпна и терористична дейност. Ето

това са моите грижи и проблеми. Ако единствената вторична щета, която се налага да претърпим, е загубата на човека, откраднал картините, аз бих определил акцията като успех.

Портър гледаше някъде в празното пространство, а на лицето му се беше изписало някакво спокойствие и едва ли не невинност. В този миг Хюит си каза колко малко знаеше в действителност за шефа на Програмата за борба с кражбите на произведения на изкуството.

— Козловски и Фин вероятно няма да се съгласят с теб. Клиентът им със сигурност няма да се съгласи.

— Това не е мой проблем — отговори Портър. — За мен най-важно е изкуството.

* * *

— Това не ми харесва — каза Санчес.

Стоун седеше зад волана на необозначената полицейска кола. Санчес беше до него. Бяха паркирали пред затвора на Нашуа Стрийт. Бяха проследили Фин от болницата до музея „Гарднър“, оттам до сградата на ФБР и оттам до Нашуа Стрийт. Посещенията бяха направени само за няколко часа.

— Нещо става.

Санчес кимна.

— Поне сега знаем, че бяхме прави за картините. Те нямаше да отидат в „Гарднър“, ако не ставаше въпрос за изкуство.

— Така изглежда. — Санчес мислено се наруга. Пред очите й имаше толкова много информация, а тя не можеше да сглоби парчетата в едно цяло. — Да си прав не върши много работа, освен ако не доведе до арест. Все още сме две стъпки назад и ако скоро не наваксахме, нещо ще се случи и ние няма да сме готови да реагираме.

— Тогава какво ще правим? — попита той. — Искаш ли да задържим Фин и Козловски?

Тя поклати глава.

— Излишно е. — Санчес въздъхна. — Какво знаем до момента?

— Проверих в болницата — отговори Стоун. — Казаха, че следобед там била докарана онази жена Кранц. Изглежда е станала

жертва на нападение, но не е дала на лекарите информация какво точно се е случило.

— А Фин и Козловски оттам отидоха направо в музея. — Санчес рязко извъртя глава към него.

— Точно така. Проведох кратък разговор с директора. Не се зарадва много на появата ми. Каза, че са му задавали въпроси за обира отпреди двайсет години. Повече не каза нищо.

— И оттам отидоха при федералните.

— Да. Очевидно са се качили на осмия етаж. Ако не пуснем официално запитване, няма как да разберем при кого са ходили. Но аз мога да предположа.

— При Хюит.

— Така мисля. Чух, че двамата с Козловски са работили заедно в миналото.

— Близки ли са? — попита тя.

— Говорим за Козловски. Той не е от хората, които лесно се обвързват, но казват, че са работили добре заедно и са се сприятелили.

— И сега са тук, в затвора. — Помъчи се да реши уравнението, но все не успяваше. — Какво пък, според теб възможно ли е да работят с Хюит?

— Всичко е възможно.

— Но защо? Да не би да си сътрудничат по нещо. — Тя затвори очи за миг и се опита да се отпусне. — Хюит работеше в отдел „Организирана престъпност“, когато Уайти движеше всичко и Конъли му снасяше информация. По същото време удариха и музея. Коз тогава беше ченге. Страхотна репутация, страхотни контакти, но трън в петата за всички. А сега Фин е адвокат на Мали — крадец, който тогава работеше за Бългър. И всичко започна с убийствата на двама от хората на Бългър, които също може би са били замесени в обира. — Тя отвори очи. — Не, не може да бъде. Може ли?

— Каквото и да е, те не си губят времето — отвърна Стоун и кимна към входа на затвора. — Ето ги, идват.

Фин и Козловски забързано слизаха по стъпалата. Те гледаха устремено напред, като само от време на време внимаваха да не ги блъсне кола, докато пресичат улицата. Каквото и да се случваше, то се случваше бързо. Двамата пресякоха от другата страна и се качиха в кабриолета, който бяха паркирали пред болницата за рехабилитация.

— Сега какво, шефе? — попита Стоун, щом кабриолетът потегли от паркинга.

— Следвай ги — отвърна тя. — Те са единствената ни конкретна следа в момента.

* * *

— Как е Девън? — попита Лиса. Тя изглеждаше по-добре. Седеше на леглото и бинтовете на главата ѝ бяха сменени. По лицето ѝ имаше драскотини. Козловски се беше подпрял на стената, Фин седеше на стола до леглото. Вратата беше затворена.

— Не е добре — отвърна адвокатът. — Разтревожен е най-вече за дъщеря си. И със сигурност осъзнава какво означава да се предаде на Килбраниш. — Той погледна през прозореца. Слънцето почти беше залязло и предградията на запад блестяха от отразените последни слънчеви лъчи за деня. Окъпаните в златисто покриви в далечината бяха в пълен контраст с мрачната и тъжна болнична стая, изпълнена с миризмата на дезинфектанти, на болести и смърт.

— Мислиш ли, че ще иска да се предаде? — попита Лиса, чиито длани по навик лежаха върху корема ѝ.

— Да — отвърна Фин. — В края на краищата тя му е дъщеря.

— Той я познава едва от година — посочи Козловски скептично. — Може и да откаже.

— Едва ли — не се съгласи приятелят му. — Девън никога не е бил изкусен лъжец, защото не е достатъчно хитър. Говори за нея, като че тя е неговата единствена надежда на този свят. Мисля, че ще направи всичко възможно, за да я спаси. Според мен той искрено е загрижен за нея.

— Зависи какво наричаш „загрижен“ — възрази Козловски. — Негова дъщеря или не, не знам дали една година е достатъчно, за да се привърже към нея толкова, та чак да жертва живота си.

— Твоето дете още не е родено. Ти какво би направил, за да го защитиш? — попита го Фин.

Козловски пристъпи на другия си крак и мускулите му се опънаха под якето.

— Не ме сравнявай с Девън — отговори тихо.

— Прав си, но само искам да кажа, че мога да отгатна намерението му. Така или иначе, щом утре излезе от затвора, ще го държим непрекъснато под око. Отиде ли някъде, ние ще го следваме. Точка. Ако се опита да бяга, собственоръчно ще го завържа и ще го доставя на Килбраниш.

— Трябваше да я защитим — каза Лиса. — Аз трябваше да я защита. — Тя толкова силно дръпна одеялото, с което беше завита, че за малко да го скъса.

— Ти не си виновна — каза Фин. — Никой от нас не знаеше и не предполагаше, че ще се случи такова нещо.

— Знаехме достатъчно — отвърна тя.

Той кимна.

— Може и така да е. Но тогава вината ни е обща. Ще си я върнем.

— Имаш ли план?

— Той горчиво се изсмя.

— Не точно план. Успях да издействам да насрочат заседанието за гаранцията за утре. Повече от това не мога да направя. Първо трябва да го измъкнем, а след неговото малко изпълнение онзи ден пред съдията, няма гаранция, че ще успеем. Щом го измъкнем, ще чакаме Килбраниш да се обади.

— И после?

— Не знам.

— Нали не възнамеряваш да дадеш Девън на този психопат? — попита Лиса. — Трябва да има и друг начин.

Фин погледна към Козловски.

— Може и да има — отвърна. Приятелят му кимна. — За едно и също нещо ли си мислим?

— Сигурно — отвърна Козловски. — Това е единственото смислено решение на проблема.

— Има само един начин да разберем дали е така — каза Фин.

— Какъв е той? — попита Лиса.

— Ще му дадем картините — отговори Козловски.

Тя погледна недоумяващо първо единия, после другия.

— Но нали не знаем къде са картините?

— Не знаем — отвърна адвокатът. — Но знаем кой знае.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Второто заседание за разглеждане на молбата за пускане на Девън под гаранция беше насрочено за петък, в два и половина следобед. Фин пристигна в един часа, за да говори със съдебния служител, ако може Девън да мине първи. Не искаше да оставя всичко на случайността. Предното дело можеше да се обърка и тогава щяха да върнат Девън в затвора, без изобщо да изслушат молбата му за гаранцията. Въпросът беше деликатен. Той молеше служителя за голяма услуга. Въпреки това беше му навик да се отнася добре с всички служители в съда — хитрина, която беше научил, когато започна кариерата си като служебен защитник — и те го оценяваха. Секретарят на съдия Плат се отнасяше добре с него от момента, в който Фин му подари два билета за мач на „Ред Сокс“, за да може да заведе сина си за рождения му ден. Формално това не беше подкуп. Нямаше договорка, а и Фин никога не би поискал някакво привилегировано отношение към дело, което води той. Жестът обаче му позволи да посъкрати задължителните процедури. Нямаше съмнение, че услугата, за която беше помолил сега, щеше да му изгърми всичките патрони и да изчерпи цялата благосклонност, която билетите за „Ред Сокс“ му бяха спечелили.

Кристин Кели, помощник-окръжният прокурор, който възрази против пускането срещу подписа, тази сутрин отсъстваше от съдебната зала. Вместо нея присъстваше младият ѝ колега, който беше с нея предния път. Той беше дошъл заедно с една жена, която изглеждаше още по-млада дори от него. Само като я погледнеше, Фин се чувстваше много стар. Той обаче прогони тази мисъл от съзнанието си и се съсредоточи върху предстоящите съдебни прения.

Съдия Плат влезе в залата, все така отегчен от живота.

— Призовете страните по първото дело — изръмжа той, щом присъстващите седнаха.

— Дело номер 08-CR-2677, Щатът Масачузетс срещу Девън Мали! Моля страните да се явят! — извика съдебният пристав.

Доведоха Девън. Той беше облечен в затворническите си дрехи, с оковани ръце и крака. Плат беше забол нос в книжката по делото, когато Девън влезе в залата, и вдигна глава с около минута закъснение. Обаче щом погледна обвиняемия, челото му се набърчи от отвращение. Повика секретаря си и двамата влязоха в кратък оживен спор. После съдията го отзова.

Плат насочи вниманието си към Фин.

— Господин Фин, радвам се да ви видя отново в залата — каза той. — Днес отново ли ще молите за освобождаване срещу подписка? Няма да мине.

— Не, ваша чест — отвърна Фин. — Преди да започнем, моят клиент помоли да му се даде възможност да направи кратко обръщение към съда.

Плат изглежда недоволно Девън:

— Вярно ли е, господин Мали?

Фин сръга Девън.

— Да, ваша чест — отговори той.

Плат сбърчи нос, сякаш до него достигна неприятна миризма.

— Щом се налага, моля — каза.

Девън се покашля, Фин беше репетирал предната вечер с него, но въпреки това дланите му се изпотиха, когато той започна:

— Най-напред искам да се извиня на моя адвокат, господин Фин. Двамата с него се познаваме отдавна. Онзи ден му се ядосах и го ударих. Не биваше да го правя и много съжалявам за това. — Девън замълча и погледна към съдията, чието изражение обаче не се промени. — На следващо място, искам да се извиня на приставите и на другите, които присъстваха в залата онзи ден. Знам, че ги поставих в опасна ситуация, за което нямам никакво оправдание.

— Това ли е? — попита Плат.

— Не, господин съдия. Искам да се извиня и на вас. Това е вашата съдебна зала, а аз наруших реда и достойнството в нея.

— Вие проявихте крайно неуважение — добави съдията.

Девън неохотно кимна.

— Не исках да се получи така, господин съдия. Не исках да показвам неуважение, но в крайна сметка така излезе. Съжалявам и се извинявам. Няма да се повтори повече.

— Дяволски сте прав, че няма да се повтори — изръмжа Плат, но не беше убеден, Фин усети, че съдията се връща отново към обичайната си незаинтересованост.

— Господин Фин, доколкото си спомням, обсъждахме условията на паричната гаранция, когато вашият клиент ни прекъсна, така ли е?

— Тъй вярно — отвърна той.

Младият помощник-окръжен прокурор се изправи.

— Ваша чест, мога ли да взема думата?

Плат го погледна над очилата.

— Господин Хендрикс, имате ли да добавите нещо към казаното от госпожа Кели онзи ден?

— Само това, че след проявата на неуравновесеност от господин Мали...

— Аз присъствах тук, господин Хендрикс. Ако възнамерявате да ме поучавате до каква степен следва да взема под внимание тази постъпка при определяне на гаранцията, спестете си го. Не е необходимо да ми напомняте за поведението на господин Мали. Имате ли да кажете нещо ново?

Хендрикс отвори уста, но думи не излязоха.

— Не, ваша чест — накрая каза. — Нямам.

— Аз и не очаквах друго. — Плат погледна към Фин.

— Господин адвокат, предполагам, че достатъчно дълго сте обикаляли из коридорите на съда и знаете кога да си държите устата затворена.

— Така е, ваша чест. Благодаря.

Плат погледна към Девън:

— Господин Мали, когато онзи ден нападнахте адвоката, аз бях склонен да намаля размера на гаранцията. За Бога, та аз дори се колебаех дали да не ви пусна срещу подписка. Сега обаче заради вашата постъпка размишлявам дали изобщо да ви пусна под гаранция. — По всичко личеше, че речта е отрепетирана, но докато думите излизаха от устата на Плат, Фин почувства как с тях си отива и гневът му. Нямаше го предишното му възмущение и презрение и сега само беше уморен от препирнята. Той си пое дълбоко дъх. — Както и да е. Сега по същество. Определям гаранция в размер на петдесет хиляди долара. Пристав, обяви следващото дело.

Залата се оживи. Приставът извика номера на следващото дело и отпред излезе друг адвокат с куфарчето си. Друг пристав хвана Девън за лакътя и го отведе, а Фин стана от масата.

— Не се притеснявай — каза му Фин. — Ще намеря парите. Ще ни струва пет хиляди.

— Благодаря ти, Фин. Ще ти върна всичко до цент.

— И още как ще имаш да връщаш. Ще внесем парите до десет минути. После ще ни трябва около час, докато минат всички формалности и те освободят. Ще те чакам пред входа на съда.

— Добре — отвърна Девън. Приставът го отведе.

Фин остана сам в претъпкана с хора зала. Заседанието беше лесната част. Трудното идваше оттук нататък.

* * *

Мъжът, който я беше отвлякъл, повтаряше за кой ли път един и същи ритуал. На всеки няколко часа той слизаше по стълбите, за да й дава да пие вода и да сложи няколко залька в устата. В действията му нямаше никаква вежливост. Той демонстрираше към нея толкова чувства, колкото би демонстрирал и към едно цвете, докато го полива. Ако изобщо имаше някаква промяна в поведението му, колкото повече време минаваше, толкова по-малко човечност проявяваше той.

Сали също се беше променила. Беше стигнала до етапа, в който вече предпочиташе да умре от жажда, отколкото периодично да й наливат вода в гърлото. В началото ситуацията, в която се беше оказала, й се струваше нереална. Това се промени, когато мъжът свали трупа в мазето.

Беше видяла, че в къщата имаше и друг човек, когато похитителят ѝ я доведе. Но той я набута така бързо в мазето, че нямаше възможност да разгледа втория. Сега можеше да го гледа дори повече, отколкото ѝ се искаше. Ако оживееше след всичко, което ѝ се беше случило, лицето на убития щеше да ѝ се явява непрекъснато насън.

Предната вечер първоначално дори не разбра какво става. Похитителят ѝ отвори вратата към мазето и с усилие започна да влачи нещо надолу по стълбите. Стъпалата сякаш щяха да се счупят всеки

момент под тежестта на товара. Когато мъжът стигна до долу, тя видя какво влачеше. Беше човешки труп.

И сега трупът лежеше тук долу, на не повече от три метра от нея. Мъжът с черната коса дори не си направи труда да обърне тялото по корем или да му затвори очите. Мъртвият лежеше на една страна, безжизнен и неподвижен, вторачен в нея. Езикът му беше увиснал — тъмен и набъбнал, като някаква гумена играчка. Виждаше дълбоката рана на гърдите му и разреза на гърлото, от който главата му беше клюмнала на една страна, и оттам сякаш беше зейнала огромна втора уста.

Започваше да мирише.

Трупът разсея и последната капка съмнение в колко сериозна опасност се намира. Сега вече съзнаваше с цялата сериозност, че за да оцелее, трябваше да съсредоточи всичките си сили и съзнание. За миг ѝ хрумна мисълта да се предаде, да се надява на лека смърт. Животът ѝ беше изпълнен с разочарование и отчаяние. Напълно обяснимо би било да иска да сложи край на мъките и страданията си. В крайна сметка не се ли беше мъчила достатъчно?

Тази мисъл продължаваше да се върти в главата ѝ, но не можеше да вземе превес. Все пак трупът беше достатъчно красноречиво свидетелство какво представлява смъртта — брутална и безвъзвратна — и това засили желанието ѝ да живее. Докато лежеше на студения и влажен под, тя се закле никога повече да не позволява на никого да се разпорежда с живота ѝ. Повече нямаше да разчита на възрастни, на родители, на когото и да било друг. Отсега нататък щеше да разчита само на себе си. И тази мисъл ѝ даде надежда за бъдещето. Тази мисъл засили волята ѝ за живот.

* * *

Фин се запъти направо към кабинета на съдебния секретар веднага щом приключи заседанието на съда. Докато вървеше, той се обади по мобилния си, за да уреди внасянето на сумата, необходима за освобождаването на Девън. Често работеше с този човек — един колоритен тип на име Шифти Лару, чийто бизнес бяха нощните клубове и паркингите. Лару изпрати свой служител с всички

необходими формуляри, Фин му плати с чек на кантората и в рамките на половин час изкараха Девън в собствените му дрехи. Той се потеше въпреки че навън беше едва десет градуса.

— А сега какво? — попита.

— Първо трябва да оправим финансите — отвърна Фин.

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеш много добре, Девън. Току-що платих пет бона, за да те пуснат. Прибави ги към близо двайсетте хиляди за хонорар, които са се събрали. Освен това делото продължава и ще трябва още пари.

— Господи, ти сигурно се майтапиш! Дъщеря ми е отвлечена, трябва да я освободим.

— Ще я освободим. С моите хора се занимаваме цяла седмица с това. С тази гадория, за която ти знаеше, но скри от нас. За Бога, Девън, ти изложи на опасност мен и хората ми. Колежката ми е в болница заради теб и психопатът за малко не уби детето, с което тя е бременна.

— Нали каза, че парите не те интересуват.

— Това беше тогава. Промених си мнението и сега искам да ми платиш.

— Казах ти, че ще ти платя. Но първо да си върнем Сали.

Фин поклати глава.

— Глупости. Или ми плащаш сега, или се оправяй сам. Точка. Няма да отстъпя, Девън. Та аз дори не знам къде ще си утре. Няма да се оставя да ме изпързеляш. Нали каза, че можеш да ми платиш? Докажи го.

Девън пхна ръце в джобовете и обърна поглед настрани.

— Добре — отвърна той. — Щом си искаш шибаните пари, ще ти ги дам.

— Добре.

— Но като ти платя, оставаш до края.

— Ако ми платиш всичко дължимо, съм с теб до края.

Девън се поколеба за миг:

— Трябва да отидем в апартамента ми.

Фин направи жест, че му отстъпва пътя.

— Ти водиш.

Козловски ги чакаше отвън. Цяла сутрин и рано следобед той се занимава с изписването на Лиса от болницата и със закарването ѝ в апартамента.

— Как е тя? — попита Фин.

— Ще се оправи — отвърна Козловски. — Казах ѝ да заключи вратата и да не пуска никого, освен мен и теб. Също така ѝ казах да държи телефона наблизо и да запамети телефон 911 за бързо набиране.

— Килбраниш няма да я закача — успокои го Фин. — На него му трябва Девън.

Той забеляза, че при тези думи клиентът му потрепери.

— Къде отиваме сега? — попита Козловски.

— В апартамента на Девън. Ще отидем да си получим парите. После ще се заемем със спасяването на Сали.

Козловски кимна.

— Колата ми е паркирана зад ъгъла — каза той. — Нали не мислиш сериозно, че и тримата ще се поберем в твоето Ем Джи?

— Гледай си работата.

— Добре.

Фин остави своята кола и тримата тръгнаха към паркинга на Стейт Стрийт, където беше паркирал Козловски. Огромният шевролет беше поне с десет години по-стар. В колата обаче имаше достатъчно място да играеш тенис и дори Фин трябваше да признае, че за момента тя повече отговаряше на потребностите им.

По време на пътуването до апартамента на Девън всички се бяха умълчали. Фин не беше идвал тук от деня, в който взе Сали. Трудно му беше да повярва, че това се случи едва преди четири дни. Оттогава сякаш целият му свят се беше променил.

Козловски паркира пред апартамента и тримата слязоха от колата. Апартаментът не се беше променил — беше си все същата мизерна дупка. Може би единствената му утеха беше, че останалият свят изобщо не подозираше какъв хаос е настанал. И това място като че беше единственият остров на стабилността в цялата вселена.

Девън извади ключовете и отвори вратата. Щом прекрачиха прага, всички моментално доловиха миризмата. Беше трудно да не

усетиш — несравнимата с нищо миризма на разложено и гнило.

— Мили Боже, ще повърна! — каза Девън.

Козловски извади пистолета и прошепна:

— Аз влизам първи.

— Добре — отвърна Фин и отстъпи. Нямаше кой знае какво за претърсване. Имаше един хол. През двайсетте години на миналия век, когато беше построена сградата, помещението сигурно беше наричано антре. Тук обаче нищо не липсваше. Холът имаше друга врата и коридор.

— Накъде водят? — Козловски попита Девън.

— Вратата води към кухнята, а коридорът — към банята и спалните.

— Колко спални са?

— Две.

— Други стаи има ли?

— Само един дрешник.

Козловски се приготви да открие огън светкавично, като хвана пистолета с две ръце и го насочи към тавана. Пресече хола и оттам в коридора. За толкова едър човек като него беше удивително колко безшумно може да се движи.

— Стойте тук — нареди им. После се скри в коридора.

Сякаш мина цяла вечност, макар че в действителност беше само около минута. След малко се показа и поклати глава.

— Нищо — каза.

После посочи към кухнята и даде знак на Фин и Девън да останат по местата си. Плъзна се покрай стената, готов за стрелба. Описа дъга около вратата на кухнята и насочи пистолета напред. След малко извика от кухнята:

— Намерих го!

Фин хвърли поглед към Девън и двамата тръгнаха напред. Докато вървяха към кухнята, миризмата стана по-силна, докато накрая беше нетърпима.

Кухнята беше доста тясна и Козловски беше застанал по средата, като закриваше източника на миризмата.

Хладилникът зееше отворен, а на кухненския плот имаше храна. Над парчетата салами и шунка кръжаха мухи.

— Ах, тази кучка! — възкликна Девън и заобиколи Козловски, за да види отблизо. — Скапаната Шели го е направила нарочно.

— Вероятно — отвърна Фин.

Козловски отвори прозореца.

— Ще почистим и ще се разнесе.

— Знам, но въпреки това.

— Ти си й стоварил проблемите си за няколко дни — каза адвокатът. — Тя е решила, че е справедливо да ти го върне по някакъв начин.

— Майната й!

— Имаш по-голям проблем от този — отбеляза Козловски.

— Парите — подсети Девън Фин.

Девън откъсна малко от ролката с домакински салфетки, избърса разложените хранителни продукти и ги изхвърли в кофата за боклук.

— Всичко е оплескала — отбеляза.

— Сериозно ти говоря, Девън — настоя адвокатът. — Докато не ни платиш, няма да мръднем оттук.

Девън изхвърли и салфетката в кофата.

— Ама и вие сте едни негодници. Изчакайте ме тук. Сега ще се върна. В другата стая са.

Фин поклати глава.

— На глупаци ли ти приличаме?

— Кълна се, в другата стая са. Просто не искам да видите къде ги крия.

— Съжалявам — отвърна Фин. Девън се поколеба. — Искаме само това, което ни дължиш. Но няма да свалим очи от теб, докато не уредим взаимоотношенията си.

— Добре, нека да е вашата. — Той се върна в хола. Фин и Козловски го последваха. Адвокатът имаше възможност да огледа по-подробно мястото. Колкото и зле да изглеждаше отвън апартаментът, вътре положението беше още по-трагично. Холът беше малък, мебелите — вехти и с петна. Съдейки по вида им, мокетите в коридора бяха слагани някъде през петдесетте години на миналия век и на някои места съвсем се бяха изтрили. Стените бяха на петна, боята се лющеше. Фин потрепери при мисълта, че Сали ще живее тук.

Девън зави към банята. Те биха го последвали и там, но нямаше достатъчно място да се сместят всички. Затова продължиха да го

държат под око от коридора.

Девън се качи на ръба на ваната и протегна ръка към някакъв вентилационен отвор на тавана. Леко бутна капака и го премести. После бръкна в отвора и извади оттам чувал, в който едва не си завря главата, за да не видят какво има вътре. След миг отново напъха чувала в скривалището и го закри с капака.

Слезе от ваната и отиде при тях в коридора, като им подаде пачки с банкноти.

— Тук са трийсет и пет хиляди — каза. Фин взе пачките. Банкнотите бяха стегнати с оранжеви ластици, като във всяка пачка имаше по пет хиляди долара. Общо седем пачки. — Пет хиляди за гаранцията и двайсет хиляди за работата, която свършихте до момента. Останалите десет са за последващите действия. Сега сме квит — каза клиентът.

Адвокатът хвърли парите на земята и Девън инстинктивно посегна към тях.

— Кво ти става, бе! — извика.

— Ах, ти, скапан лъжец! — каза Фин.

— Какво? Брой ги, истински са!

— Не ми пука за парите, задник. — Той го сграбчи за яката на ризата и го блъсна към стената.

— Какво искаш? — попита объркан Девън, докато се опитваше да се изскубне. Фин обаче го беше хванал здраво за врата. — Какви ги говориш?

— Къде са картините, Девън?

Объркването на Девън премина в паника.

— Не знам за какво говориш!

Фин замахна с юмрук и го удари в лицето. Мъжът се свлече на пода.

— Не ми излизай с тези глупости. Много добре знаем!

Девън се преви на пода и закри с ръце главата си.

— Какво знаете? Нищо не разбирам!

— Стига си се занасял, Девън. Ако продължаваш, ще те дам на Коз. Той е бил ченге двайсет и пет години и знае как да те накара да проговориш. — Фин коленичи и се наведе на сантиметри над лицето на Девън. — Знаем, че ти си пуснал оферта, че продаваш картините. Дал си на потенциални купувачи снимки и парчета от боята, за да

докажеш, че офертата е реална. Това означава, че знаеш къде са картините. И сега ще ни кажеш къде са.

— Майната ти! — извика Девън. — Нищо не знаете!

— Знам, че живееш дупка, в която и хлебарки не виреят. Знам, че от години не си изпълнявал сериозна поръчка за Мърфи, Балик или който и да било друг. Знам, че току-що бръкна в дупка в тавана и извади трийсет и пет хиляди долара, без да ти мигне окото, а ако и преди разполагаше с тези пари, нямаше да живееш в такива условия. Знам също и че ИРА са платили на някого сто хиляди долара, за да им потвърди информацията за картините. Не е необходимо да имаш чело две педи, за да се досетиш. Наистина ли си толкова глупав?

Другият продължаваше да лежи на пода. Като че беше превъзмогнал физическата болка, но изглеждаше съсипан.

— Знам и че този Килбраниш държи дъщеря ти за заложничка и ще я убие, ако не си получи картините. Това нищо ли не означава за теб?

— За мен тя е всичко! — извика Девън. — Тя е единствената, която обичам. Ще се предам. Ще се разменя с нея, каквото и да ми коства това! Дори и да умра!

Фин объркан поклати глава.

— Но не разбираш ли? Не е необходимо да го правиш. Той не иска теб, а картините. Ако му ги дадем, той ще те остави на мира.

— Майната ти! Ти няма да ме разбереш.

Фин погледна Козловски, но и той беше безпомощен.

— Къде са картините, Девън? — попита отново адвокатът.

Девън вдигна очи към него.

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Девън видя за последно Уайти Бългър през декември 1994 година. В Саути бяха настъпили опасни времена. Опасни времена за всеки, който беше свързан с подземния свят. Напрежението в бедняшките квартали и по цялото околno крайбрежие беше достигнало връхната си точка, когато в Ню Ингленд настъпи зимата. През последните месеци бяха арестувани много букмейкъри из цял Бостън и хората — големите играчи — се бяха изпокрили и бяха залегнали на дъното. Говореше се под сурдинка, че предстои да се случи нещо голямо. Никой не знаеше какво точно и как ще се случи, но това не успокояваше хората. Говореха като за наближаващ апокалипсис, надвиснала във въздуха безименна заплаха, която беше изправила всички нащрек. Нямаше нищо по-лошо и опасно от изнервени гангстери.

Девън си беше вкъщи, в апартамента, три дни преди Коледа. Въпреки успеха му в музея „Гарднър“ преди няколко години обещанието за повишение и огромни възможности никога не се осъществи. Сякаш нищо не се беше случвало. Реакцията на полицията и другите служители на реда след обира в „Гарднър“ беше толкова бурна, че той не можеше да изтъкне заслугата си, за да докаже репутацията си. Предвид приоритета, отреден на разследването, ченгетата щяха да го надушат от километри. Онези, които знаеха за участието му в обира, страняха от него от години. Нещо по-лошо, той непрекъснато беше с повишено внимание и се озърташе на всички страни да не го очисти Бългър или някой от хората му, за да заличат следите. Когато телефонът иззвъня и чу гласа на Бългър, сърцето му едва не спря.

— Имам работа за теб — каза Бългър.

— Добре — отвърна Девън и се изпоти като в сауна. — Каква?

— Не е за по телефона. През нощта ме чакай в магазина за алкохол. В един часа.

— Разбира се, господин Бългър.

Когато затвори телефона, първата му мисъл беше да бяга. Той отиде в спалнята и отвори чекмеджетата, за да си приготви багажа. След миг обаче коленете му се подкосиха и той се стовари отчаян на леглото. Истината беше, че нямаше много багаж. Само една чанта дрехи и петдесет долара. Такова мизерно съществуване водеше. Единственото, благодарение на което още не беше умрял от глад, бяха поръчките, които от време на време му подхвърляше Мърфи. Ако и Мърфи се откажеше от него, с Девън беше свършено. Докато седеше на леглото, той обмисли положението си. Ако Уайти го искаше мъртъв, щеше да му е видял сметката досега. Това беше само предположение, разбира се. Дори си внуши, че може би това е началото на един добър и успешен период за него — изпълнението на обещанието, което Бългър му беше дал преди години.

Той пристигна няколко минути по-рано от уреченото в магазина за алкохол, от който мафиотът движеше бизнеса си. Осветлението беше изключено. Отиде до предната врата и понечи да отвори, но беше заключено. Огледа наоколо и тръгна към задната част на сградата. Докато приближаваше, забеляза, че задната врата е откритата. Отиде и я отвори.

— Господин Бългър? — леко се провикна той.

— Ела тук — чу се глас.

Девън беше толкова уплашен, че щеше да повърне от напрежение. Вътре беше тъмно като в рог и не се виждаше нищо. Каза си, че това е краят, и мислено се сбогува с живота. Поколеба се дали да влезе.

— Влизай — обади се отново човекът.

Той си пое дълбоко дъх и прекрачи прага. Беше пропуснал всичките си шансове да избяга.

— Къде сте? — попита в тъмното.

— Отзад, в склада.

Девън бавно тръгна натам, опипвайки пред себе си за невидима опасност. След миг забеляза слаба светлина откъм складовите помещения. Тръгна по посока на светлината, почувствал се малко по-спокойно и уверено. Светлината му даваше по-добра представа за пространството. Стигна до вратата и отвори.

Бългър беше вътре. В средата на стаята имаше маса, на която лежеше голям дървен сандък.

— Искам да ми помогнеш с това — каза Бългър.

Девън се огледа, като очакваше да види и друг от бандата, но бяха сами.

— Разбира се, господин Бългър — отвърна. — Къде ще го носим? В другия склад ли?

Бългър поклати глава.

— Отвън съм паркирал кола.

— О, добре тогава. Няма проблем.

Сандъкът беше по-лек, отколкото Девън очакваше. За двамата не беше трудно да го носят. Отвън беше паркиран товарен микробус, който беше облицован с дебел кафяв мокет. Като момче Девън винаги си беше мечтал за такава кола. Такива караха повечето момчета на неговата възраст от квартала.

Двамата с Бългър натовариха сандъка отзад и затвориха вратите.

— Качвай се — каза Бългър и му подхвърли ключовете. — Ти ще караш.

Девън седна зад волана, Уайти — до него.

— Къде отиваме? — попита Девън.

— В Чарлстън. — Уайти не гледаше към него, а непрекъснато се вглеждаше през стъклото, оглеждаше паркинга и хвърляше погледи към огледалото за задно виждане. Девън никога не го беше виждал толкова изнервен. Това със сигурност не допринасяше Девън да се почувства по-спокойно.

Той превключи на скорост и потегли. При други обстоятелства можеше да е и приятно. Температурата беше около нулата, духаше лек вятър. Тънката снежна покривка, натрупала се през деня, беше направила града да изглежда по-чист, а и беше достатъчно студено, за да се задържи.

Девън прекоси Саути и оттам се насочи към Бостън.

— Откъде ще минем?

— По Чарлстън Бридж — отвърна Бългър.

Девън кимна и зави надясно, по Атлантик, кара по нея и се отклони по Сърфейс Роуд, която вървеше успоредно на естакадата на магистралата, отделяща центъра на Бостън от Норт Енд. Оттам продължиха по Норт Уошингтън към моста с четири платна, който свързваше града с югоизточната част на Чарлстън. В другия край на моста имаше кръстовище и светофар.

— Завий по Челси Стрийт — нареди му мафиотът.

Девън се подчини и тръгна на север, през Чарлстън, към източната част на градчето. Наоколо всичко блестеше с празнични ярки светлини. Вдясно се намираше Нейви Ярд с неговите луксозни жилищни сгради и мезонети. Вляво беше районът на Монюмент Скуеър с възстановените къщи, които сякаш прокламираха настъпилата модерна урбанизация.

Челси Стрийт бързо премина в нощните сенки на Мистик Ривър Бридж, който водеше към Челси, където в пейзажа доминираха резервоари за природен газ и заводи с димящи комини. Вдясно границата на Нейви Ярд беше очертана от брега, а вляво — реконструираните къщи отстъпваха място на олющените сгради на бедняшкия квартал. Контрастът беше поразителен. По Челси Стрийт и моста пресякоха канала на Мистик Ривър и завиха по Търминъл Стрийт, почти на брега, където се намираше Мистик Уорф — огромен терен от осемдесет декара, където отделът за строителство и поддръжка на пътищата на Бостън държеше колите си. Теренът беше покрит с бетон и беше вдаден в Мистик Ривър. Хиляди призрачни коли стояха в редици на паркинга, на който не му се виждаше краят. Само няколко неугледни сгради стърчаха на брега на реката.

— Ще ти кажа кога да спреш — каза Бългър, когато приближиха западния край на огромния паркинг. — Завий тук, вдясно. — Девън сви и мина през един портал. Виждаха се две сгради, ниски и дълги, разположени перпендикулярно на реката. Избеляла табела върху едната гласеше „Складови и логистични площи“. — Завий отзад — продължи с инструкциите мафиотът. — Излязоха на тесен път, който правеше остър завой при брега, оттам продължаваше по протежение на стената на сградата, стесняваше се и свършваше между двете постройки.

На половината път Уайти каза:

— Паркирай тук. — Девън спря микробуса. — Слизай.

Девън се подчини. Бългър също слезе. Огледа се, отиде отзад и отвори микробуса. Двамата вдигнаха сандъка и го отнесоха до единствената врата, която Девън забеляза. Оставиха го пред вратата и Бългър извади ключ. Отвори вратата и двамата внесоха сандъка вътре. Там цареше непрогледна тъмнина и Девън се запита дали не е умрял.

Опипа стената, откри електрически ключ и го включи. Пространството се озари от жълта светлина.

— Изгаси шибаната лампа — изсъска Бългър.

Той го изгледа объркано, но се подчини. Миг по-късно Бългър включи фенерче и го пхна под мишница. Светлината беше слаба, но достатъчна, за да се придвижат по тесния и дълъг коридор.

— Върви до края на коридора — каза Уайти и двамата тръгнаха натам.

Девън не виждаше почти нищо в мрака, но беше сигурен, че едва ли има и какво да се види. От двете страни на коридора имаше тесни сини плъзгащи се врати. Напомняха на Девън за затворнически килии, мавзолей на единичното заточение, където виковете на обитателите биваха заглушавани и забравяни.

Когато стигнаха до другия край на коридора, оставиха сандъка на земята и с помощта на фенерчето Бългър извади друг ключ и отключи вратата. Издърпа дръжката, която се намиреше в долната част на вратата и тя се плъзна и се отвори. Направи знак на Девън да влязат, вдигна единия край на сандъка и двамата го внесоха в малкото складово помещение, след което затвориха вратата. Помещението не беше по-голямо от два на три метра, малко по-просторно от затворническа килия. Нямаше вентилация, нито топлоизолация. От устите им излизаше пара.

В средата на склада стоеше тесен дървен сандък, висок метър и половина, дълъг два метра и половина и широк около метър. Първата мисъл на Девън беше, че това е някакъв гроб.

Бългър отвори капака на сандъка, който беше с метална ключалка. Девън никога не беше виждал подобно нещо. Вътрешността беше облицована с мек и скъп плат. Приличаше на коприна, но доста плътна.

— Какво е това? — попита той.

— Гледай си работата и не се бъркай — отговори Бългър. — В микробуса има чук. Донеси го и ела да отворим сандъка.

Девън изпълни нарежданията. Необходими му бяха няколко минути да отвори капака на сандъка. Когато го отвори, не можа да повярва на очите си. Вътре се намираха всички картини и графики, които Ирландеца беше взел от музея преди години.

— Мамка му! — възкликна Девън.

— Няма майтап — съгласи се Бългър.

За последно Девън беше видял картините, когато ги навиха и ги наредиха на купчина върху една маса в сервиза на Мърфи. Сега бяха поставени в сандъка и изглеждаха в превъзходно състояние.

— Мислех, че Ирландеца е платил за тях — каза Девън.

— Плати. Опитавме се на два пъти да ги прекараме през границата, но положението беше прекалено напечено. Пазя ги тук за нашите приятели, докато стане безопасно да си ги вземат. През това време ще трябва да се погрижим за тях. Ако не се развият рулата, боята ще се напука — отвърна Бългър. — Този сандък ги предпазва от влагата. Ако се развалят, стават безполезни и няма да струват нищо.

— Откъде взехте сандъка?

— Имам един познат. Накарах го да го направи. Повече от това не ти трябва да знаеш. А сега ми подай картините една по една.

След няколко минути двамата прехвърлиха картините от единия сандък в другия. Бългър затвори капака и го заключи. После се обърна към Девън, стиснал ножа си в едната ръка и ключовете в другата. Ножът застрашително проблясваше в ръката му.

— Има три комплекта ключове за това място — каза той и хвърли единия ключ на Девън. — Сега ти имаш един и аз имам един.

— А третия?

— Не се притеснявай за третия. — Без предупреждение Бългър сграбчи Девън за шията и го събори на земята. — Само да си помислиш, че можеш да ми извъртиш номер, ще сторя с теб такива неща, каквито не си сънувал и в най-страшните си кошмари, разбра ли? — Той доближи ножа на броени сантиметри от дясното око на Девън. — Съвсем сериозно те предупреждавам.

— Не разбирам. Защо ми е на мен ключ? — попита Мали.

— Защото ако ме няма и ако се появят ирландските ни приятели и си поискат плячката, някой трябва да им я даде.

— Ами третият човек?

Бългър се изсмя.

— Той не е в състояния да помогне на приятелите ни. — Мафиотът отново стана сериозен. — Само тримата — каза. — Друго не ти трябва да знаеш. Сигурен съм в третия и съм убеден, че няма да ме предаде. Значи, ако нещо изчезне, ти ще си единственият заподозрян и ще те намеря и накрай света.

— Аз няма да ви прекарам.

Бългър държа ножа до окото на Девън още минута. После се отдръпна и го прибра.

— Добре. Сега ми помогни да върнем шибания сандък в микробуса — каза.

Мали вдигна сандъка.

— Но защо аз? — попита след малко.

Мафиотът се изсмя отново.

— Нямам доверие на хора, които не се страхуват до смърт от мен — отвърна той. — Някои си мислят, че могат да ме изиграят. Мислят си, че ако нещата не потръгнат за мен добре, ще могат да се възползват от възможността. Ти нали няма да го направиш?

Девън наведе очи.

— Не, няма да ви подведа, господин Бългър.

Другият го погледна и се усмихна:

— Веднъж вече ти казах. Викай ми Джими.

* * *

Бългър закара Девън до апартамента му и изчезна. Девън не го видя повече. Ден по-късно се разнесе слух, че Министерството на правосъдието е предявило официални обвинения срещу членовете на бандата на Бългър от Уинтър Хил. Самият Бългър бил предупреден от господарите си от ФБР и драснал, преди да успеят да го арестуват. В следващите петнайсет години никой не потърси Девън, за да си прибере картините.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Девън свърши с дългия си разказ. Той седеше на продънения диван, посърнал, с отпуснати рамене. Адвокатът се бе настанил на дървен стол. Козловски стоеше прав, подпрян на стената.

— Значи ти си отправил офертата, че продаваш картините — каза Фин.

Девън кимна.

— Преди две седмици. Отидох до склада. Извадих картините и ги фотографирах, изстъргах няколко парчета боя, за да имам доказателства, и ги прибрах в сандъка. После разпространих слуха, че картините се продават.

— И ти си се обадил на ченгетата, за да ги предупредиш за кражбата в магазина на Гилберачи? Нарочно си искал да те арестуват.

Девън кимна отново.

— Не знаех какво да правя. Когато всичко започна, си мислех, че единствената заплаха е Бългър, и си казах, че рискът си струва, защото той надали ще се върне. Но след като пуснах мълвата за картините, подочух на няколко пъти, че някакъв ирландец пристигнал в града и ги търсел. Досетих се, че това е моят човек. Познавах го отпреди деветнайсет години и знаех колко е откачен. Изпаднах в паника. Казах си, че ще е най-безопасно за мен да остана в затвора, и бях сигурен, че ти ще можеш да ме отървеш от затвора, когато нещата се поуспокоят. Струваше ми се най-логичното решение на проблема.

— Не само това, ами си разчитал и че като ни наемеш да разследваме, ще знаеш какво се случва във всеки един момент. Изпрати ни да разберем дали Мърфи и Балик са били убити, за да провериш дали слуховете за ирландеца са верни.

— Направих го заради Сали. За да я опазя в безопасност.

— Много умно, няма що — намеси се Козловски.

— Майната ти! — извика Девън. — Какво трябваше да правя? Разполагах с повече пари, отколкото повечето от нас са виждали и в мечтите си! Нямаше да се предам без бой!

— Колко пари им искаш? — попита детективът.

— Двайсет и пет милиона.

— За нещо, което струва половин милиард — отбеляза Фин.

— Аз не съм алчен.

— Не, не си алчен — отвърна той. — Глупав си.

Девън наведе глава.

— Да, глупав.

Фин потърка лицето си.

— Защо? — попита. — Мълчал си осемнайсет години. Защо реши да рискуваш точно сега?

— Преди не знаех, че имам дъщеря. Тя заслужава повече от това, което мога да направя за нея. Тя е много умна. Може да стане каквато си поиска, ако ѝ се даде възможност. Тя е единственото нещо в живота ми, за което не съжалявам. Искях да ѝ осигуря добро бъдеще.

— Е, ето сега ще имаш този шанс. Ще върнеш картините, за да я спасиш.

Девън поклати глава.

— Ще се сменя с нея, за да я освободи Ирландеца. Картините са нейни, тя ще ги запази за себе си. Най-малкото може да получи награда, ако ги върне на музея. Не е малко — пет милиона. Повече, отколкото аз бих могъл да ѝ дам. Повече, отколкото аз самият струвам.

— Не бъди глупав, Девън — каза Фин. — Тя има нужда от друго, не от пет милиона.

Той го погледна и се изсмя.

— Прекалено много сапунки гледаш, Фин. Аз съм боклук, без мен ще е по-добре. Това не е самосъжаление, просто констатация. Знам какво говоря. С такива пари тя може да започне нов живот. Истински живот. Не жалкото съществуване, което мога да ѝ осигуря.

— Може и да си прав — намеси се Козловски. — Може и да е по-добре без теб, не знам. Знам само, че това сега няма значение. Ще му дадем картините.

— Защо?

— Защото само така ще можем да ѝ гарантираме безопасност.

Девън го погледна объркано.

— Не те разбирам.

— Коз е прав — каза Фин. — По дяволите, Девън, така или иначе ще изпееш на Килбраниш къде са скрити картините. Той ще го

изтръгне от теб с мъчения.

Мали поклати глава.

— Аз издържам на болка. Нищо няма да му кажа.

— Господи, Девън! Помисли хубаво! Та ти не можеш да скриеш от нас тайната дори само като те погалих по физиономията. Наистина ли си мислиш, че ще можеш да издържиш на изтезанията на оня психопат? Ще му кажеш истината, като го накараш да ти обещае, че няма да стори нищо на Сали. Той ще обещае. После знаеш ли какво ще стане? Ще я убие само за да замете следите си. Дори и по някакъв начин да отнесеш тайната със себе си, докато той те реже парче по парче — а ти гарантирам, че няма да можеш — мислиш ли, че той ще се успокои с това? Мислиш, че ще си събере багажа и спокойно ще се прибере в добрата стара Ирландия? Не, ще се заеме със Сали, за да разбере дали тя знае нещо. После ще нападне мен и Коз, и Лиса, надявайки се, че си ни казал нещо — което, между другото, е самата истина.

— Имам си достатъчно друга работа — обади се Козловски. — Не искам да прекарам живота си в дебнене и преследване на някакъв откачен ирландски трол, за да защитя семейството си.

По физиономията на Девън се виждаше, че е осъзнал с цялата му горчивина казаното дотук от Фин.

— Но тогава значи Сали няма нищо! — извика той с болка. — Тя ще остане с празни ръце!

— Тя ще има теб — отговори адвокатът.

— Все тая. — Девън заплака. Беше навел глава, само раменете му потрепераха.

— Може би — каза Козловски. — Но е по-добре, отколкото да си мъртъв.

Всички се умълчаха. Тихият плач на Девън секна. Накрая той свали длани от лицето си.

— Добре — каза. — Добре, нека да е както искате вие. Как ще го изиграем?

Фин и Козловски се спогледаха.

— Първо — започна адвокатът, — ще чакаме Килбраниш да се обади. Той каза, че ще звънне в шест. После ще уговорим среща, за да му предложим картините в замяна на Сали.

Специален агент Хюит беше паркирал на улицата, на известно разстояние от жилището на Девън Мали. Следеше адвоката целия ден. Проследи го до съда и се скри в задната част на съдебната зала, докато вървеше заседанието. После видя как Фин, Мали и Козловски се качиха в другата кола и ги последва към Саути.

Научи името на Девън от графика на делата, обявен пред съдебната зала, и го съобщи по телефона на Портър, който си беше в кабинета.

— Ще го проверя в компютъра — каза Портър. Двайсет минути по-късно дребният агент го информира: — Той е крадец. Дребен, но има връзки от времето, когато е работил за Мърфи. Апартаментът, в който са влезли, е негов.

— Може да е нашият човек — каза Хюит.

— Може. Определено са намислили нещо.

— И на мен така ми се струва. В залата се говореше, че адвокатът е положил значителни усилия, за да премести гледането на делото за по-ранен час. Няма причина да бърза, освен ако не е притеснен от нещо.

— Взе ли Джи Пи Ес датчика с теб?

— Да. Опасявах се, че само ще се отбият, но изглежда ще се задържат тук известно време. Паркирал съм на трийсетина метра от апартамента. Малко ще е трудно, но ще се справя.

— Добре. Постави датчика и ги дръж под око. Обади се, ако има нещо. — Портър затвори, без да дочака отговор.

Хюит се вгледа замислено в телефонния апарат. Имаше чувството, че Портър се е самоопределил за ръководител на разследването и приемаше Хюит като верен и предан лакей. А в началото не беше така. Не друг, а Портър дойде да го моли за услуга. Каза му, че има солидни улики за случая „Гарднър“, но се налага да спре разследването. Каза, че е възможно да има „къртица“ в Отдела за борба с кражбите на изкуство и той не иска да рискува. Дори му предложи да си поделят заслугите, ако имат успех. Хюит обаче сега подозираше, че ако се стигне дотам, ще му се признаят само минимални заслуги.

Взе стиропорената чаша с кафе и отпи от ободрителната течност. Кафето беше студено и той само дето не го изплю. Направи гримаса. Не предполагаше, че на този етап от кариерата си ще се поти на улицата, като провежда външно наблюдение и проследяване. Огледа се и забеляза от другата страна на улицата заведение на „Дънкин Донътс“. Ходеше му се до тоалетната и искаше да си вземе прясно кафе. Преди това обаче трябваше да свърши друга работа.

Бръкна в жабката на колата и извади малка черна кутия с размери на запалка. Натисна един бутон върху предмета и го провери дали работи. Отвори вратата, слезе от колата и тръгна по улицата към мястото, където беше паркиран огромният шевролет. Когато се изравни със задната броня на колата, извади еднодоларова банкнота от джоба и съзнателно я изпусна на земята. Наведе се да я вземе и в същото време бързо постави черната кутия под задната броня. Изправи се и безгрижно пресече улицата, след което влезе в „Дънкин Донътс“.

* * *

Стоун и Санчес седяха в тяхната необозначена кола, на една пресечка от апартамента на Девън.

— Какво мислиш? — попита той.

— Вече не знам какво да мисля — отвърна тя. — Какво, по дяволите, правят там?

Наближаваше шест вечерта, а тримата не бяха излизали от апартамента вече почти час. Санчес накара един от пазачите в съда да й каже, когато свърши заседанието. Изчакаха отвън и проследиха Фин и Козловски, когато те заедно с Девън потеглиха от Съдебната палата.

— Може би картините са там — предположи Стоун.

Санчес не разбра дали той се шегува, или говори напълно сериозно.

— И преди са се случвали странни неща.

— Можеш ли да си представиш само? Шедьоври на стойност половин милиард долара в мизерна дупка като тази? Вероятността плъховете да се докопат до картините е голяма. Ще използват от скривалищата си и ще загризат картините. Да се надяваме, че е някое авангардно изкуство и тогава няма да се забележи.

— Ако типът, който видя сметката на Мърфи и Балик открие тези тук, няма да има нито един без дупки по тялото. Отваряй си очите — нареди му Санчес.

— Мамка му! — възкликна Стоун.

— Какво има?

Стоун посочи надолу по улицата. Санчес веднага разбра какво има предвид. После и тя го видя: висок чернокож мъж в тъмен костюм и със слънчеви очила. Вървеше към тях.

— Хюит — каза Стоун. Мъжът се спря до колата на Козловски и се наведе да вземе нещо, което падна от джоба му. — Джипиес датчик?

— Това трябва да е. — Те наблюдаваха как Хюит се изправи, пресече улицата и тръгна към закусвалнята на „Дънкин Донътс“. — Мътните да го вземат — изруга тя.

— Как, по дяволите, ги е намерил?

— Сигурно ги е проследил като нас. Дяволите да го вземат!

— Какво? — попита Стоун.

Тя се замисли.

— Може пък да не е толкова лошо? — каза. — Мисля, че не ни видя, а ние знаем, че ще ги следи от разстояние с помощта на датчика. Ако го проследим, ще можем хем да държим Фин и Мали под око, хем в същото време да разберем какво са намислили федералните.

— Ти май още им нямаш доверие, а?

Тя го погледна.

— Никога не съм им имала доверие и никога няма да им имам.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

На никого не му се говореше за друго, освен за това как да заменят картините за Сали.

Планът им не беше добре обмислен, но за толкова кратко време не можеше и да се очаква друго. Решиха, че най-подходящото място да извършат замяната е кантората на Фин. Там можеха да изтъргуват картините за момичето, без да се притесняват, че някой ще ги види или чуе през нощта. В същото време мястото беше достатъчно близо до приличен квартал и ако се чуят изстрели, полицията ще пристигне бързо. Това щеше да накара Килбраниш да се замисли, преди да стреля.

Ирландеца се обади на мобилния на Фин точно в шест часа. Телефонът лежеше върху един празен сандък за бутилки за вино, който служеше за масичка. Когато се разнесе звънът, тримата се вторачиха в телефона, сякаш беше някакъв свръхестествен предмет, и едновременно с това скочиха.

— Точен е като швейцарски часовник — отбеляза адвокатът и прие обаяването. — Фин на телефона.

— Господин Фин, имаш ли отговор за мен? — попита Килбраниш.

— Имам — отвърна той. — Картините са в нас.

Килбраниш изглежда се развълнува.

— Значи Девън искаше да ме изиграе. Голяма грешка.

— Да, грешка. Довечера ще поправим тази грешка.

— Добре. Но щом веднъж ме е минал, ще иска да го стори отново. Как искате от мен да ви вярвам?

— Нямах избор — отговори Фин. — Ако искаш картините, ще трябва да ни се довериш, господин Килбраниш. — Адвокатът наблегна на името.

— Много добре, господин Фин. Вече знаете кой съм.

— Да. Казвам го, защото ако се случи нещо с мен, знай, че съм написал и съм дал на един колега писмо. За броени часове полицията,

ФБР и Интерпол ще знаят кой си и къде се намираш. Така че е по-добре да не се случва нищо нито с мен, нито с приятелите ми.

— Това зависи само от вас. Искам да качите картините в кола и да изпратите вашия клиент на среща с мен — започна Килбраниш.

— Не става. Ще го направим по нашия начин.

— Не можеш да диктуваш условията, господин Фин. Аз държа момичето.

— А аз имам произведения на изкуството за половин милиард долара, за които ти си чакал двайсет години и си прекосил океана. Ти държиш момиче, с което се запознах преди няколко дни. Преди година баща ѝ дори не знаеше коя е. — Докато Фин говореше, Девън пребледня, стана и се пресегна за телефона. Козловски го бутна назад на дивана. Той се опита да се изскубне, но детективът здраво го държеше и запуши устата му с длан. По физическа сила Девън не можеше изобщо да се сравнява с детектива. — Ако си мислиш, че само ти можеш да изнудваш, жестоко се лъжеш — продължи Фин. — Ще направим размяната по нашите условия.

Килбраниш не отговори и той се уплаши, че го е притиснал прекалено много.

— Кога и къде? — накрая попита Лиъм.

— В десет часа. В кантората ми в Чарлстън. Знаеш къде се намира, нали? Ние ще носим картините. Правим размяната и си тръгваш.

Килбраниш продължаваше да диша тежко.

— Само вие двамата и никой друг — каза.

— Само аз и Девън — потвърди Фин.

— Ако ми направите номер, ще ви пратя на оня свят. Моят занаят са убийствата. Ще убия всеки един, когото познаваш. Разбра ли ме?

— Разбрах. Ако всичко мине гладко, няма да имаш повод за притеснение. Взимаш картините и ако с нас не се случи нищо, никой няма да разбере за сделката ни.

— Ще дойда — отвърна Ирландеца и връзката прекъсна. Фин затвори телефона.

Козловски пусна Девън.

— Какво, по дяволите?! — извика Мали и скочи от дивана. — Не ме докосвай повече!

— А ти повече не излагай на риск плана — тихо отвърна детективът. — Ако направиш нещо, което да застраши мен, Фин или дъщеря ти, ще те убия.

Девън погледна към Фин.

— Защо му каза така? Защо му каза, че никой не го е грижа за Сали? Ако я убие, кълна се, ще видя сметката и на двама ви!

— Успокой се, Девън — отвърна му Фин. — Трябваше да го накарам да си мисли, че предимството му не е чак толкова голямо. Нямах друг начин.

— Не съм съгласен! — извика Девън. — Не съм съгласен да губим контрол!

Покрай апартамента мина полицейска кола с мигащи лампи и пусната сирена. Те се спогледаха уплашено и млъкнаха, докато колата не отмина.

— Никой от нас вече не контролира ситуацията — рече адвокатът. — Единственото, което можем да направим, е да се опитаме да я използваме в наш интерес. Изобщо не ме интересува за кое си съгласен и за кое не си, Девън. Важното е да си върнем Сали. Това е. Ако ме слушаш и изпълняваш каквото ти кажа, всички ще бъдем живи и здрави. Само помни едно: този тип няма да се поколебае да стреля по дъщеря ти. Имай го предвид.

— Какво каза той? — попита Козловски. — Ще дойде ли?

— Ще дойде. Заяви, че ако нещо се обърка, ще ни избие всички. Детективът стана и си пое въздух.

— Тогава да се постареем нищо да не се обърка.

* * *

Килбраниш затвори телефона в къщата в Куинси и тръгна право към вратата за мазето. Трябваше да действа бързо. Нямахше да седи и да чака до десет часа.

Докато слизаше по стъпалата, долови неприятната миризма. Тялото на Броударк беше престояло долу повече от ден. Мазето беше прохладно, но не достатъчно, че да предотврати разлагането на трупа. От миризмата беше ясно, че органичният процес вече е в пълна сила. Още няколко часа и миризмата щеше да достигне и до горния етаж.

Следващият, който влезеше в къщата, веднага щеше да открие трупа. Това не го притесняваше. Беше наел къщата до края на месеца. Когато влезеше следващият наемател, отдавна щеше да е изчезнал. С малко късмет щеше да застане на бойната линия и да се сражава отново.

Този път тя не се обърна към него, когато слезе по стълбите. През първия ден момичето подскочаше всеки път, когато стъпалата изскърцваха. Но вече не. Това беше нормално. Той имаше достатъчно опит във взимането на заложници и разпознаваше признаците на примирението. Рано или късно всички реагираха така, което улесняваше неговата работа. Не само че волята на заложника за бягство отслабваше, но и в очите и съзнанието му той изглеждаше някак по-малко човек. Когато духът им се сломеше, беше по-лесно да ги убиваш.

Той се приближи и седна на сандъка до нея. Побутна я с дулото на пистолета.

— Време е — каза.

При тези думи тя се обърна и го погледна. Той забеляза ужаса в очите ѝ и лесно можеше да отгатне мислите ѝ в този момент. Тя се питаше дали няма да я убие. „Добре — каза си той. — Добре е, че е уплашена.“

— Ще срежа лентата на китките ти. Ще те заведа при баща ти.

Той се пресегна и издърпа лепенката от устата ѝ. Тя отново потрепна, когато той дръпна рязко, но не толкова силно, колкото първия път. Трябваше да ѝ го признае: не беше глезена принцеса.

Момичето раздвижи устните си, докато той режеше лентата на китките ѝ.

— Ще ме пуснеш ли? — попита.

— Зависи от баща ти. Ако той и адвокатът действат така, както им казвам, ще те пусна.

— А ако не? Ако не те послушат? Тогава какво ще стане с мен?

Той не каза нищо и мълчаливо се зае с лентата на глезените ѝ. Нямаше време да се занимава с подобни мелодрами. Тя седна и разтърка китките си. Там, където допреди малко китките ѝ бяха стегнати с лентата, кожата беше разкъсана. Явно тя беше опитвала дали я е завързал здраво. Същото беше и с глезените ѝ.

— Кажи ми. Какво ще стане с мен, ако баща ми оплеска нещата?
— попита тя.

Той насочи пистолета към нея, на сантиметри от челото ѝ.

— Тогава ще умреш. Ако ти, баща ти или адвокатът не изпълняват точно нарежданията ми, ще те убия, без да ми мигне окото. Разбра ли?

Тя кимна.

— Твоят живот е в ръцете на баща ти.

Той видя как мисълта постепенно проникна в съзнанието ѝ. За миг в очите ѝ проблесна надежда — само някакъв мимолетен порив на духа, какъвто беше забелязал у нея първите два дена. После надеждата изчезна и очите ѝ отново станаха безчувствени. Той се запита защо ли, но си каза, че това не е негов проблем.

* * *

— Трябва да се върнем в кантората в Чарлстън — каза Козловски. — Ако ще сте само двамата с Девън, искам да поставя „очи“ навсякъде.

— Какво ще правиш? — попита Фин.

— Ще сложа камери на всеки ъгъл, на всяка педя от офиса. Включително и в тоалетната. Ако този задник отиде да се облекчи, искам да видя какво крие в гащите.

— Колко време ще ти отнеме?

— Половин час, най-много четирийсет минути.

— Добре, да се залавяме тогава.

Прибраха парите на Девън обратно в чантата в скривалището на тавана в банята — по-късно щяха да решат какво да правят с тях — и излязоха навън. Качиха се в шевролета и Козловски подкара обратно към Чарлстън.

Две минути по-късно обикновен седан американско производство с федерални номера потегли от същата улица, следвайки електронния сигнал от датчика, прикрепен към колата на Козловски. След още трийсет секунди необозначен линкълн направи обратен завой и потегли в същата посока, движейки се след колата на ФБР.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лиъм седеше в микробуса на улицата, на която се намираше кантората, на известно разстояние от нея. Беше седем часът. Той беше сигурен, че картините вече са преместени в офиса. Мина му през ума да щурмува мястото, но не беше сигурен дали ще са вътре. Освен това все още беше светло и районът беше оживен. Действията му щяха да привлекат внимание. Дори и да не можеше да влезе сега, искаше да знае какво се случва в часовете преди срещата — кой е вътре, кой ще дойде, кой ще си тръгне. Затова чакаше и наблюдаваше. Както многократно досега беше имал възможността да се убеди, в неговия занаят информацията беше най-ценната стока. А сега най-много му беше нужна информация.

Доколкото можа да установи от наблюдението, в кантората имаше само трима души — адвокатът, колегата му и Девън Мали. При вида на Мали гърлото му се изпълни със злъч. Гневът и желанието му да отмъсти за предателството се насочиха върху този човек. Българ беше избягал от Бостън, преди да успее да му предаде картините. Мърфи и Балик — единствените други, които бяха замесени в обира — сега бяха мъртви. Оставаше само Мали. Единственият логичен извод беше, че самият Мали беше обявил картините за продан. Беше взел това, което по право принадлежеше на Лиъм и на каузата, за която се бореше. Ако не беше желанието му да си върне картините и да осигури средствата, необходими за продължаване на борбата в Северна Ирландия, щеше да слезе от микробуса и да убие нещастника с голи ръце. Това щеше да го изпълни с голямо удовлетворение, но нямаше да реши основния му проблем и да доведе до успех мисията му. Той погледна назад, към товарния отсек на микробуса. Имаше и други начини да си отмъсти.

Тя отново беше със завързани китки и глезени, с парцал в устата, завързана за пода на микробуса, покрита с брезент. Той беше внимателен с нея. Тя изпълни безпрекословно всичките му нареждания и се държа като послушна кучка, горяща от желание да достави

удоволствие на господаря си. Но зад това послушание той усещаше дълбока решителност, която го държеше нащрек. Нейното примирение не беше случайно. Колкото и да беше силна омразата му към човека, позволил си да открадне от неговата организация, неговата кауза, толкова по-силно беше уважението на Лиъм към момичето. Това уважение обаче нямаше да му попречи да я превърне в свой инструмент на отмъщението.

Той отново се обърна напред и продължи да наблюдава кантората на адвоката. Щорите бяха спуснати и докато навън вече се мръкваше, сенките отвътре издаваха човешко присъствие. Нещо се случваше. Нямаше как да знае със сигурност, но трябваше да намери начин да разбере, преди да влезе вътре. Той имаше повече опит в подобни опасни ситуации от когото и да било. Той щеше да победи.

Докато седеше в микробуса, се върна към живота си, посветен на войната. Той не знаеше друго чувство, освен омразата и ако тази омраза изчезнеше, щеше да изчезне и причината за неговото съществуване. Беше решил съдбата си още когато уби Броударк. Преди само се беше съмнявал, но сега вече беше напълно сигурен. Ако не си върнеше картините, щяха да го убият собствените му другари и каузата, на която беше посветил живота си — и в името на която беше избито цялото му семейство — също щеше да умре. Дори и да успееше да си върне картините и да ги прекара в Северна Ирландия, пак щяха да му видят сметката. Твърде далече беше стигнал, беше прекрачил границата на допустимото. Беше готов обаче да приеме съдбата си, стига това да доведе до продължаване на борбата. Стига отново да пламнат битките. Само в пожара на сраженията част от семейството му продължаваше да живее.

Килбраниш поклати глава и прогони тези мисли. Сега трябваше да прочисти съзнанието си и да се концентрира върху предстоящата задача. После щеше да се притеснява за останалото.

Отново погледна назад, към купчината, покрита с брезент. Тя не беше помръднала. Това беше добре, защото му даваше чувство за контрол върху нещата.

* * *

На Козловски му бяха необходими близо четирийсет и пет минути да „оборудва“ офиса. Той действаше бързо, но целенасочено, в стремежа си да монтира миниатюрните камери така, че да бъдат напълно скрити, но в същото време да дават достатъчно видимост и пълно наблюдение на помещенията.

Докато той сновеше из кантората, Фин и Девън седяха в главния офис.

— Защо се бави толкова? — попита Девън. Никой не му отговори. — Няма смисъл. Така или иначе ще убие всички ни.

— Мисли по-позитивно. Какво те кара да смяташ, че ще ни убие? — попита адвокатът.

Мали сви рамене.

— Само предчувствие. Не ми изглежда на човек, който е свикнал да прощава. Ако знае, че някой го е прецакал, ще се опита да си разчисти сметките с него.

Козловски се спря и го погледна.

— Ако беше така, аз трябваше да съм очистил досега сума ти народ. Отваряй си очите на четири и помни, че целта ни е една — да спасим дъщеря ти. Прави каквото ти се казва, и е много възможно да се измъкнем от тази каша. Аз ще следя какво се случва чрез камерите. Ако усетя, че ситуацията се изплъзва от ръцете ни, ще изскоча и бързо ще се намеся, преди да си разбрал какво става.

— По-бързо от куршум ли? Какво ще правим, ако започне да стреля?

Козловски тръгна към кабинета си в задната част на кантората. Върна се с пистолет и го подаде на Фин.

— Мразя оръжието — каза той.

— Кое мразиш повече? Оръжието или да те прострелят? — попита детективът.

Фин прибра пистолета в джоба.

— Не трябва изобщо да прибягваме до оръжие.

— Не трябваше изобщо да се забъркваме в това — сръза го Козловски. — Но ето ни на, забъркахме се. Само видът на оръжието може да убеди този тип, че е най-добре да си вземе картините и да си ходи.

— А моят пистолет къде е? — попита Девън.

— Затваряй си устата — сръза го Козловски.

— Тогава какво ще правя, ако започне стрелба? — попита Девън.
— Да не очакваш от мен да залягам?

— Не. Очаквам да се хвърлиш и да защитиш с тялото си дъщеря си — отвърна Козловски.

Девън понечи да каже нещо, но се спря и само кимна.

Фин погледна часовника си. Наближаваше осем часът и дори през щорите се виждаше, че слънцето почти е залязло. През процеците проникваше светлина. След няколко минути щеше да се стъмни напълно. Фин не беше сигурен дали е за добро или за лошо.

— Колко ти остава? — попита той Козловски, който в момента настройваше миниатюрните камери, поставени из цялата кантора.

— Още няколко минути — отговори детективът. — Искam да тествам мониторите в колата, за да съм сигурен, че всички камери работят.

— Ако искаме да отидем за картините и да се върнем навреме за срещата, скоро ще трябва да тръгваме.

— Ще успеем — отвърна Козловски. — Когато се върнем, всичко ще е готово.

Той произнесе последните думи с изключителна увереност. На Фин обаче от това не му стана по-спокойно.

* * *

Хюит и Портър седяха в колата на Хюит, паркирана малко по-нататък по улицата. Те следяха от разстояние кантората. Бяха достатъчно близо, за да видят кой влиза и кой излиза, но твърде далеч да видят какво става вътре. Това за тях обаче не беше проблем, тъй като бяха поставили датчик върху колата на детектива, а колата на адвоката беше останала на паркинга при съда. Ако обектите възнамеряваха да ходят някъде, те щяха да използват шевролета на Козловски.

— Какво мислиш? — попита Хюит Портър.

Дребният агент седеше на пътническата седалка отпред. Хюит го беше взел от офиса на ФБР, като временно се беше отклонил, когато обектите потеглиха от апартамента на Мали. Портър изглеждаше изнервен и не приличаше много на оперативен агент. Хюит също така

имаше чувството, че фиксидеята, обсебила колегата му, беше взела връх, и беше заслепила съзнанието му.

— Не знам — отговори Портър и потърка с пръсти основата на носа си. — Със сигурност нещо става.

— Може би само подготвят защитата по делото на Мали?

— В осем вечерта?

— Той е адвокат.

Портър поклати глава.

— Нещо по-сериозно е.

Хюит сви рамене.

— Щом казваш...

Точно в този момент Фин, Козловски и Девън излязоха от кантората.

— Ето ги нашите хора — каза Хюит и запали двигателя.

Портър го спря и изключи двигателя.

— Дай им повече преднина. Не искам да ни забележат. Можем да ги следим с джипиеса, не е необходимо да ги виждаме. Ако разберат, че ги следим, ще отменят всичко.

— Ами ако стане нещо, докато ги настигнем? Може да са в опасност.

— Ако са в опасност, значи сами са си я навлекли. Не е мой проблем. Няма да рискувам картините заради хора, които са замесени в тази схема. На тях им беше дадена възможност да дойдат при нас за помощ, но те отказаха.

— И ще позволиш да умрат хора?

Портър го погледна.

— Ако трябва да избирам да умрат хора, или да позволя картините отново да изчезнат, без колебание ще избира първото.

* * *

Стоун и Санчес се намираха още по-далеч и от агентите на ФБР. Ивица светлина проникваше през щорите на прозорците на кантората. Можеха обаче спокойно да видят всеки, който се покаже на външната врата. Те изчакаха шевролетът да потегли, а след него и колата на агентите две пресечки по-надолу. Минаха няколко минути.

— Ще ги изпуснем — обади се Стоун.

— Няма — отвърна Санчес. — Хюит и приятелчето му няма да ги оставят да им се измъкнат. Трябва само да не изпускаме от очи колата на Хюит и те ще ни отведат на желаното място.

Движението по улицата все още беше натоварено. Покрай тях преминаваха коли, чиито пътници и шофьори бяха тръгнали да вечерят или пък са работили до късно и се връщаха вкъщи. Една след друга колите потегляха от улицата и веднага други коли заемаха местата им, а шофьорите бяха доволни, че са намерили къде да оставят автомобилите в града, в който проблемът с паркирането беше особено актуален. Бял товарен микробус, който изглежда беше направил последните доставки, тръгна от пресечката пред тях и заради него Стоун трябваше да се взира, за да не изпусне колата на ФБР. Агентите продължаваха да чакат, докато минутите неумолимо отлитаха.

— Това чакане ще ме убие — каза Стоун.

— Още една минута.

Фаровете на колата на Хюит светнаха и тя плавно потегли от мястото си, след което веднага се вля в движението.

— Давай — подкани го Санчес.

Стоун включи двигателя и едновременно даде на скорост. Бяха една пресечка по-назад и той се притесняваше да не ги забави светофарът.

— Гадове — измърмори. — Ако ги изгубим, кълна се, че ще те гръмна и после ще гръмна и себе си.

Тя го погледна.

— Да не би да поставяш под съмнение преценката ми?

Той кимна.

— Версията е твоя и ти решаваш как да действаш. Но не си мисли, че това означава да се подчинявам безпрекословно на всяко твое желание. Когато сме само двамата, ще се съмнявам във всичко, щом имам причина за това. — Вниманието му беше насочено към колата на ФБР и стремежа да не ги изпусне, но с периферното си зрение усети как го гледа тя. — Какво? — попита. — Проблем ли имаш с това?

Тя извърна глава настрани и се загледа през стъклото.

— Не — отговори след няколко секунди. — Нямам проблем с това.

За първи път, откакто работеха заедно, той почувства, че с нея вече са истински партньори.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Козловски зави на североизток, между скъпите провинциални къщи на Нюпорт. Оттам продължи по Уорън и Челси Стрийт, разделителната линия между единия Чарлстън и другия.

Докато се движеха из Челси и оттам по Търминъл, Фин погледна към Литъл Мистик Ченъл и към бедняшките квартали на Нютаун. Името може и да е било уместно през шейсетте години, но сега предизвикваше само сарказъм.

Почти към края на пътя стигнаха до отворен портал.

— Свийте вътре — каза Девън.

Козловски влезе и продължи на север към реката. Две дълги и ниски бетонни сгради с ориентация север-юг бяха разположени почти до брега на реката. Табелата „Складови и логистични площи — Чарлстън“ беше пребоядисана, но иначе сградите не се бяха променили много за двайсет години.

— Там, отзад е — каза Девън.

Козловски продължи по пътя, който Девън беше пропътувал с Бългър преди петнайсет години, по тясната ивица асфалт, после отзад, по затъмнената алея между двете сгради.

— Паркирай тук — инструктира го Девън, когато стигнаха до средата на алеята.

Тримата слязоха от колата и отидоха до вратата отстрани на сградата. Над вратата, направо в цимента, беше монтирана гола крушка, защитена с ръждясала решетка. Светлината от крушката беше достатъчна колкото да виждат пътя пред себе си.

— В теб ли са ключовете? — попита Фин.

— Ето ги. — Девън извади два ключа и пъкна единия в ключалката. Отключи и отвори. Веднъж озовали се вътре, те натиснаха електрическия ключ, но не светна.

— Сигурно е изгоряла крушката — каза Девън. — Някой сети ли се да вземе фенерче?

— Да — отвърна Козловски и извади от джоба на якето тънко фенерче от черна стомана. Включи го и насочи лъча към тесния коридор.

— Добър си — отбеляза Фин.

— Мисля за всякакви непредвидени ситуации.

— Къде е?

— Последната врата вляво. — Девън тръгна след лъча. Щом стигна до вратата, той добави: — Светете ми тук.

Козловски освети катинара и той го отключи с втория ключ. Свали катинара, наведе се и издърпа нагоре плъзгащата се врата-щора.

Вътре мракът беше толкова непрогледен, сякаш щеше да погълне и лъча от фенерчето. Първо осветиха ъглите и стените на склада, сякаш Козловски очакваше някой да се е скрил там. Нямаше никого. Циментовите подове и тухлени стени бяха студени и негостоприемни. Лъчът се премести върху центъра на помещението.

Там беше. Дървен сандък, който беше здрав и солидно изработен, запечатан по ъглите.

— Ето го — каза Девън. Всички застинаха на място и погледнаха към сандъка, сякаш вътре се съхраняваха тайните на вселената. — Искате ли да ги видите?

— Нямаме много време — след известна пауза отговори Фин. Погледна часовника си, но беше твърде тъмно, за да види колко е часът.

— Скоро проверявал ли си ги? — попита Козловски.

— Да — отвърна Девън. — Когато ги снимах и изстъргах парчета от боята.

Козловски кимна.

— Да действаме тогава. — Той пристъпи напред и хвана сандъка с една ръка. Лъчът на фенерчето се спусна към долната част и освети колелца в единия ъгъл. — Удобно — каза той. После заобиколи и застана откъм задната част на сандъка.

Фин и Девън застанаха от двете му страни. Тримата хванаха сандъка и го избутаха в коридора. Щом преминаха прага на склада, Девън затвори вратата, заключи и тримата продължиха по коридора.

Вървейки бавно, на Фин му се стори, че обратният път продължи цяла вечност. С всяка следваща врата, покрай която минаваха, сърцето му забиваше още по-учестено и силно. Като че някоя от вратите щеше

да се отвори и някой щеше да изскочи оттам. Абсурдно беше, разбира се, но нещо в това място предизвикваше у него злоещо чувство на свръхестественост.

Стигнаха до края на коридора и Девън отвори вратата с крак. Леко повдигнаха, за да минат колелцата през прага, след което излязоха на циментовата алея. Фин отново погледна часовника си и този път на светлината на крушката успя да види, че е осем и половина. Още имаха време. Той кимна и те продължиха да бутат сандъка към колата.

Натовариха го в багажника. Колкото и голям да беше обаче багажникът, не можаха да затворят капака добре и Козловски трябваше да го завърже с въже. Не беше идеално, но пътят до кантората на Фин беше сравнително кратък.

Качиха се в колата и бавно подкараха по алеята между двете сгради, обратно към реката и по маршрута, по който бяха дошли. Когато стигнаха ъгъла на сградата, Козловски понечи да завие, но в последния момент рязко натисна спирачката.

Пътят пред тях беше блокиран от бял микробус, спрял със задната част към стената на сградата. Между ъгъла на сградата и лявата страна на микробуса разстоянието беше не повече от метър. Там стоеше мъж с черна коса. Пред него беше Сали със завързани китки и глезени, с лента на устата. Той я държеше като щит и беше насочил пистолет към главата ѝ. Насочи пистолета към тях и им направи знак да спрат.

— Дотук бяхте! — провикна се.

* * *

Бавно — каза Санчес, докато Стоун паркираше пред някакъв склад в края на Търминъл Стрийт. Фаровете им бяха изгасени, за да не ги забележат. Виждаха агентите на ФБР, седнали в колата си, близо до края на първата сграда.

— А сега какво ще правим? — попита Стоун, когато спря колата — така че да виждат добре Хюит и партньора му.

— Ще чакаме — отговори тя.

— Шегуваш ли се?

Тя го изглежда критично:
— Имаш ли по-добра идея?

* * *

Използването на устройство за проследяване имаше своите плюсове и минуси. От една страна, тази съвременна технология беше толкова съвършена, че Хюит и Портър можеха да установят с точност до сантиметри местоположението на шевролета на Козловски на алеята между двете сгради. От схемата на постройките върху картата на уреда те видяха, че имаше само един изход, поради което се налагаше да дебнат и да чакат кога ще излязат обектите. От друга страна, понеже чувстваха сигурност с проследяващото устройство, те не сметнаха за необходимо да държат колата под око. Когато агентите стигнаха до складовите площи на Търминъл Стрийт, те бяха не повече от три или четири минути по-назад от Фин и Козловски и изобщо не предполагаха какво се случва вътре.

— Да заобиколим ли сградата? — попита Хюит. — Да видим какво става вътре.

Портър гризеше нокътя си.

— Не — отвърна той след кратък размисъл.

— Тук сме като слепи — каза колегата му.

Портър разгледа картата на джиписеса.

— Ако влезем и завием зад сградата, ще ни забележат. Ако останем тук, ще видим всеки, който излезе оттам.

Хюит погледна колегата си:

— Това е склад. Сещам се само за една причина да дойдат тук.

Дребният мъж помисли няколко секунди.

— Приближи се малко до ъгъла на сградата — нареди. — Пригответи се да спреш всеки, който излезе оттам.

* * *

За няколко секунди всички в шевролета застинаха, вторачени в стоящата пред тях Сали. Втрениха се в мъжа и в пистолета, който той

беше насочил към главата ѝ. Нямаше как да заобиколят микробуса — беше паркиран диагонално на алеята, с предницата към брега на реката. Задните му товарни врати бяха отворени.

— Мамка му — изруга Фин.

— Слезте от колата! И тримата! — извика мъжът.

Те се подчиниха. Бяха само на около шест метра от микробуса.

— Сали, добре ли си? — провикна се Девън.

Тя не можеше да отговори, защото на устата ѝ беше залепена лента.

— Добре е — отговори вместо нея Килбраниш. — Но няма да е за дълго, ако не правите това, което ви кажа.

— Ще направим размяната в моята кантора — каза Фин. Дори на него собственият му глас се стори твърде ядосан и раздразнен.

— Плановете се промениха. Извадете картините и ги натоварете отзад в микробуса. — Докато говореше, Лиъм внимаваше момичето да е пред него, за да го предпази от изстрели. То не можеше да се съпротивлява, защото ръцете и краката му бяха завързани.

Фин погледна към Козловски, който, изглежда, в момента се колебаеше дали да извади пистолета и да стреля по похитителя. Според него шансовете не бяха много добри. Килбраниш усети това колебание и притисна дулото до слепоочието на Сали. Достатъчно грубо, че да я заболи.

— Веднага! — изкрещя. — Иначе, кълна се, ще я убия пред очите ви!

Козловски кимна на Фин и двамата се насочиха към багажника на шевролета.

— Всичко ще бъде наред — Девън се опита да успокои дъщеря си.

Килбраниш го изглежда ехидно.

— Млъквай. Ако не беше ти, тя нямаше да страда сега.

— Вземи каквото искаш, само не я наранявай — каза Девън.

— По-бързо!

Козловски отвърза въжето, с което беше завързан капакът на багажника, и двамата с Фин извадиха оттам сандъка, след което внимателно го поставиха на земята. Избутаха го до предницата на колата.

— Сложете го в микробуса — нареди Килбраниш. Той свали дулото от главата на Сали и го насочи към Фин и Козловски. — Дръжте ръцете си така, че да ги виждам.

Те преместиха сандъка до задната част на микробуса и го вкараха вътре.

— Затворете вратите — заповяда Ирландеца. В този момент се намираше до предницата на микробуса и когато вратите се затвориха, адвокатът не беше на повече от три метра от него — достатъчно близо, че да го докосне. Той погледна към Сали и очите им се срещнаха. Момичето не беше уплашено, по-скоро беше изпълнено с решителност и сърдито.

— Отстъпете назад!

Фин и Козловски бавно отстъпиха назад. Девън остана на мястото си, отстрани на колата, вперил поглед в дъщеря си. Той вдигна ръце, сякаш искаше да я прегърне.

— Ти получи своето, сега я пусни!

Килбраниш държеше Сали за врата и отново насочи пистолета към главата ѝ.

— Още не — каза той. — Не съм получил всичко. Ти ме изигра.

— Не съм — отвърна Девън. — Нямам нищо общо с това.

Лиъм поклати глава.

— Ти ме изигра. Ако имахме картините, ако имахме пари, освободителното движение нямаше да спре. Ти го провали. Ти и такива като теб.

— Моля те! — каза Девън. — Моля те, върни ми дъщерята!

— Искаш да си получиш дъщерята ли? Вземи си я тогава! — Той я бутна силно в гърба, но не към Девън, а към полуразрушената ниска стена покрай брега. Тъй като краката ѝ бяха завързани, Сали не можа да се задържи и да предотврати падането. Само инстинктивно вдигна напред ръце, за да омекоти удара, но беше безполезно. Краката ѝ се удариха в стената и тя полетя във водата.

— Не! — извика Девън и се втурна към мястото, където беше паднала Сали. В това време Килбраниш се насочи към отворената врата на микробуса. Обърна се и стреля няколко пъти към Девън. Фин рязко залегна на земята и видя само как Девън се гмурна във водата.

Килбраниш стреля още два пъти по Фин и Козловски, но изстрелите бяха наслуки. Целта му беше повече да ги забави,

отколкото да ги улучи. Той скочи в микробуса, двигателят на който предвидливо беше оставен да работи. Даде газ и с голяма скорост потегли.

Козловски се затича след микробуса и извади пистолета си.

— Коз! — извика му Фин. Детективът се обърна. — Остави го, сега той не ни е проблем! Трябва да извадим Сали и Девън! — Адвокатът изтича до брега и се вгледа в черната вода. Нищо не се виждаше. Вятърът мътеше още повече реката и той дори не беше сигурен къде точно са паднали Сали и Девън. Погледна назад и видя, че Козловски още се колебае дали да прекрати преследването. — Коз, ела да ми помогнеш!

— Не мога да плувам — провикна се в отговор детективът.

— Не е необходимо. Трябва само да ми помогнеш, когато ги откроя!

Козловски хвърли последен поглед към бързо отдалечаващия се микробус. Фин видя, че ченгето в него не искаше да се отказва от гонитбата. Козловски беше работил като полицаи прекалено дълго, за да е загубил тренираните с години инстинкти и рефлексии. След миг обаче партньорът му затича надолу към реката, където то чакаше Фин.

— Стой тук и се пригответи да ми помагаш, като изляза — каза му адвокатът. После скочи в леденостудените води, без да е чул отговора му.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Всичко стана толкова бързо, че в първия момент Сали не разбра какво се случва. В един миг тя гледаше към баща си, в следващия вече беше във въздуха. Със завързани китки падна на земята и се претърколи няколко пъти по склона. Ако това беше някакъв кошмар, щеше да се събуди на мига с разтуптяно сърце, треперещи ръце и учестено дишане.

Уви, не беше сън.

Когато падна във водата, я заболя ужасно. Падна с главата надолу и когато челото ѝ се удари във водната повърхност, си помисли, че се е блъснала в цимент. Вратът ѝ изпука и главата ѝ се килна назад, сякаш я бяха ударили с бейзболна бухалка. И после потъна във водата. Бездната погълна първо главата и рамената ѝ, после — цялото ѝ тяло. За миг си помисли, че това е кръв, която тече от главата ѝ. Моментално като че беше обляна от огън, който течеше като водопад от вероятно смъртоносна рана. Едва по-късно разбра какво се е случило и тогава я обзе паника. Устата ѝ беше запушена и докато по рефлекс искаше да си поеме въздух и вдиша, водата нахлу в ноздрите ѝ и бързо стигна до белите ѝ дробове. Изненадващото усещане предизвика спазми на цялото ѝ тяло, а невъзможността да диша усили отчаянието ѝ. Липсата на въздух я накара неволно отново вдиша. Този жесток и неумолим цикъл продължи още известно време.

В този миг осъзна, че ще умре. Почувства как животът ѝ се изплъзва и в съзнанието ѝ нахлу поток от спомени и емоции. Те се стовариха върху ѝ безмилостни и нетърпими. Тя се опита да ги прогони, мятайки се на всички страни, докато те постепенно я притискаха натясно. Накрая се предаде и тялото ѝ застина неподвижно. Цял живот се беше борила, но в този момент борбата беше непосилна за нея. Най-накрая тя се остави да я носи течението.

* * *

Стоун и Санчес чуха стрелбата.

— Трябва да влезем там — каза Стоун и запали колата, но без да включва светлините.

Санчес погледна към колата, в която седяха двамата агенти от ФБР. Те бяха по-близо до сградата и до алеята, която завиваше отзад, в посоката, от която бяха дошли изстрелите. Санчес се надяваше те да тръгнат първи, за да могат със Стоун да продължат наблюдението — не само на Фин и неговата група, но и на агентите. Хюит и колегата му обаче не показаха готовност да се притекат на помощ.

— Какво правят? — попита Санчес. Тя зададе въпроса повече на себе си.

— Абсолютно нищо не правят — отвърна Стоун. — Трябва да отидем там.

Санчес се поколеба още малко.

— Хайде, шефе. Трябва да влезем.

Накрая тя кимна:

— Добре, да вървим.

Стоун даде газ. Когато потегли от паркинга, той включи полицейската лампа и я постави на покрива на колата. После стисна с две ръце волана и даде газ до дупка. Минаха с бясна скорост покрай сградата, докато стигнаха до ъгъла ѝ, разположен най-близо до реката. Докато летяха натам, подминаха двамата агенти в паркираната им кола. Санчес хвърли поглед към тях и видя лицата им на синята мигаща светлина от полицейската лампа. Хюит и колегата му бяха шокирани.

Тя се съсредоточи върху предстоящата акция. Тъкмо стигнаха до ъгъла на сградата и Санчес извади пистолета и се приготви за сблъсъка.

* * *

Когато Лиъм натисна педала на газта, въздъхна с облекчение. Край, мисията му беше приключила. Мали и останалите щяха да се занимават със спасяването на момичето, а той беше взел картините. Мисията му беше изпълнена и той беше успял.

Още не беше измислил как ще прекара картините през границата. Дори не знаеше къде да пренощува. Не можеше да се върне

в къщата в Куинси. Момичето вероятно беше мъртво, но той не можеше да рискува — ако тя беше жива, имаше вероятност да помогне да намерят къщата. Въпреки всичко тези проблеми не бяха нерешими. В Бостън все още живееха достатъчно хора, които бяха предани на каузата. Колкото до изнасянето на картините от страната, от обира бяха минали два̀сет години и вниманието на властите към случая със сигурност вече не беше толкова повишено. Щом началниците му разберяха, че мисията му е протекла успешно, те щяха да му помогнат картините да стигнат до Ирландия.

Той продължаваше да обмисля плановете си и микробусът набра скорост, когато зави зад сградата. Нямахме достатъчно време да реагира, когато пред него изскочи кола.

Видя мигащата синя лампа и инстинктивно натисна спирачките с двата крака. Нямахме как обаче да избегне сблъсъка. Полицейската кола се носеше срещу него с пълна скорост. Той извика от гняв, когато видя как предницата ѝ се заби и потъна в предната му броня. Микробусът сякаш се покатери върху покрива на колата, който моментално смачка полицаите. Видя ги само за част от секундата, преди въздушните възглавници в микробуса да се задействат и да го притиснат към седалката. Като че носът му беше счупен, но той не обърна внимание на болката. Беше твърде ядосан.

С всички усилия избута възглавницата, за да може да се измъкне от микробуса. Вратата беше огъната от удара и той трябваше да я удари с рамо, за да се отвори.

Умът му трескаво работеше и оценяваше ситуацията. Трябваше да действа бързо, но последователно и да определи приоритетите си. Първата му работа беше да се погрижи двамата полицаи да не останат живи. Ако оцелееха, той щеше да изгуби своята преднина и полицията щеше да е по петите му, преди да е успял да изнесе картините от Щатите. Щом се оправеше с тях, щеше да мисли за проблема с превоза — микробусът вече не ставаше за нищо.

Измъкна се от микробуса и само хвърли поглед към товарния отсек, за да провери дали картините са невредими. Видяното му вля нови сили и надежди.

Главата му пулсираше и силно го болеше. Приблужи се до колата. Бяха двама — леко пострадали, но живи. Жената на пътническата седалка беше малко по-възрастна от него. Тя клатеше

глава, опитвайки се да се съвземе. Вдигна поглед към него, на лицето ѝ беше изписано объркване. Зад волана седеше по-млад мъж, който вече се мъчеше да се измъкне от притисналата го възглавница. Воланът беше издаден навътре, но не достатъчно, че да причини сериозни травми на шофьора. Само дето му пречеше да излезе от колата.

Лиъм вдигна оръжието си и го насочи към жената. Тя го погледна през пукнатото стъкло и постепенно осъзна реалността. После извика: „Не!“

Отекна изстрел и жената подскочи. Тя не се бори с болката обаче и сега Лиъм остана объркан. Погледна пистолета си и видя, че не е дръпнал спусъка. Оръжието лежеше в дланта му отпуснато и сякаш беше станало три пъти по-тежко. После смаян погледна жената в колата и с огромно усилие вдигна пистолета.

Прозвуча втори изстрел и този път силата на удара го завъртя около оста му. Отлетя върху предния капак на полицейската кола. Видя едър чернокож мъж на два метра и половина от него, насочил пистолет към главата му.

— Не мърдай! — извика чернокожият.

Лиъм видя двете тъмни петна върху ризата си: едното беше върху лявото рамо, а другото — на гърдите му. Чак тогава разбра, че е бил прострелян.

— Копеле! — процеди през зъби.

Дишането му отслабна и думите излязоха от устата му като шепот. Той направи усилие да поеме повече въздух в дробовете си. Вдигна очи към мъжа, който приближаваше с насочен към него пистолет. Сети се, че още стиска оръжието, и се прицели в чернокожия.

— Копеле! — извика и понечи да дръпне спусъка.

Така и не усети третия изстрел. Куршумът го удари над дясното слепоочие, пръсна костта, мина през мозъка и направи дупка в тила. Тялото му се свлече върху това, което беше останало от предницата на полицейската кола, и оттам на земята, оставяйки след себе си кървава дия.

Агентът от ФБР, който го застреля, пристъпи напред и го побутна с крак, за да се увери, че наистина е мъртъв. Макар че не можеше да има никакво съмнение.

Мисията му на този свят приключи.

Фин не предполагаше, че ще е толкова студено. Той скочи в реката, без да се замисли много, и когато се сблъска с водата, всичките мускули по тялото му сякаш се свиха едновременно. Подаде глава на повърхността и се ориентира във водата. Пое си дълбоко въздух и се гмурна под повърхността, плувайки към дъното с всички сили.

Плуваше с отворени очи, но беше безполезно. Под водата не се виждаше нищо. Затова замахаше с ръце напосоки, опипвайки, надявайки се да се натъкне на Девън или на Сали. Тази тактика също не донесе успех, но нямаше избор и продължи да опипва под водата. След малко излезе на повърхността, за да си поеме въздух, и отново се гмурна.

Много скоро изгуби всякаква надежда. Чувстваше се безсилен и шансовете му да открие Сали или Девън бяха близки до нулата. Въпреки това нямаше право да се откаже.

Когато за втори път се вдигна на повърхността, ръката му докосна нещо вляво. Протегна се, но в същото време въздухът му свърши и той се нагълта с вода. Изскочи на повърхността и изкашля погълнатата вода. На брега отекнаха изстрели. Отново си пое въздух и се гмурна по посока на твърдото тяло.

Само след няколко загребвания отново го докосна. Протегна се и го стисна. Приличаше на рамо. Хвана го с две ръце, докато не усети, че това е човешка ръка. Издърпа тялото, уви ръка около врата и с всички сили замахаше с краката, плувайки нагоре.

Разбра, че е Девън, още преди да излезе на повърхността. Тялото беше твърде едро, за да е на Сали. Отчая се. Бяха минали няколко минути, откакто момичето потъна в реката. Беше почти невъзможно да я открият. Бяха я изгубили.

Фин се придвижи до стената на речния бряг. Девън изплю вода.

— Коз!

Приятелят му не се виждаше никъде.

— Коз! — извика Фин отново.

Козловски се показва над стената.

— Тук съм! — извика.

Фин преплува разстоянието.

— Извади го на сушата. Аз се връщам да търся Сали.

Избути нагоре тялото на Девън, а Козловски го хвана за ръката. Девън още беше със затворени очи и кашляше. Беше пребледнял като призрак.

— Не! — извика, докато плюеше вода. — Сали!

— Отивам да я търся — каза Фин.

— Моля те!

— Ще направя всичко възможно. Кълна се.

Козловски понечи да издърпа Девън за ръката.

— Не! — отново извика той. Този път отвори очи и погледна адвоката. — Първо извадете нея.

Фин го погледна с недоумение. После забеляза, че с другата си ръка Девън стискаше под водата човешка китка.

Той се протегна, стисна китката и я издърпа. Тялото беше безчувствено и не реагира.

— Изтегли я! — извика Фин на Козловски.

Козловски пусна Девън, наведе се и грабна Сали за ръката. После я издърпа нагоре, сякаш беше кукла. Когато пусна Девън, той за малко потъна под водата, но Фин го хвана и го вдигна на повърхността. Миг по-късно Козловски отново се появи и издърпа Девън на сушата.

Останал сам във водата, Фин се опита да се покатери по стената. Дишаше тежко и трепереше от студ. След време, което му се стори цяла вечност, Козловски го хвана за ръката и го измъкна от реката.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Фин последен излезе от водата и когато се озова на сушата, трескаво затърси с поглед Сали. Тя лежеше по гръб на няколко метра от него с подуто и синкаво лице. На устата ѝ все още беше залепена лентата. Тя не дишаше.

Девън задъхан лежеше на няколко метра от нея.

— Аз съм добре — каза той. — Помогнете на нея.

Козловски вече се беше заел да ѝ оказва първа помощ. Той свали лентата от устата ѝ и я обърна на една страна. От устата ѝ потече вода. Козловски допря огромната си длан върху корема ѝ и натисна няколко пъти. Сали изплю още вода.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш? — попита го Фин.

— Горедолу. — Той я обърна по гръб и допря ухо до гърдите ѝ. — Нищо. — Допря двете си длани до гръдния кош и започна да ѝ прави изкуствено дишане, натискайки гръдната кост. После наведе назад главата ѝ и премина към дишане уста в уста.

— Какво става? — попита Девън, който от мястото си не можеше да види случващото се. — Тя добре ли е?

— Все още не — отвърна Фин.

— Господи, моля ви се, направете нещо!

— Правим всичко, което ни е по силите. Тя престоя дълго във водата. — Той гледаше как Козловски продължи с опитите да съживи момичето. Накрая детективът го погледна и поклати глава, Фин извади от джоба телефона си, но водата го беше направила негоден за използване. Когато вдигна очи от телефона, с изненада видя детективите Санчес и Стоун. Зад тях се виждаше катастрофиралият бял микробус. Хюит и Портър се суетяха около него и се опитваха да отворят задните врати. Вместо да ги попита какво се е случило — как са се озовали тук и какво е станало с Килбраниш — Фин само каза:

— Повикайте линейка.

— Вече идват насам — отвърна Санчес. После погледна към момичето. — Тя добре ли е?

— Не знам — отвърна той.

В този момент Сали изкашля вода и тялото ѝ потрепери, обърна се настрани и изплю литри вода. Козловски седна и я погледна. Тя отново застина, после пак потрепери, докато организъмът ѝ се мъчеше да се избави от погълнатата вода. След още миг си пое въздух и това отново предизвика кашлица, Фин наведе глава към коленете и за малко не припадна от вълнение.

— Тя добре ли е? — попита Девън.

Адвокатът погледна към Козловски, който му кимна утвърдително. Девън въздъхна облекчено, но лицето му беше бледо. Беше полегнал на хълбока си, подпрян на лакътя. Изглеждаше някак странно крехък и уязвим.

— Добре ли си? — попита го Фин.

— Нищо ми няма. Само малко съм останал без въздух, това е.

— Аз също — каза Фин. Мали обаче изглеждаше доста зле и той се приближи до него. Девън беше закрил с ръка гърдите си. Фин забеляза тъмно петно, което постепенно се уголемяваше върху ризата му. — Мамка му, Девън, ти си прострелян.

Мъжът погледна ризата си, без да се изненада.

— Ще ми мине — каза. — Трябва само да си поема въздух. — Той се усмихваше, докато говореше, но клепачите му натежаваха.

Фин се обърна към Стоун и извика:

— Къде, по дяволите, е проклетата линейка!

* * *

Хюит чуваше шума откъм реката. Изкушаваше се да отиде да види какво става там, може би дори да предложи помощта си, но не можеше. Трябваше да държи под око Портър. Колегата му сякаш беше изгубил всякакво чувство за реалност. Дърпаше задните врати на микробуса и крещеше:

— Те са тук, вътре! Знам, че са вътре!

Вратата обаче не искаше да се отваря.

Хюит сложи длан върху рамото му.

— Блокирала е — каза. — Аварийният екип ще дойде до минута-две и ще я отвори.

Портър го погледна налудничаво, с широко отворени очи, извъртя се и изби ръката му.

— Минута-две? Не разбираш ли? Картините са вътре! Помогни ми да отворя проклетата врата!

Колегата му се поколеба.

— Хайде, какво чакаш! — извика Портър. — Помогни ми!

Хюит се приближи и издърпа вратите. Те не се отвориха, но изскърцаха. Той тежеше поне два пъти повече от Портър. Отново напъна и този път вложи повече сила.

Вратите се отвориха и Портър една не падна на земята. Той бързо надникна вътре и видя голям дървен сандък.

— Вътре трябва да са — каза. — Помогни ми да го свалим.

Двамата свалиха сандъка. Дребният мъж започна да го обикаля, сякаш се опитваше да го хипнотизира.

— Ние ще влезем в историята — каза. После откри медната закопчалка отпред и я отвори. Спря се за миг, за да си поеме дъх. После отвори капака. — Не — каза.

Хюит не видя какво има в сандъка, защото Портър го скриваше с гърба си.

— Какво? — попита.

— Не! — извика Портър.

— Какво има?

Той се обърна към него. У дребния агент не беше останала и капка здрав разсъдък. Изглеждаше отчаян и покъртен от видяното.

— Празен е! — почти изпищя. — Сандъкът е празен!

* * *

Фин чу сирените в далечината. Явно не бяха близо. Сали още беше в безсъзнание, но вече дишаше равномерно. Козловски беше сгънал якето си и го беше подложил като възглавница под главата й. Също така беше взел одеяло от колата си и я беше завил.

Явно не можеха да направят много за Девън. Фин искаше да стегне гърдите му, но после забеляза изходната рана на гърба. Тъмночервената локва под него ставаше все по-голяма. Губеха го.

— Дръж се — каза му Фин. — Ще се оправиш. — По-неубедителни думи едва ли можеше да има, но ги изрече въпреки всичко.

Девън кимна.

— Ще се оправя — прошепна. Обърна глава, за да види дъщеря си, която лежеше на няколко метра от него.

— Тя е добре — каза Фин. — Всичко при нея ще бъде наред.

Девън се усмихна уморено.

— Тя е голяма работа — каза. — Искаше ми се да бях направил повече за нея.

— Ще направиш. Щом всичко свърши, ще направиш повече за нея.

— Откъде, от оня свят ли? Аз си отивам и двамата го знаем.

— Млъквай. Забрави ли, че си нае чудотворец?

— Да, така е. Благодаря ти. Искам да те помоля за още една услуга. — Раненият се изкашля и от устата му потече тънка струйка кръв.

— Разбира се. Само кажи.

— Погрижи се за Сали. Погрижи се да я изпратят на някое хубаво място. Ако не те затруднява, навестявай я от време на време. Ако ѝ се даде възможност, тя може много да постигне. Кълна се, тя е способна на много.

— Не се тревожи. Ще се погрижа да е добре.

— Честна дума?

— Честна дума.

Девън отново погледна към дъщеря си и изглежда се поуспокои.

— Не е толкова зле — каза. — Дори не ме боли. — За миг сякаш беше изпълнен с мир и покой.

Този покой трая прекалено кратко.

— Къде са! — Фин се обърна назад и видя Портър и Хюит, които тичаха към тях. — Къде, по дяволите, са те! — извика отново Портър. Той приличаше на побъркан. Очите му се стрелкаха ту към Стоун и Санчес, ту към Козловски и Фин. Накрая погледът му се спря на Девън. — Ти ли си Мали?

Девън не каза нищо.

— Къде са? — изкрещя Портър. — Къде са проклетите картини?

Девън го погледна объркано.

— В сандъка са — отвърна.

— Не са! Сандъкът е празен! — Портър се приближи и избута настрани Фин. После се протегна и сграбчи Девън за ризата. — Къде са? Кажете ми!

Фин се намеси, като хвана агента за ръцете и го издърпа назад.

— Какво, по дяволите, правиш? — извика. — Не виждаш ли, че е прострелян? — Той понечи да го удари с юмрук, но Хюит се намеси и ги разтърва.

— Оставете го — каза Хюит на Портър.

— Той знае! — извика Портър. — Знае къде са! — Отново се устреми към Девън, но едрият мъж го спря.

— Не сега. Оставете го.

Фин отново се наведе над Девън. Дишането му ставаше все по-слабо и нестабилно.

— Успокой се, Девън.

— Те бяха там — каза Девън. Адвокатът трябваше да се наведе близо до него, за да го чуе. — Извадих ги преди по-малко от две седмици и после отново ги прибрах. Не съм ги местил от там.

— Спокойно, всичко ще се намери.

— Кълна се, Фин. — Раненият едва движеше устата си. Отново погледна към дъщеря си. — Кълна се.

— Само се дръж. — Сирените зазвучаха по-силно и след малко зад ъгъла на склада се показаха мигащи червени светлини. — Ето ги, идват — каза Фин. — Ще се оправиш. — Той погледна отново към Девън. Главата му беше наклонена настрана и очите му още бяха вперени в Сали, но бяха променени. В тях вече нямаше признаци на живот. Бяха студени и безчувствени. — Девън? — Фин обърна лицето му към себе си. Главата на Девън безжизнено се отпусна. В мускулите на врата му нямаше живина. — Девън? — Той го зашлеви, но очите му дори не мигнаха.

Изведнъж мястото се изпълни с хора. Докараха носилки и мъж в униформа на парамедик издърпа леко Фин настрани, който направи място на персонала на линейката да си свърши работата. Те прегледаха Девън и се опитваха да го върнат към живот. Обаче беше ясно, че е безполезно. След минута-две парамедиците поизгубиха ентузиазъм и действията им станаха по-вяли. Погледнаха си часовниците, докато слагаха тялото на носилка, за да са сигурни, че точно ще документират

в болничната документация безуспешния опит за съживяване. Откараха трупа, преструвайки се, че все още не всичко е изгубено, че в болницата разполагат с по-добро оборудване и ще помогнат на човека, Фин обаче добре знаеше каква беше истината.

Портър продължаваше да крещи, а Хюит се мъчеше да го успокои. По едно време агентите от ФБР влязоха в разгорещен спор с детективите от полицията, но Фин не можеше да различи думите. А и не му беше до тях.

Той отиде при двамата парамедици, които се суетяха около Сали, и застана до Козловски. Тук усилията на парамедиците бяха по-успешни: беше преминал критичният период и за Сали вече нямаше опасност за живота. Служителите на „Бърза помощ“ поставиха на пръста ѝ датчик за измерване на пулса, както и кислородна маска на лицето ѝ, за да се улесни дишането. Когато я качиха в линейката, тя отвори очи. Сякаш искаше да говори с някого.

— Всичко е наред — каза Фин. — Ще се оправиш. — Думите някак бяха изгубили тежестта си. Толкова много пъти ги беше повтарял тази вечер.

Тя отново понечи да проговори и мониторът отчете ускорения ѝ пулс.

— Успокой се и се отпусни — каза ѝ един от парамедиците, но това само ускори още повече пулса. Парамедикът се обърна към Фин:

— Познавате ли я?

— Да.

— Искате ли да дойдете с нас в линейката? Трябва да намерим начин да я успокоим, защото още е в шок.

Сали го погледна и пулсът ѝ леко се успокои.

— Аз не съм ѝ роднина — каза Фин.

Парамедикът погледна първо Сали, после пак него.

— Може и да не сте — отвърна той, — но изглежда ѝ действате успокояващо. Ще се нуждаем от помощта ви.

Фин си помисли за обещанието, което беше дал на Девън. Погледна към Козловски, който само кимна утвърдително.

— Щом мислите, че ще помогне, добре — каза адвокатът.

Парамедиците качиха носилката в линейката и Фин седна зад тях. Един от тях се премести на шофьорската седалка, а другият остана

отзад да следи за мониторите, Фин приведе глава и се настани до главата на Сали.

— Можете да ѝ хванете ръката — каза парамедикът.

Фин се поколеба, после хвана дланта на момичето.

Усети как тя леко стисна неговата, борейки се за живота. Той ѝ отвърна също с леко стискане, което изглежда я поуспокои. Тя отново понечи да каже нещо, но мъжът не можа да различи думите ѝ. Може би питаше за Девън, но нямаше как да се разбере със сигурност.

— Всичко е наред — повтори той. — Само се отпусни и се успокой.

Тя го погледна в очите и кимна. Миг по-късно затвори очи и се унесе.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Погребението на Девън се проведе на следващата седмица, в сряда, в единайсет часа. Нямаше опело, само една правоъгълна дупка в земята, върху кафяв тревен парцел край една задънена улица в Дорчестър. Ковчегът беше повесен над дупката, готов да бъде спуснат вътре, в земята. Черешовото дърво, от което той беше изработен, беше лакирано до блясък и отразяваше лъчите на яркото слънце. Беше най-добрата и скъпа изработка. Фин си беше казал, че няма защо да проявява скъперничество. С парите, които Девън беше скрил в апартамента си, той плати за парцела, за църковната служба, за краткия некролог, отпечатан във вестника, и за ковчега. Остатъкът внесе на сметка на Сали. Но му беше съвестно да си прихване хонорарите, които Девън му беше обещал. Не беше морално — в крайна сметка не беше успял да опази Девън жив.

Гробището беше католическо и затова присъстваше свещеник, макар че когато свещеникът попита Фин какво да каже по време на погребалната служба, той отвърна „нищо“. Нямаше какво толкова да се каже. Отстрани стояха двама гробари, готови да заровят дупката, когато бъде спуснат ковчега. Освен тях на погребението присъстваха само четиримата: Фин, Козловски, Лиса и Сали. Никой друг не дойде. Свещеникът бързо приключи церемонията. Говореше толкова тихо, че Фин почти не чуваше думите му. Това също беше уместно и подобаващо на случая, каза си той.

Сали остана мълчалива през цялото време на службата. Откакто преди няколко дни я бяха изписали от болницата, тя не говореше много. Стоеше, вперила поглед в ковчега, сякаш се мъчеше да разгадае някаква загадка. Фин я разбираше добре: фактът, че нямаше никога да получи отговори, нямаше да я възпре да задава въпроси.

Когато службата свърши, някой задейства хидравличния кран и ковчегът се спусна в дупката. Четиримата останаха до края, но се обърнаха и си тръгнаха, щом копачите хвърлиха първите буци пръст върху ковчега. Не искаха да гледат тази сцена.

Вървяха тихо, Козловски и Лиса хванати за ръце, навели глави. Фин вървеше с ръце в джобовете, близо до Сали. Когато се изкачиха на хълма до колата, която бяха паркирали на тясната алея, която се виеше из цялото гробище, Фин видя жена, застанала под едно дърво. Тя наблюдаваше как копачите заравят ковчега. Сали също я видя и се спря.

— Това е тя — каза.

— Кой? — попита Фин.

— Майка ми.

Той присви очи.

— Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм.

— Какво ще правиш?

— Не знам. — Сали остана на мястото си още известно време, вперила поглед в жената под дървото. — Може би трябва да отида при нея — добави накрая.

— Щом искаш.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Да. — Фин се провикна към Козловски и Лиса: — Вървете, ние ще ви настигнем.

Двамата със Сали изкачиха ниското възвишение, водещо към дървото, под което стоеше жената. Когато приближиха, Фин забеляза, че тя не изглежда много добре. Косата ѝ беше къса и разрошена, беше облечена в широки и развлечени дрехи, а ръцете и краката ѝ бяха като клечки. Вероятно беше между трийсет и пет и четирийсетгодишна, но изглеждаше много по-състарена. Тя погледна към Сали.

— Сали! — извика жената. Гласът ѝ се изпълни с престорена изненада, сякаш погребението на бащата беше последното място, на което можеше да види дъщеря му. Жената разтвори обятия за прегръдка. Сали обаче остана до Фин.

— Какво правиш тук?

— Прочетох за смъртта на баща ти във вестника — отвърна тя. — Съжалявам. Мислех, че с него ще ти е по-добре, отколкото с мен. Сега можеш да се върнеш при мен. — Тя се усмихваше, но по лицето ѝ се стичаха сълзи. Явно отдавна не се беше къпала, защото сълзите оставиха мръсни дири по бузите ѝ. Очите ѝ бяха безчувствени.

— Къде? — попита Сали.

Жената махна с ръка.

— Имам жилище, не се притеснявай.

— Къде?

— Ще си намеря ново. — Тя наведе очи. — Двете с теб ще си живеем щастливо.

Момичето отговори след дълга пауза:

— По-скоро ще измисля нещо друго.

— Сигурна ли си? — попита жената с тъга в гласа си, но и с облекчение.

— Да, сигурна съм. Не се тревожи, ще се оправя.

— Добре тогава. Грижи се добре за себе си. Някой ден ще дойда да те видя. Искаш ли?

— Как ще разбереш къде да ме намериш?

Жената отново махна с ръка.

— Не ставай глупава, една майка винаги знае къде да намери детето си.

Те стояха така още известно време, като Сали гледаше майка си в очите, а майка ѝ избягваше погледа на дъщеря си. Накрая Сали каза:

— Добре, мамо, трябва да вървя. — Обърна се и започна да се отдалечава, преди майка ѝ да е отвърнала нещо.

Фин я настигна и тръгна до нея.

— Добре ли си?

— Супер съм. — Тя вървеше бързо към Лиса и Козловски, които стояха до колата и гледаха към тях.

— Сигурна ли си?

— Майната ѝ — отвърна Сали. — Сама съм си по-добре.

Фин постави ръка на рамото ѝ.

— Ти няма да си сама.

Докато вървяха, той видя как Сали вдигна ръка и избърса сълза от окото си.

* * *

След като се върнаха в Чарлстън, Козловски ги почерпи в кръчмата. За себе си взе уиски, за Фин бира и за Сали кока-кола. Лиса си поръча чаша мерло, което изненада Фин.

— Лекарят каза, че чаша вино от време на време няма да навреди на бебето — обясни тя.

— Този лекар добър ли е?

— Да, защо? Проблем ли имаш?

Той поклати глава.

— Не.

— Когато е била бременна с мен, майка ми е пушила крек — каза Сали. Всички около масата насочиха вниманието си към нея, без да знаят как да реагират. — Е, разбира се, аз не съм идеалният пример, но... — Тя стана. — Къде е тоалетната?

— По коридора вляво — отвърна Лиса.

Щом Сали се отдалечи от масата, Козловски попита:

— Ще говорим ли за това?

— Не днес — отговори Фин.

— Все някога ще се наложи да говорим — каза приятелят му. — Трябва да й намерим къде да живее.

— Няма да я оставя на системата. Не точно сега. За известно време може да остане при мен.

— Тя не е домашен любимец — каза му Козловски. — Не можеш просто да я задържиш, да я погледаш и после, когато започне да цапа килима, да я изхвърлиш на улицата.

— Нямах предвид това.

— А какво?

— Искам да й помогна.

— Да й помогнеш? — Козловски погледна към Лиса.

— Чуваш ли го?

Тя погледна към корема си.

— Да, чувам го. Нека да оставим този въпрос за друг път.

— И ти ли? — Той поклати глава.

— Друг път ще говорим — повтори тя.

— Добре тогава — каза Козловски. — Ами другите въпроси, за които никой от вас не иска да говори? И тях ли ще оставим за друг път?

— Аз нямам нищо против — отвърна младата жена.

— Девън е мъртъв, Килбраниш — също. Половината от старата банда на Бългър са мъртви. Не виждам какво хубаво ще излезе, ако говорим за това.

— За Сали може да излезе нещо добро — каза Козловски. — Наградата е пет милиона. Ако открием картините, ще има много добро.

— Няма да ги откриеш.

— Откъде знаеш? Те са били при Девън преди две седмици. Сигурно ги е преместил някъде.

— Не си представям как Девън ще ги премести — намеси се Фин. — Той беше с нас от мига, в който излезе от затвора.

— Може да ги е преместил, преди да влезе в затвора. После ни е отвел в склада, защото предварително е знаел, че не са там.

— Защо му е било да го прави?

— Защото струват половин милиард долара. Може още да е искал сам да ги продаде. Може да е искал да даде парите на момичето.

Фин поклати глава.

— Той е знаел какъв е залогът. Прекалено силно е обичал дъщеря си, за да я изложи на подобен риск. За Бога, та той скочи в реката да я спасява, след като беше улучен. Освен това знаеше, че умира. Ако ги беше преместил, щеше да ми каже.

— Какви други възможности има?

— Знам какви са. Девън каза, че Бългър му споделил, че има още един човек, който знае къде са картините.

— Портър? — предположи Козловски.

— Не — отвърна Фин. — Не го ли видя как се държа? Когато разбра, че картините не са там, щеше да откачи. Едва ли е чак толкова добър актьор, че да изнесе такова представление. Мисля, че е обсебен от желанието си да намери проклетите картини.

— Тогава кой?

— Хюит.

— Не — каза Козловски. — Аз го познавам, той няма пръст.

— Хайде стига, Коз. Знам, че с него сте приятели, но през осемдесетте и деветдесетте години той е работил в групата за борба с организираната престъпност. Имал е предостатъчно възможности да се запознае лично с Бългър. Имал е връзки и познати, с помощта на които е могъл да режисира цялата схема.

— Не го вярвам — упорстваше детективът. — Имало е много други с мотиви и възможности да го извършат.

— И колко от тези други са участвали в разследването? Колко от тях бяха при склада, когато убиха Девън? Колко от тях убиха

Килбраниш?

— Гледай си работата, версията ти е погрешна.

— И откъде си толкова сигурен?

— Стига! — намеси се Лиса. Гласът ѝ прозвуча достатъчно силно и барманът се обърна към тях. Тя добави вече по-тихо: — На кого му пука? Това са само някакви си картини. На кого му пука къде са сега?

— Те не са обикновени картини — опонира ѝ Фин.

— Напротив. Добре, те са скъпи картини, хубави картини. Но са само някакви си картини. Картини, заради които загинаха хора. Който и да ги държи в момента, е готов да убие всеки, само и само да ги запази. Аз няма да позволя вие да пострадате. Това вече не е наш проблем. Разбрахте ли ме?

Двамата сведоха очи и не отговориха.

— Сериозно ви говоря — продължи Лиса. — Искам да се откажете от всякакви планове и идеи да търсите проклетите картини. Имаме кантора, която не е спирала да работи, и момиче, за което да се грижим. И бебе, което скоро ще се роди. Тази работа приключи и точка по въпроса.

Козловски я погледна и взе ръката ѝ.

— Добре — каза той. — Аз се отказвам.

Тя погледна към Фин.

— А ти?

Той извърна очи, но кимна в знак на съгласие.

— Добре тогава. И аз ще се откажа.

— Даваш ли думата си?

— Да, имаш думата ми.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Лиса и Козловски се ожениха месец по-късно. Церемонията, ако това можеше да се нарече церемония, се състоя в сградата на кметството Сити Хол, този забележителен архитектурен паметник, стърчащ посред терен от трийсет декара студени тухли и бетон. Фин се запита дали Лиса и Коз са обмисляли да изберат символизма като вариант. По-скоро не. Те бяха реалисти и подобни илюзорни стилове им бяха чужди.

Бяха само четиримата, Фин беше кум, а Сали — шаферка. Служителката, млада жена, която работеше в общината, беше самото олицетворение на спокойствието. Тя държеше ламиниран списък пред себе си и задаваше въпроси, както телефонистка свързва телефонни абонати. Докато отмяташе един по един реквизитите, необходими за провеждането на церемонията, която имаше за цел да свърже в един съюз живота на двамата души пред нея, Фин не можа да се удържи и си представи как с нейния глас се произнасят думите, които беше чувал хиляди пъти: „За английски език натиснете едно; пара еспаньол апрейте дос аора...“

Това нямаше голямо значение. В интерес на истината щатът нямаше правомощията да свърже Лиса и Коз в брачен съюз. Те сами си го бяха решили. Дали този съюз беше благословен, провъзгласен от църквата или законово обвързващ, бяха обстоятелства от втори план. Ако двамата успеяха да запазят връзката си здрава, другото щеше да се нареди от само себе си. Ако ли не, никой лист хартия — нито дори този, подписан от служителката на бостънската община — нямаше да им помогне.

Когато прочетоха въпросите и прозвучаха отговорите, жената каза:

— Това е. Платете петдесет долара и вече сте женени.

Козловски и Лиса се спогледаха.

— Не трябва ли да целуна булката? — попита той.

Служителката сви рамене.

— Щом платите петдесет долара, целунете я, ако искате.

Фин бръкна в джоба, извади три двайсетдоларови банкноти и ги подаде на жената.

— Ето, вземете — каза. — Задръжте рестото.

Тя взе парите и подпечата някакъв формуляр.

— Искате ли касова бележка?

Фин поклати глава.

— Сега мога ли? — попита Козловски.

— Да, можете — отвърна жената.

Козловски и Лиса се наведоха един към друг. И двамата се чувстваха малко неловко за целувката, въпреки че живееха заедно вече повече от година. Дали нещата не се бяха променили? Дали щяха да издържат да живеят заедно? Щом устните на двамата се докоснаха, Фин видя как те се успокоиха и сякаш се сляха в едно. Цялото напрежение и неловкост изчезнаха.

Служителката си тръгна още преди целувката да е свършила.

— Поздравявам ви — каза Фин.

— Благодаря — отвърна Лиса.

Те се качиха на ескалатора. Интериорът на сградата създаваше усещането за уют и комфорт. Когато стигнаха първия етаж, Лиса се сепна.

— Мамка му, забравих долу брачното свидетелство. — Тя погледна към Фин. — Ела с мен.

— Добре. Сега се връщам — каза той на Сали.

— Ще чакам тук.

Докато отново слизаха с ескалатора, Лиса каза:

— Тя като че се държи добре.

Фин кимна.

— И аз така мисля. Има си добри и лоши периоди. Добрите преобладават засега.

— Радвам се да го чуя. А ти как се справяш?

* * *

Козловски стоеше в огромното фоайе на Сити Хол и чакаше Фин и жена си. „Жена ми“, помисли си. Сега осъзна реалността. Беше се

отказал от мисълта да се ожени още преди години. Казваше си, че вече е минал възрастта, на която би могъл да се влюби. Оказа се, че е грешал.

Момичето също чакаше на около метър от него и го гледаше. Той се опита да избегне погледа ѝ, но му беше трудно. Запита се защо ли го зяпа така. Неволно се усмихна.

— Какво има? — попита я той.

— Нищо — отвърна тя. — Не знаех, че можеш да се усмихваш.

— Аз не се смея често.

— И аз. Трябва обаче да го правиш по-често. Така се придава чар на белега ти.

Той изсумтя. След малко я попита:

— Ти как я караш?

— Добре.

— Фин добре ли се държи с теб? Имаш ли достатъчно за ядене?

— Той е свестен. Не ми прилича на перверзник.

— Доста висока оценка.

— Не исках да прозвучи така. Добър е, но е малко странен.

— И как е?

Тя се замисли.

— Преди никога не съм имала нормален живот и не съм свикнала.

Той я изгледа. Облечена беше в рокля, но на краката си още носеше тежките черни кубинки. Въпреки това за първи път я виждаше в нещо различно от памучни фланели.

— Ще се справиш — каза Козловски.

— Мислиш ли?

Той кимна.

— Обикновено имам нюх за тези неща. Ако си в обкръжението на подходящите хора, всичко друго се нарежда.

— Ти също ще се справиш.

— Мислиш ли?

Тя кимна.

— Само не забравяй да сваляш капака на тоалетната чиния. Девън така и не се научи. На няколко пъти за малко щях да падна вътре. Казваше, че е прекалено стар да се променя. Не бъди като него.

Не бъди прекалено стар да се променяш. Ако постоянно държиш капака вдигнат, ще я изгубиш.

— Благодаря, ще го запомня.

Тя погледна към ескалатора, за да види дали Фин и Лиса не се връщат. Отначало той беше против Фин да я остави да живее при него, докато реши какво да правят. Сега обаче си помисли, че така ще е по-добре за нея.

* * *

— Ами оправям се — отговори Фин, но видя, че Лиса не е убедена. — Сериозно ти говоря.

Още не бяха решили за Сали и тя още живееше при него. И двамата знаеха, че приближава времето, когато ще трябва да вземат решение.

Лиса се намръщи.

— Не мога така, шефе.

— Знам. Споменах ли, че изглеждаш страхотно? — попита Фин. Тя беше обещала да не носи бяло на сватбата си и така и направи. Лиса беше реалистка, не романтичка.

— Благодаря за комплимента. Лично аз се чувствам като парцал.

— Сутрешното гадене свършва след първото тримесечие, нали? — попита той. — Много скоро ще свърши и при теб.

— Казват, че при всеки е различно. А и сменяш темата.

— Така е.

— Не може да постъпваш по този начин — продължи Лиса. — Вече не. Детето не е като приятелка или любовница. Не можеш да я държиш на каишка, докато вземеш окончателно решение какво да правиш с нея. Децата са по-беззащитни от нас, възрастните.

— Говориш така, все едно че не познаваш нашата Сали.

— О, моля те, Фин. Не виждаш ли как те гледа? Ти си нейният герой. Гледа те както едно щастливо хлапе гледа баща си. Гледа те с мечтата някой ден да се омъжи за човек, който да се грижи за нея, както ти се грижиш сега. Както би трябвало родителите да се грижат за децата си. Трябва да го имаш предвид, да го забележиш и да реагираш.

Защото ако оставиш нещата да продължат така — ако я оставиш да свикне — и тогава я изоставиш... Тогава господ да ти е на помощ.

— Знам. Още го обмислям. Очаквах да си имам доста неприятности с нея. Мислех си, че ще се мразя, задето съм я взел да живее при мен. Истината обаче е точно обратната.

— Страхотно. Само не си прави илюзии, осъзнай цялата сериозност в какво се забъркваш. Веднъж ангажираш ли се, няма връщане назад.

Фин кимна.

— Ще го измисля.

— Трябва да е скоро. — Лиса го изгледа още секунда-две, докато вървяха към Козловски и Сали. — Нещо друго притеснява ли те?

— Не — отвърна той. — Какво друго би могло да ме притеснява. — Дали Лиса щеше да го пита за картините? Не знаеше какво би й отговорил. Тя обаче не го попита, само се надигна на пръсти и го целуна по челото.

Благодари се на съдбата, че тя не го попита. Доста щеше да му е неприятно, ако се беше наложило да я лъже.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Няколко седмици държа на думата си, че ще се откаже от разследването на обира. Опитва се да спази обещанието си по-дълго, но въпросите не му даваха мира. Фактите и хипотезите сякаш танцуваха в главата му някакъв хипнотизиращ танц и в крайна сметка той беше обсебен от мисълта да разплете случая докрай. И така, сам и тайно от останалите, нощно време сърфираше в интернет за допълнителна информация — за обира в музея „Гарднър“ и за всеки, за когото имаше подозрения, че е замесен. А когато и това не стигна, той прибегна до услугите на някои частни детективи, които от време на време използваше за дребни задачи — задачи, които не си струваха труда и времето на Козловски. През цялото време запази в тайна обсебилото го желание.

В петък следобед, в деня преди Четвърти юли и една седмица след като Лиса и Козловски се ожениха, той извади записките си и отново ги прочете. Вече нямаше как да продължи да го избягва. Въздъхна тежко и проведе телефонното обаждане. После излезе навън, качи се в колата си и отиде в музея.

Докато влизаше в музея, очакваше да се задейства алармата и пазачите да се втурнат към него, сякаш той беше причината картините да се изгубят отново. Разбира се, нищо подобно не се случи. Жената на рецепцията дори не го погледна в очите, когато му взе дванайсетте долара входна такса. Наблизо мина пазач, който само хвърли бегъл поглед към Фин, кимна вежливо за поздрав и отмина.

Адвокатът изкачи бавно стъпалата. Атмосферата в сградата като че се беше променила откакто двамата с Козловски бяха идвали тук. Тогава обирът за него беше само в кръга на теориите и догадките. Беше мит. Събитията, развили се преди двайсет години, тогава още не бяха засегнали живота му. Сега изпитваше лични чувства към случката.

От стълбището зави и тръгна по коридора към Холандската зала. Там нямаше никого, залата беше пуста. Картините на стената сякаш

скърбяха по празните рамки, които висяха окачени заедно с тях.

Отиде и застана пред мястото, където беше висяла „Концертът“ на Вермеер. Никога не я беше виждал на живо, само беше гледал фотографии и документални филми, в които хората тъгуваха за изгубената красота. Запита се дали и той би реагирал така, или по-скоро щеше да подмине събитието с пренебрежение, дори може би да подхвърли някоя шега за абсурдността на ситуацията, в която загубата на някакви картини се честваше като смърт на човек.

Стоя пред стената доста дълго, дори изгуби чувството за време.

— Трудно е да се откъснеш оттук, нали?

Не беше забелязал или чул някой да влиза в залата, но веднага разпозна гласа.

— Да, трудно е — призна.

— Разбирам, може би дори повече от всеки друг.

Фин се обърна. Сам Бас седеше на същия стол, на който го бяха заварили Фин и Козловски, когато дойдоха тук за първи път. Сега старецът изглеждаше още по-зле. Беше отслабнал и ръкавите на протритото му сако висяха от раменете. Кожата му беше посивяла, а очите му бяха хлътнали още повече.

— Прочетох за вас във вестника — каза той. — Жалко, че нещата не завършиха с щастлив край.

— И аз — отвърна Фин.

— Бих дал всичко, за да върна картините в музея — на мястото, на което принадлежат. Където хората биха могли да им се наслаждават и възхищават.

— Едно момиче изгуби баща си. То също би дало всичко, за да си го върне.

Бас кимна.

— Четох за нея. Значи заради нея дойдохте тук? За да я спасите? Съжалявам за нея.

— Казва се Сали и тя е забележителна.

— Сигурен съм, че е така. — Старецът почеса гъстата си неколкодневна брада. — Видяхте ли ги? Видяхте ли картините? Във вестниците писаха, че били изчезнали отново, но че били в Чарлстън. Видяхте ли ги, преди да изчезнат?

Фин поклати глава.

— Жалко. Щяха много да ви харесат. — Той въздъхна. — Разбирам, че полицията не разполага с информация, която би довела до откриването им.

— Не. Или поне не искат да я разкрият. Аз имам собствена версия.

— Разбира се. Всички ние си имаме собствени версии.

— Ако не възразявате, искам да обсъдя моята версия с вас — каза Фин. Старецът се поколеба. Адвокатът погледна часовника си — приближаваше пет часът. — Музеят затваря скоро. Може да отидем да седнем някъде и да поговорим. Аз черпя.

Старецът изгледа изпитателно Фин, после кимна:

— Добре. Съгласен съм.

* * *

Придвижиха се пеша на север, по „Фенуей“, и намериха едно кафене на няколко пресечки от Бруклин Стрийт. Времето беше хубаво и те седнаха на маса отвън. Сервитьорът им донесе хляб и вода.

— Да ви предложи коктейл? — попита той.

— За мен бира — отвърна Фин и погледна към Бас:

— За теб?

— Аз имам здравословни проблеми. Лекарят ми забрани да пия.

— Съжалявам — каза Фин.

Старецът погледна към младия сервитьор.

— Донесете ми чаша шардоне.

Когато сервитьорът се отдалечи, Бас затвори очи и обърна лице към слънцето. Сега видът му беше по-мъртвешки, отколкото докато беше в затъмнената галерия на музея. Фин се запита откога ли не е излизал на чист въздух.

— Вие наслаждавате ли се на младостта си, господин Фин? — попита Бас със затворени очи.

— Имам и силни дни.

— Е, ако мога да ви дам някакъв съвет, той е да се наслаждавате и да се радвате на живота, докато сте млад. Защото годините минават бързо. Ако обичате нещо, посветете се изцяло на него. Ако го

направите изпълнен с вяра и ентузиазъм, то тогава ще сте напълно щастлив.

Фин се замисли.

— И аз не знам какво обичам — отвърна.

Бас се засмя от сърце, сякаш беше чул най-смешния анекдот. Когато спря да се смее, каза:

— Помислете добре. Сигурен съм, че ще измислите нещо. — Той отвори очи и се наведе напред. — Казахте, че искате да обсъдите вашата версия за картините.

— Да. Аз... — В този момент сервитьорът им донесе питиетата, Фин се облегна назад и изчака сервитьорът да остави чашите на масата. Щом отново се отдалечи, понижи глас и продължи: — Аз исках да ви задам няколко въпроса за Пол Бакстър.

— За нашия славен директор? — Бас взе чашата с вино, доближи я до носа си, разклати я и вдиша с пълни дробове от аромата. — Вече не мога да пия — каза.

— Но продължавам да се наслаждавам на аромата на хубавото шардоне. Какво искате да знаете за Бакстър?

— Започнал е работа в музея около месец преди обира, така ли?

— Така.

— Какви бяха задълженията му тогава?

Бас сложи ръце в скута си.

— И тогава беше директор, отговаряше за целия музей.

— Да, знам, но какво точно обхващаха задълженията му?

Събеседникът му се замисли.

— Обхващаше всичко. Отговаряше за опазването на музея и експонатите, за поддръжката на сградата.

— А за поддръжката на самите експонати?

— И за това, разбира се. Имаше помощници и уредник, но в крайна сметка той отговаряше за целостта и състоянието на всички експонати в музея.

— А охраната?

Бас кимна.

— И за охраната. След обира нареди кардинална проверка и промяна на системата за охрана. Бяха монтирани нови аларми и бяха въведени нови процедури за пазачите. Положи всички грижи, за да не може никога повече да бъде извършен обир в музея.

— А финансите? И за тях ли отговаряше?

Бас сви рамене.

— Музеят си има финансов директор, но този човек е пряко подчинен на директора. Финансовото състояние на музея в крайна сметка също е задължение и отговорност на Бакстър.

— Така и предполагам — каза Фин.

Бас отново вдигна чашата с вино към носа си.

— Това са все доста конкретни въпроси, господин Фин. Може ли да попитам накъде биете? Да не би да подозирате, че Пол Бакстър е замесен в обира?

Адвокатът сви рамене.

— Възможно е. Само няколко души са могли да бъдат замесени — онези, които са помогнали при планирането на обира, и онези, които са знаели къде са скрити картините. Бакстър е един от тези хора, първи в списъка.

— Ще възразите ли, ако попитам кои са другите?

Фин поклати глава.

— Съвсем не. — Той отпи голяма глътка от бирата. — Двама от тях са били хора на Уайти Бългър. Мафиоти — Вини Мърфи и Еди Балик. Знам със сигурност, че са участвали в обира, защото именно те са вербували Девън Мали за акцията. Другият пряк участник, освен Девън е бил някой си Лиъм Килбраниш.

— Във вестниците писаха и за двамата. Те не загинаха ли?

— Да. Килбраниш беше член на ИРА. Жесток терорист. Той пристигна от Ирландия, за да намери картините. Говори се, че е искал отново да възобнови терористичните действия, но за това са му трябвали пари. Според Девън след обира Бългър е скрил картините. Трябвало да намери начин да ги предаде на ИРА, но избяга от града. Въпросът е кой е третият? Тъй като Мърфи и Балик са участвали в плана още от самото начало, възможно да е бил някой от тях.

— Но вие имате и друго предположение — допълни го Бас.

— Да, имам. Пределно ясно е, че Бългър не е имал доверие на никого от организацията си. Тези двамата типове са били доста високо в йерархията и самите те са имали собствени банди от гангстери. Едва ли Бългър би рискувал да се остави да го изиграят. Но по-важното е, че Килбраниш собственоръчно ги измъчва и ги уби. Ако те знаеха къде са картините, той със сигурност щеше да изтръгне истината от тях.

— Мислите ли?

— Той беше достатъчно убедителен.

— Тогава кой друг може да е?

— Има и двама агенти от ФБР, които биха могли да са замесени.

И двамата са били в Бостън по време на обира, и двамата са работели срещу бостънската мафия. Могли са да създадат необходимите връзки и контакти. Единият от тях обаче със сигурност не знае къде са в момента картините. Онази нощ го видях с очите си — направо беше изпаднал в умопомрачение.

— А другият?

Фин се облегна назад в стола си и отново отпи от бирата.

— Роб Хюит. Няколко седмици след като загина Девън, подозирах него. Сигурен бях, че той е преместил картините. Но колкото по-задълбочено мислех, толкова по-нелогична ми се струваше тази версия.

— Тоест?

— Както Девън ми описа обира, е ясно, че им е помогнал някой, който е бил запознат буквално с всеки един детайл и подробност от музея. Разполагали са с пълна информация за системата за охрана, знаели са колко пазачи ще са дежурни през нощта, имали са подробни карти и схеми на цялата сграда. Хюит тогава е бил във ФБР и е възможно да се е снабдил с голяма част от тази информация, като е злоупотребил със служебното си положение. Но има някои неща, които не отговарят. Например Бългър също така е дал на Девън и Килбраниш списък с картини, които да откраднат. Хюит едва ли е имал толкова задълбочени познания за произведенията на изкуството, съхранявани в музея, за да им даде такава информация. Освен това този, който е помогнал на Бългър да скрие картините, е знаел доста за методите за консервация на предмети на изкуството. Когато крадците са свалили картините от стените, те са изрязали платната от рамките и са ги навили. Щом Девън е видял картините отново по-късно, те са били професионално опънати и поставени в нови рамки. А и сандъкът, в който са били съхранявани, е бил специално проектиран и изработен за тях, за да ги предпази от увреждания. Хюит не е бил чак такъв експерт. Предполагам, че може да е понаучил нещо, но едва ли е той.

— Кое то значи, че остава Бакстър.

Фин кимна.

— Да. Той е имал необходимите познания, за да помогне при планирането на обир от такъв мащаб. Освен това е бил в състояние да помогне на Бългър да съхрани картините след обира.

— Споделитехте ли вашата версия с полицията?

— Още не. Може и да го сторя, ако реша, че версията ми е достатъчно солидна и непоклатима, но засега са само голи предположения. Освен това дори и при Бакстър има неща, които не се връзват.

— Например?

— Например как се е свързал с Бългър. Предполагам, че Уайти може сам да го е потърсил и като е опрял пистолет в главата му, да го е накарал да участва. Подобен подход обаче би бил ужасно рискован, а Бългър се славеше с умението си да поема само добре премерени рискове. Да добавим и въпроса със застраховката.

— Въпросът със застраховката?

Фин кимна.

— Бългър е замислил цялата схема съвместно с ИРА, които имат репутацията на изпечени крадци на изкуство. Кражбите на изкуство са били един от начините, по които те са финансирали терористичните си действия в Северна Ирландия и Великобритания. За ИРА е характерно, че те крадат картините и после искат откуп от собствениците, а собствениците им плащат от получената застраховка. Само че в случая музеят „Гарднър“ не е имал застраховка. Затова и крадците са се затруднили при пласирането на откраднатото. Съдейки по това, което вие ми казахте, Бакстър със сигурност е знаел, че няма застраховка и само тази информация е била достатъчна да осуети плана още преди да е започнало осъществяването му.

— Може би, но човек никога не знае. Може да са знаели и въпреки това да са решили да рискуват.

— Възможно е. Както вече казах, на този етап всичко е само предположения.

— Но Бакстър си остава най-възможният вариант.

— Един от тях — отвърна Фин. — Но има и още един.

— Кой?

Адвокатът се вторачи в бирата си. Чашата беше почти празна и той допи последната глътка.

— Ти.

Той направи на сервитьора знак с ръка, че иска да поръча отново.
— Аз?

Сервитьорът се приближи.

— Още една бира за мен — каза Фин, после погледна чашата на Бас, която още беше пълна. — За теб?

Той го погледна с удивление.

— Не, благодаря.

Сервитьорът отиде до бара.

— Да, ти — продължи Фин. — В много отношения ти отговаряш повече от всеки друг. Работил си тук от — колко? — четирийсет години, когато е бил извършен обирът. Знаел си всичко за охраната. Знаел си кои са и къде се държат най-ценните картини. Сам ни каза, че си работил на буквално всякакви длъжности в музея и дори известно време си помагал за консервацията на картините. За теб е било фасулска работа да изработиш сандък, в който те да се съхраняват след кражбата. Едно от нещата, които вероятно не си могъл да знаеш, е, че музеят не е имал застраховка. Бих се изненадал, ако си имал изработен до края план. Прав ли съм?

Бас го изгледа развълнувано, а долната му челюст леко увисна.

— Никога не съм работил в търговията — отвърна.

— Така и предположих. Освен това проверих някои неща. Ти ни каза, че си израснал в бедност. Бил си беден и като си започнал работа в музея. Достатъчно беден, че да можеш да си позволиш само малък апартамент в бедняшкия квартал „Олд Харбър“ в Саути, където си живял почти петдесет години. На по-малко от шест пресечки от мястото, където е израснал Уайти Бългър. Сигурно си положил неимоверни усилия да го прикриеш, но старият ти акцент лъсва от време на време.

Сервитьорът отново дойде и постави на масата питието на Фин.

— Нещо друго? — попита той.

— Не, благодаря. — Фин отпи от бирата. — Има само едно нещо, което не се вписва — добави след кратък размисъл.

— Кое?

— Мотивът. Още не мога да разгада какъв е бил мотивът. Дори и да си участвал в обира, ти определено не си спечелил никакви пари, а това изключва мотива, който обикновено подтиква хората към подобни постъпки — алчността. Имам впечатлението, че от музея са

се отнасяли с теб добре. Може би не идеално, но чух как говориш за тях. Пределно ясно е, че не е било и заради отмъщение. Така че не мога да разбера какво те е накарало да се решиш на подобно нещо. — Той отново отпи от бирата.

— Не знам как очакваш от мен да отговоря — каза Бас.

— Очаквам да ми кажеш истината.

— Истината е, че не знам за какво говориш.

— Напротив, знаеш. Когато за първи път разговаряхме с теб в музея, ти нарече обира „предателство“. Тогава ми се стори странен избор за определение и се запечата трайно в съзнанието ми. Можеш да предадеш само нещо, което обичаш. Нещо, към което си бил предан. Изглежда си съзнавал какво точно казваш. Сякаш е било на лична основа.

Сивкавото лице на Бас леко се зачерви и той стана.

— Вашите инсинуации не ми харесват, господин Фин.

— Седни.

— И защо?

— Защото след двадесет минути имам среща с полицаите в музея и още не съм решил дали да им разкажа моята версия и за подозренията ми за теб.

Бас остана изправен до масата, обзет от колебание, надвиснал над Фин като някакво полумъртво привидение.

— Няма да го направиш. Нямах никакви доказателства.

— Доказателства? — Адвокатът се изсмя. — На кого му трябват доказателства? Аз имам напълно правдоподобна версия за най-голямата кражба на изкуство в историята. Сигурен съм, че тази версия досега не е била проверена подробно от полицията. Ченгетата биха се заели сериозно с теб. Твърде прибързано са те подминали и са разследвали хора, които според тях са били по-вероятни извършители. Но сега ще ти отделят толкова време, колкото им е необходимо. Ще те проверяват до дупка. Ще прегледат всичките ти документи, ще претърсят апартамента ти, ще проверят дали наскоро не си взимал под наем складови помещения. Дори и да не съм прав, ще ти създадат доста сериозни неприятности. Предполагам дори, че човек на твоята възраст може и да не издържи на целия този тормоз. Стресът е опасен убиец — така казват.

— И защо би го направил?

— Защото клиентът ми е мъртъв. Защото едно момиче изгуби баща си. И защото искам да знам защо. — Фин посочи към стола. — А сега седни, ако обичаш.

Бас се отпусна на стола. Затвори очи и отново се обърна към слънцето.

— Какво ще направиш — попита, — ако призная, че съм аз? Ще кажеш ли на полицията?

— Зависи.

— От какво?

— Дали ще ми дадеш основателна причина да им кажа.

Бас седя мълчаливо и неподвижно много дълго време.

— Аз умирам — накрая каза той.

— Всички умираме — отвърна адвокатът.

— Лекарите казват, че ми остава най-много година.

— Съжалявам, но това не е причина.

Бас отвори очи и взе чашата си. Този път дори не го помириса, направо отпи глътка.

— Аз обичам музея — каза. — Обичам всичко, което той олицетворява. Можеш ли да си представиш как са построили нещо толкова красиво? И то само един човек. И после да остави на света цялата тази красота за вечни времена? Това е може би едно от най-великите постижения. — Той се загледа в далечината. После се обърна към Фин и погледът му се изостри. — Това място ми спаси живота. То ме хранеше и обличаше. То ме приюти. Дори повече, даде ми смисъл на живота. В някои отношения то ми даде живот. Сигурно ти се струва малко налудничаво.

Фин поклати глава.

— Не, не ми се струва. Но не обяснява защо би откраднал от такова място.

— За да го спася.

— Не разбирам.

— Виж, нямах голям избор. Джими Бългър можеше да бъде — как го каза? — много убедителен.

— Заплаши да те убие ли?

— Не, не. Той ме познаваше добре. Знаеше, че никога няма да навредя на музея само за да спася себе си.

— Тогава какво?

— Заплаши да ми отнеме всичко. Да го отнеме от света. — Фин гледаше безчувствено към стареца, докато той продължи с разказа си: — Доста дълго живях в този квартал. Познавах майката на Българ и се държах добре с нея. Той не ме закачаше изобщо до онзи проклет ден, когато дойде при мен и ми каза, че негов приятел искал да обере музея. Направо побеснях. Казах му, че ще предупредя полицията още сега. Тогава той използва единственото нещо, с което можеше да ме изнудва и което беше любовта на живота ми. Каза ми, че ако не им помогна, ще изгорят музея до основи. Това не бяха празни думи. Знаех, че разполага с хора и реално можеше да осъществи заплахата си. Огънят винаги е бил най-голямата опасност за музея. Дори и да изгасят пожара, щетите за сградата и унищожените от огъня и дима произведения на изкуството щяха да са катастрофални. Той ми каза всичко това — каза ми какво точно ще направят. После ме сграбчи за раменете и добави: „Сам, само ти можеш да спасиш музея“. — При този спомен ръцете на Бас се разтрепериха и той отпи отново от виното. — Това беше изнудване, но въпреки всичко приех. Сключихме сделка — да извършат само веднъж кражбата и после да оставят музея на мира.

— И ти избра картините — каза Фин.

— Да. Те искаха най-ценното и да не е много като количество. Аз им го дадох.

— С изключение на „Похищението на Европа“ от Тициан.

— Вярно е. Не им дадох Тициан. Българ много се ядоса, когато на следващия ден прочете във вестниците. Не им бях казал, че това е най-ценната картина в музея, но и за нищо на света не бих го сторил. Разказват, че госпожа Джак била много горда, когато купила картината. Тя организираше парти, за да отпразнува събитието, и с тази придобивка обявила, че събирането на експонати за музея е приключило и колекцията е завършена. Моето предателство не би стигнало чак дотам, че да жертвам тази картина. В крайна сметка Българ го преглътна. Предполагам, че дори си е казал, че така е станало по-добре, защото е предизвикал объркване сред полицаите — особено като се добави и импровизираната плячка на Девън Мали.

— Ти какво получи?

— Нищо. Не бих приел да взема пари дори и да ми бяха предложили. А те ми предложиха. Единственото, което получих, беше

обещанието на Бългър, че след обира повече няма да пипа музея и че ще разгласи сред другите гангстери, че музеят е под негова протекция, така че никой повече да не дръзне да го обира. Мислех си, че с това неприятностите ми ще свършат.

— Но не свършиха.

— Не, не свършиха. След време Бългър дойде при мен и ми каза, че не може да продаде картините. Каза, че трябвало да ги скрие, и поиска да му помогна да ги съхрани, за да не ги повреди и за да не се намали стойността им.

— И ти му помогна.

— Разбира се — отвърна Бас с широко отворени очи. — Единственото по-лошо нещо от кражбата на картини е тяхното унищожение. Щом бяха защитени, винаги имаше шанс те да се върнат у дома си. Затова опънах платната и ги поставих в нови рамки. После му помогнах при изработването на сандъка, в който картините щяха да се запазят, докато лежаха скрити в онзи склад.

— После какво стана?

— Нищо. Нямах нищо в следващите петнайсет години. Съумях да преодолеем мъката и да загърбя случилото се в миналото. Казах си, че съм постъпил правилно и само така съм можел да опазя музея. Казах си, че госпожица Джак би одобрила това, което сторих за нея. Само празните рамки на стените ми напомняха за обира, но аз пак съумях да преживея загубата. И така беше допреди два месеца, когато чух, че някой предложил картините за продан. И преди се бяха появявали подобни слухове, но не като този път. Бакстър даде ясно да разбере, че офертата е съвсем реална. Когато преди шест месеца ми поставиха диагноза, аз написах бележка, в която посочих къде са картините, за да могат да ги намерят, когато умра. Мислех си, че в крайна сметка ще мога да оправя всичко. След като обаче се появи офертата за продажбата, плановете ми се разсеяха като дим и по всичко личеше, че картините отново ще бъдат изгубени за музея. Не можех да позволя това да се случи.

— И ги взе?

Бас кимна.

— Взех ги. Две нощи наблюдавах склада. Щом се убедих, че няма никой, влязох вътре с ключа, който ми беше дал Бългър.

Проверих дали картините са невредими и ги взех. Преместването ми отне почти цяла нощ и усилието едва не ме уби, но успях.

— И после умряха още хора.

Възрастният мъж погледна виното си и на лицето му се изписа тъга.

— Така или иначе, господин Фин, много скоро ще се изправа пред далеч по-висш съд и не очаквам този съд да прояви към мен милост.

Фин остана неподвижно седнал няколко секунди. И двамата потънаха в мълчание. Той направи знак на сервитьора, че иска сметката.

— Един последен въпрос — каза Фин. — Защо не върнеш картините сега? Ще станеш герой.

Бас поклати глава.

— Ще бъда Юда. Аз съм стар и ми остава да живея малко. Единствената утеха, която имам, е музеят на госпожа Джак. Той е единственото нещо на света, което истински ме радваше. Ако се разкрие, че съм участвал в обира — че съм си мълчал през всичките тези години... Не, господин Фин, със сигурност няма да стана герой и не се съмнявам, че вече няма да съм добре дошъл в музея. В моя истински дом. Може да е егоистично от моя страна, но аз още съм убеден, че намеренията ми са били най-добри, и не съм готов да се откажа от това, което най-много обичам. Предвид малкото време, което ми остава, картините могат да бъдат върнати на музея и след смъртта ми. Не е ли така?

— Така е, но ще те мъчи съвестта.

— Ще ме мъчи. — Бас се наведе напред. — От твоята съвест, господин Фин, зависи какво ще кажеш на полицията.

Адвокатът извади двайсетачка от портфейла си и я остави на масата.

— Имаш ли завещание? — попита той.

Бас поклати глава.

— Не притежавам нищо ценно.

— Намини утре през кантората ми. Ще подготвя завещание, което да подпишеш.

— За картините ли си мислиш? За наградата? — попита Бас.

Фин кимна.

— Много добре. Предполагам, че ще имаш право на наградата, ако върнеш картините на музея.

— Нямам право на нищо, а и не бих взел наградата дори и да ми се полагаше. Ще завещаеш картините на момичето, за да може то да ги върне. Тя изгуби баща си. Ако някой заслужава да получи наградата, то това е тя.

Бас обмисли предложението.

— Ще стане ли така? Аз участвах в обира. Ако ги оставя на нея, тя ще може ли при това положение да получи наградата?

— Не знам, но ще помисля.

— Пет милиона долара за едно невръстно момиче. — Той подсвирна тихо. — Това са доста пари.

— Да — съгласи се Фин. — Дори не знам дали ще се съгласи да ги вземе. Тези картини убиха баща ѝ. Може и да откаже наградата. Но решението ще е нейно.

Старецът кимна.

— Струва ми се справедливо. Кога да мина през кантората?

Фин стана.

— Рано, в седем сутринта. Преди другите да са дошли. Не искам никой да знае за това.

— В седем ще съм при теб — каза Бас. — Какво ще кажеш на полицията?

— Нищо. Сега съм твой адвокат. Всичко, което ти ми казваш, като адвокат съм длъжен да пазя в тайна. И не само че съм длъжен да не казвам нищо на полицията, а и ако го сторя, ще ме изключат от колегията и ще ме лишат от правото да упражнявам професията.

— Благодаря ти, Фин — каза Бас.

— Няма защо да ми благодариш. Правя го за Сали. Така искаше баща ѝ, а той беше мой клиент. Правя само това, което той поиска от мен. Ако не беше момичето, щях да разкажа на полицията всичко. — Фин се обърна и си тръгна, без да се обръща.

* * *

Фин вървеше по „Фенуей“, запътил се към музея. Лятото беше в пълния си разцвет и паркът беше пълен с хора, дошли да избягат за

малко от градската суета и да подишат чист въздух. Колата му беше паркирана точно пред музея. Зад кабриолета беше паркиран познат черен линкълн, спрян напърно. Детектив Стоун седеше на капака на линкълна и го гледаше как приближава.

Хвърли поглед към часовника си, когато адвокатът се доближи на разстояние, достатъчно за разговор.

— Казахте в пет и половина — започна детективът. — Закъсняхте.

— Извинете ме — отвърна Фин. — Забавиха ме.

— И за какво толкова искахте да говорим?

Фин внимателно подбра думите си:

— Мислех си, че имам информация, която може да ви е от помощ.

— И каква е тази информация? — Стоун остана облегнат на колата си, с наведена глава, но внимателно наблюдаваше реакциите и поведението му.

Адвокатът поклати глава.

— Стана грешка. Не знам нищо, което би ви помогнало.

Стоун продължи да го гледа.

— И затова поискахте да се срещнем? Да ми заявите, че няма какво да ми кажете?

— Съжалявам.

— Съжалявате значи. — Детективът насочи вниманието си към атлетична млада жена, която тичаше по алеята от другата страна на улицата. — Не е само това, нали? Определено знаете нещо. Нещо, което няма да ми кажете.

Фин сви рамене.

— Какво е това, към което истински сте привързан, Стоун? Какво най-много обичате?

Стоун продължи да следи с очи младата жена.

— Обичам да ловя престъпници — отговори. — Обичам да гледам как лошите влизат на топло за дълго.

— А ако нямаше лоши? Ами ако това са само убити от живота хора, на които съдбата не е оставила друг избор?

— Първопричината няма значение. Ако престъпват закона, значи са лоши. — Спринтьорката зави зад ъгъла и изчезна от погледа на

детектива. Той отново се обърна към Фин: — А вие какво обичате най-много, господин адвокат? Към какво най-много сте привързан?

Фин се замисли.

— Най-много съм привързан към клиентите си — отговори след минута.

— Към всичките ли?

— Към някои повече, към други по-малко. Но, да, към всичките.

— Ами лошите?

— Не аз съм този, който ги съди дали са лоши или добри.

Стоун се изправи. Бръкна в джоба на самото си, извади от портфейла си визитна картичка и я подаде на Фин.

— Ако промените мнението си, ако решите, че можете да ми бъдете полезен с информация, обадете ми се.

— Непременно.

Стоун се качи в колата си и потегли. Фин остана прав, сам с музея на госпожица Джак. Порталът беше затворен, вратата — плътно заключена. Съвременната охранителна система, каквато липсваше преди двайсет години, сега надеждно защитаваше цялата сграда. Пазачите вътре бяха добре обучени и въоръжени.

Погледна часовника си. Беше почти шест. Той се качи в колата си и потегли. Довечера беше поканил за вечеря Лиса и Коз и трябваше да сготви за тях, за него и за Сали. Вече закъсняваше. Усмихна се на себе си. Вечерята щеше да е непринудена и спокойна, но не си спомняше откога не се беше радвал на подобен лукс.

БЛАГОДАРНОСТИ

Този роман, разбира се, е плод на въображението. Много от детайлите, отнасящи се до обира в музея „Изабела Стюарт Гарднър“ обаче се основават на истински факти. Някои от подробностите около събитията през онази нощ са описани според изложеното в полицейските доклади. Други са почерпени от многобройните вестникарски статии и научни трудове, посветени на обира. Останалото е фикция и драма. Престъплението си остава (включително към момента на написване на романа) неразкрито, но тази книга няма за цел да посочва кои са престъпниците. Докато в някои статии и книги се спекулира, че крадците са могли да разчитат на помощта на човек, който е бил свързан с музея, аз си давам сметка, че няма доказателства, които да навеждат на извода, че обирът е бил „вътрешна работа“. Нещо повече, макар и мнозина да изказват хипотези, че Джеймс (Уайти) Бългър най-вероятно е бил замесен пряко или косвено в обира и тези хипотези се базират на влиянието му в престъпните кръгове в Бостън през деветдесетте години на миналия век, аз съзнавам, че и за това не са налице никакви доказателства. Включването на неговото име в романа е направено само от художествени мотиви.

В своето проучване за книгата бях подпомогнат от безброй независими източници, включително от статиите, написани от Стивън Къркийан в „Бостън Глоуб“, статиите на Том Машбърг и Лора Грималди в „Бостън Хералд“. Документалният филм „Откраднати“ от 2004 година, с режисьор Ребека Драйфъс, е отличен филм и много ценен източник на информация. Документалната книга „Ударът в «Гарднър»: истинската история на най-голямата неразкрита кражба на изкуството“, написана от Улрих Бозер, базирана на записките на знаменития специалист по престъпления срещу изкуството Харолд Смит, ми даде допълнителни подробности за романа. Препоръчвам и филма, и книгата, на всеки, който се интересува и иска да научи повече за обира.

На онези читатели, които искат да научат повече за самия музей „Гарднър“ или за забележителния живот на Изабела Стюарт Гарднър, препоръчвам музея „Изабела Стюарт Гарднър“ от Луиз Хол Тарп. За допълнителна информация за кражбите на изкуство като цяло, както и за разследванията на престъпления срещу изкуството, особено подходящи и информативни са книгите „Музеят на липсващите: Високата цена на престъпленията срещу изкуството“ от Саймън Хаупт и „По следите на откраднатите шедеври“ от Томас Маккейн и Дари Матера. Безкрайно съм благодарен също така на голям брой отделни специалисти, които са запознати с подробностите около разследването на обира в „Гарднър“ и с делата на различни групи на организираната престъпност в Бостън.

Дължа невероятно много и на Мич Хофман — чудесен редактор, който успя да извади на показ най-доброто от мен и от ръкописа ми. Мич, твоите предложения и напътствия бяха безценни за мен. Без твоята помощ книгата нямаше да е това, което е сега.

Благодаря на Дейвид Йънг, Джейми Рааб, Ели Уайзънбърг, Ким Хофман и на всички чудесни приятели и колеги от „Гранд Сентръл Пъблишинг“, които работиха върху книгата, в това число Мари, С. Б., Алене, Джордж и Ан. Хиляди благодарности за вашата подкрепа и помощ.

Издавам благодарностите си и на страхотните служители на „Макмилън“, включително на Мария Райт и Триша Джаксън, както и на Арабела Стайн от „Абнър Стайн Ейджънси“ в Лондон. За мен беше истинско удоволствие да работя с вас.

На тайфата от „Арън Приет Ейджънси“ — Луси Чайлдс, Франсис Джалет-Милър, Никол Кенийли, Джон Ричмънд и Арлийн Приет — и по-специално на Арън Приет и Лиса Ербах Ванс: Всеки ден благодаря на съдбата, че ни събра заедно. Без вашата помощ и подкрепа успехът на този роман нямаше да е възможен.

Благодаря на моето чудесно семейство: на родителите ми Ричард и Марта, на брат ми Тед и на неговата съпруга Бетси, както и на техните родители. Благодаря и на верните ми приятели, задето ми помогнаха да се концентрирам върху нещата, които са най-важни в живота ми.

На Райд и Саманта — когато пораснете и станете големи, следвайте мечтите си. Обичам ви повече от всичко на света.

На моята жена и любов Джоуни — без теб нямаше да се справя. Ти си моят чудесен партньор в живота, най-добрата майка на децата ми и моята най-здрава опора.

И най-накрая, искам да изкажа благодарността си на всички мои учители, които съм имал, за това, че възпитаха у мен любов към езика, усет към драмата, интерес към правото и любопитство и любознателност към заобикалящия ме свят. Те са твърде много, за да мога да ги изредя по име всички, но бих искал да открия Джеймс Годри, Кери Фулър, Дик Пайка, Бил Мур, Джим и Сюзън Райт и Роджър Шелтър.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.